

ÖSTHAMMARS SPORTKLUBB
1917 75 år 1992

Östhammars Sportklubbs Jubileumskommitté ber att få framföra sitt varma TACK till:

Börje Eriksson, Karlerik Karlsson, samt Upsala Nya Tidning, Norrtelje Tidning och Arbetarbladet för deras välvilja att ställa foton till vårt förfogande.

Jubileumskommitténs sammansättning:

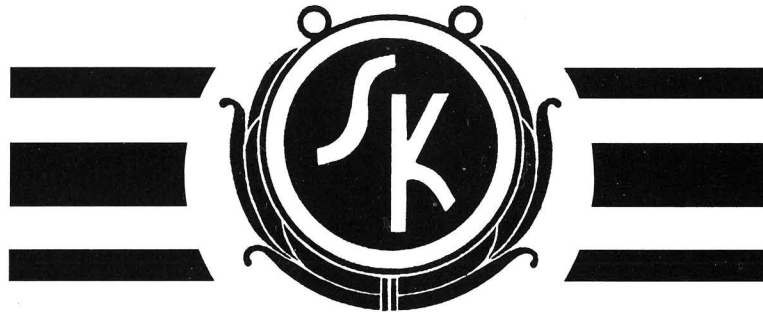
Lennart Eriksson, Hans Ahlström

Lennart Andrén, Kurt Angéus

Owe Eklöf, Björn Lindgren

Peter Naeslund, Kurt Söderlund

ÖSTHAMMARS SPORTKLUBB
1917 75 år 1992

Östhammars Sportklubb är i år 75 år, några decennier yngre än de sporter som gett namn åt klubbens sektioner.

Det är brukligt vid födelsedagsfirande att man mycket mera talar om jubilearens förflutna än om framtiden. Det gör vi också.

Om frågan ändock ställs ifall ÖSK har en roll i morgondagens samhälle, eller kanske ännu mera närgånget om vi i så fall förmår bära den rollen, tvekar jag inte om svaret.

Efterfrågan på det vi erbjuder: möjligheter till gemenskap - träning - tävlan kommer alltid att finnas. Våra möjligheter att erbjuda detta bygger på att föräldrar, anhöriga och eldsjälarna oegennyttigt drar ett tungt lass för att hålla verksamheten igång. Mot detta står vår tids ökade tempo, rika utbud på andra verksamheter och frestelsen att mitt upp i allt bara göra ingenting. ÖSK är en ideell förening, som inte har möjlighet att med pengar förverkliga sina mål. Belöningen till de medverkande är vetskapen om att de gjort en insats i samhället och då i synnerhet för ungdomen. Måhända även upplevt personliga framgångar. Jag tror det räcker i morgon såväl som i dag.

ÖSK, dess medlemmar och det som utträttas är en del i samhällelig gemenskap. Vad vi åstadkommer i gemenskapen är beroende av omvärldens inställning till vår verksamhet. Klubben har alltid fått starkt stöd från Östhammars kommun, från ortens befolkning och företagare. ÖSK tackar för allt Ni gjort för vår verksamhet och hoppas på fortsatt gott stöd.

ÖSK har under sina 75 år skapat och vidmakthållit en fin kultur, goda relationer och tradition i och omkring sin verksamhet. Detta ger också livskraft som räcker långt för att föra vår verksamhet vidare. Därför ser jag med optimism fram mot 2017 - de första hundra årens högtidsår.

Kurt Angéus
ordförande

LÄNGDSKUTT, HÖJDSPRÅNG, HEMLIG HALVÅRSFEST OCH "OMÖJLIGA" FOTBOLLSSKOR

Idrotten i modern mening, sådan den organiserats de senaste femtio åren, tog sina första stapplande steg i Östhammar en höstdag 1905, då Östhammars Idrottsförening bildades.

Dessförinnan hade det naturligtvis idrottats i staden, säkerligen så länge den funnits till.

Ungdomen har alltid haft ett starkt behov av utlopp för sin verksamhetslusta, och innan förvärvsarbetet satt in på allvar, har denna livaktighet tagit sig uttryck i lekar av idrottslig karaktär.

Det tävlades friskt även i gamla tider, men utan klocka och måttband. Man såg ju vem som kom först vid en kappsprängning och vem som kom längst vid längdhopp och högst vid höjdhopp och därmed var saken klar!

Fotbollen var okänd, men det fanns en massa andra bollspel, av vilka långbollen, ett mycket rörligt och trevligt bollspel, var mycket populärt i Östhammar.

Skridsko- och kälkbacksåkning voro omtyckta sporter även för de äldre, och då de stora skogskälkarna svepte ned i svindlande fart utför Ekeblomska backen kunde det hända att 40 - 50 - åringar voro med.

De yngre pojkarna voro mest intresserade av akrobatik, romerska ringar och trapetz, och den pojke, som inte kunde slå en baklänges volt, var inte mycket värd.

I kallbadhuset börjades det så vackert från trampolinen, sedan från tornet och därefter försöktes volten i land på någon höskulle med eller utan sträckta senor, vrickade armar och fötter och stela nackar.

I dagstidningarna stod på den tiden ingenting om idrott, men sommaren 1905 fingo vi fatt på ett nummer av "Nordiskt Idrottsliv", som nuvarande stadionchefen Bergvall gav ut.

Den väckte intresset för den moderna idrotten till liv, och den 5/10 - 1905 bildades Östhammars Idrottsförening av följande ynglingar i 15 - 17 års åldern: Oscar Hellman (sammanställande), Natanael Sjölander, Yngve Hagberg, Nils Holm, Eurén Fredin, Victor Ekeblom och Valter Hermansson.

I början blev det mest bara möten, ett i varje vecka, och frågor framlades och diskuterades i det oändliga med ett allvar, som man inte kunnat

tro så unga pojkar om. Det oförbränneliga gosselynnat lyser dock fram i de präntade protokollsböckerna. Sålunda motionerade Ivan Wilkesson vid ett möte: "Böra ej de av föreningens medlemmar, som ej ha någon fjälla, så fort som möjligt skaffa sig en sådan?"

I en följande § står det emellertid helt lakoniskt: "Den av Wilkesson framlagda frågan slopades", vilket vittnar om att majoriteten hade sinne för diskussionernas begränsning till det rent idrottsliga.

Under det följande årets första månader diskuterades på varje möte hur halvårsfesten i april skulle firas, var den skulle hållas, vad den skulle få kos-

Östhammars Idrottsförening 1905.

Främre raden fr v: Knut Eriksson, Salomon Forslöw, Sven Lindberg.
Mellersta raden fr v: Ivan Wilkesson, Robert Lindgren, Oscar Hellman,
Natanael Sjölander, Nils Holm.

Bakre raden fr v: Albert Jansson, Ludvig Tranéus, Gideon Forslöw, Kaleb Jansson, Mårten Andersson samt Yngve Hagberg.

ta, vilka flickor som skulle få den stora äran att vara med, hur festen skulle kunna hemlighållas för utomstående, hur programmet skulle utformas o. s. v. och under dessa månader blev det inte så värst mycket intresse över för idrotten. Dagen före festen sammankallades medlemmarna till ett extra sammanträde, vars enda uppgift var att besluta om de utomstående S. Lindberg och I. Forslöw skulle få vara med på festen, vilket efter ett par timmars mycket stormiga diskussioner slutligen beviljades.

Längre fram på vårkanten började de parlamentariska utsvävningarna avtaga, och efter snösmältningen började träningen i allmän idrott. De första protokollförda resultaten äro:

Höjdhop:*Natanael Sjölander 117 cm***Löpning 100 m:***Natanael Sjölander 14 sek.***Löpning 300 m:***Oscar Hellman 51 sek.*

Samtidigt inköptes en fotboll för 12 kronor, från Uppsala. Medlemmarna räckte dock ej till för uppsättandet av tvenne fulla lag, utan man måste träna med endast sju spelare i vardera laget.

Strax efter midsommar utmanades badgästpojkar, men matchen slöt tyvärr med ett förkrossande nederlag för hemmalaget: 17-0.

Kanske nederlaget berodde i någon mån på att vi inte hade fotbollsskor, utan spelade i grova smorläderskängor, som för en billig penning tillverkades på lediga stunder av hamnfogden Westin. Det var inte höger och vänster på dessa skor, utan båda voro lika. De voro bekväma att taga på sig, men det var hart när omöjligt att centra, dribbla och skjuta kanonskott i mål med dessa primitiva "fotbollsskor".

Från Atén kommo meddelanden om överraskande svenska framgångar vid de pågående olympiska spelen. Lemming hade segrat i spjutkastning med Lindberg och Söderström på andra och tredje plats, Melander hade tagit hem femkampen, Lindberg hade blivit enda europé bland alla yankees i finalen på 100 m., Hellström trea på 1,500 m. Söderström tvåa i stävhop, och i det klassiska loppet från Marathon till Atén, den förnämsta tävlingen, hade Svanberg och Törnros placerat sig som andre och fjärde man.

En våg av nationell hänförelse gick över landet, och svenskarna började få ögonen öppna för idrottens världsomspännande betydelse. Utomlands hade man åter fått sina blickar fästade på Sverige, som sedan de stora krigens dagar ej låtit sin stämma nämnvärt höras i den internationella konserten. Även i Östhammar började t. o. m. stadens fäder gripas av ett yrvaket intresse för idrotten, och snart funno vi att vår förening kunde räknas med ett livligare intresse från allmänhetens sida. Vi djärvdes därför i september 1906 anordna vår första offentliga tävling, som hölls å Sjötorget, där en mängd blågula dukar festligt fladdrade från i hast uppresta flaggstänger. Över 300 personer följde med livligt intresse och starkt bifall tävlingarna, vilka lämnade följande resultat:

Höjdhop:*Natanael Sjölander 135 cm***Löpning 100 m:***Ludvig Tranéus 13,4 sek.***Spjutkastning:***Natanael Sjölander 27,22 m***Längdhopp:***Ludvig Tranéus 440 cm***Stävhop:***Ludvig Tranéus 220 cm***Diskus:***Robert Lindgren 21,29 m***Löpning 1500 m:***Oscar Hellman 5 min. 16 sek.*

I försöksheatet på 100 m. fick Tranéus tiden 12,2, vilket måste anses som ett gott resultat på den tiden av en 16-åring. Vid tävlingarna året därpå nåddes följande resultat:

Höjdhop:*Natanael Sjölander 155 cm***Löpning 100 m:***Oscar Hellman 12,4 sek.***Spjutkastning:***Natanael Sjölander 48,40 m***Längdhopp:***Gideon Forslöw 445 cm***Diskus:***Gideon Forslöw 36,70 m***Löpning 400 m:***Oscar Hellman 65,8 sek.***Stävhop:***Oscar Hellman 230 cm***Löpning 1500 m:***Oscar Hellman 5 min. 9,2 sek.*

Resultaten visa att träningen varit tillräcklig för att överlag förbättra de resultat som nåddes vid de första tävlingarna, och allt såg tämligen lovande ut för föreningens fortsatta tillvaro, men redan i början av år 1909 avsomnade föreningen i stillhet. Då hade samtliga stiftarna givit sig ut i världen, tre till Amerika, av vilka Nils Holm, sedermera som löjtnant i amerikanska armén, deltog i första världskriget och stupade i striderna på Västfronten 1917-1918.

Ett försök gjordes 1913 att väcka föreningen till nytt liv, då i styrelsen invaldes bl. a. David Blomquist, F. Åhman samt Emil Ehrengren. Föreningen ingick även i Riksförbundet.

Idrottsföreningar hade då bildats i Harg och Gimo, med vilka fotbollsmatcher spelades till världskrigets utbrott 1914, då föreningen åter avtynade för att definitivt upplösas och uppgå i Sportklubben år 1917.

Blev vår förening inte långlivad, har den dock sökt röja vägen för den nu jubilerande och kan därför vara värd att få vara med på ett litet hörn vid jubiléet.

*Oscar Hellman**Hämtat ur ÖSK:s jubileumsskrift 1942.*

Historisk tillbakablick

I Östhammars Tidning kunde man den 11 maj 1917 läsa, att en ny idrottsförening hade bildats i Östhammar. Den nya föreningen hade namnet Östhammars Sportklubb och den hade bildats den 2 maj av några av stadens ungdomar. Den förutvarande föreningen, Östhammars Idrottsförening, hade under de senaste åren fört en borttynande tillvaro, varför en rekonstruktion var av allra största betydelse.

Ur det första styrelseprotokollet kan man läsa vilka som var med och bildade den förening som sedan dess har fortlevt i 75 år. Till ordf. valdes kamrer Emil Ehrengren och till v. ordf. Elis Ehrengren, till skattmästare utsågs Arthur Bäckgren, sekreterarposten innehades av Anton Olsson och som ledamot utsågs Erik Ek.

Intresserade

inbjudas till möte & Rådhuset onsdagen den 2 maj kl. halv 9 e. m. i och för bildande av en **Idrottsklubb i Östhammar.** 2104

Östhammars Sportklubb heter en i dagarna konstituerad sammanslutning, som med friska krafter vill upptaga manteln efter den borttynade Östhammars Idrottsförening.

Till styrelse hava valts kamrer E. Ehrengren ordf., bokhandl. Elis Ehrengren v. ordf., samt handelsbiträdena A. Olsson sekr., A. Bäckgren skattmäst. och E. Ek.

Annonser införda i Östhammars Tidning, angående bildande av ny Idrottsklubb i Östhammar.

Protokoll vid Östhammars Idrottsförenings sammanträde den 2 Maj 1917.

§ 1.

Mötet beslutat att bilda en idrottsklubb benämnd Östhammars Sportklubb.

§ 2.

Till ordförande vid mötet valdes Kamrer Emil Ehrengren och till sekreterars Anton Olsson.

§ 3.

Närvarande vid mötet voro: R. A. Karlsson, Erik Ek, Nils Ahlinder, Birger Founmark, Karl Kemiksson, Albin Mattsson, E. Föderman, V. Lindholm, Aron Eriksson, R. Hagberg, Aldas Mattsson, G. Åberg, Elis Jonsson, Evert Födergren, Sven Karlsson, Konrad Persson, Emil Ehrengren, Eli Ehrengren och Anton Olsson samt Arthur Bäckgren.

Protokoll från klubbens bildande den 2 maj 1917.

Den äldsta sporten var skidor följt av fotboll och allmän idrott. Den första sektionssuppdelningen ägde rum 1921, då blev fotboll och allmän idrott egna sektioner.

Vad som kan tyckas vara lite originellt är att utövarna av fotboll respektive allmän idrott inom föreningen ej uppträder i samma färger, fotbollen spelade i röd tröja med svarta byxor och allmänidrottarnas klädsel utgjordes av ljusblå byxor med vita revärer och vit tröja.

Fotbollens svarta byxor ändrades 1928, sedermera till vita, och där har vi våra i dag så kära färger. Svart reservdress har utnyttjats av fotboll och ishockey.

I nämnd ordning har sedan följande sektioner bildats: bandy, bordtennis, orientering, cykel, simning, gång, ishockey, tennis och handboll. ÖSK har för närvarande fotboll, ishockey, skidor och tennis på programmet.

Vad det gäller idrottsplatser i Östhammar som kunnat användas för idrottsändamål, har det till en början varit Sjötorget som stått till förfogande, därför kunde staden efter många och långa förhandlingar upplåta det s.k. Barklandet, (Guldskärgs-Strandv.), för föreningens övningar. Detta var i början av 30-talet och slutet av 40-talet. Fotbollspelarna kunde år 1946 ta den nya Idrottsparken i bruk, den invigdes till sin fullhet med pompa och ståt 1949.

Man har märkt att klubben ej har kunnat utöva sina respektive sporter på en och samma plats. Ishockeyn höll till på Sjötorget när sporten gjorde sitt intåg i Östhammar, senare flyttar man den lilla biten till Barklandet där man håller hus tills den nya konstfrusna isbanan står klar 1976 i närheten av Frösåkersskolan.

Den senare kunde åstadkommas med stor hjälp av frivilliga arbetstimmar och ett ekonomiskt bidrag från Forsmark.

Tennissporten hade i Östhammar haft sin egen förening, Östhammars Tennisklubb men 1954 uppgick den i Östhammars SK som en sektion och man kan efter mycket frivilligt arbete inviga två utebanor inom området för Östhammars IP.

Man kunde i mitten av 1980-talet skönja en efterfrågan på halltid för tennis varför man inom tennissektionen beslöt att bygga en inomhushall, skänkt av Forsmarks Kraftgrupp AB, bredvid de två utebanorna, och 1987 kunde man inviga hallen som sedan dess har varit till stor glädje för den tennisintresserade ungdomen i Östhammar.

Vårt stora projekt idag är att försöka åstadkomma en ishall för vårt ishockeylag och att man förra året kunde förverkliga en del av dessa planer, genom att man under våren och hösten 1991 har byggt en ispist och även slagit ned pålgrupper som ett första led i en hallbyggnation.

Mycket av vad som har åstadkommits för att förverkliga vissa idrottsprojekt inom föreningen har byggt på frivilligt arbete och det är nog något som måste fortsätta i framtiden också om vi skall kunna fortsätta att fostra våra ungdomar inom idrottens ram.

Östhammar i april 1992
Lennart Andrén

Östhammar den 23 januari 1928

Lånebevis.

Av klubbens ordförande Gustaf Lindholm
har Östhammars Sportklubb emottagit
som lån Femtio kronor (50) att betas
så snart kassan det tillåter.

Östhammar den 23-1-1928.
Ruben Jansson Anne Blomgren
Kassör sek.

Östhammars Sportklubb lånade år 1928, 50 kronor av ordföranden Gustaf Lindholm. Summan efterskänktes senare till klubben.

KLUBBMÄRKET

ÖSK:s klubbmärke har haft skiftande utformning under årens lopp. Överst är originalmärket som kom 1926, det används fortfarande vid utdelning av klubbens utmärkelser såsom förtjänstmedaljen i silver och guld, spelarmedalj i fotboll samt klubbmästerskapen i tennis och skidor. Märket nere till vänster kom 1945 och märket nere till höger, det nuvarande, kom till i början på 1980-talet.

Ordförande inom Östhammars Sportklubb

Emil Ehrengren
1917 - 1918

David Blomquist
1919 - 1922

Helmer J. Svensson
1923 - 1925

Gustaf Lindholm
1926 - 1934

Nils Ahlinder
1935 - 1938

Arne Rubertsson
1939 - 1947, 1953

Nils Greinert
1948 - 1952

Göte Jansson
1954 - 1956

Börje Ögren
1957 - 1958

Carl-Erik Thuresson
1959 - 1978

Anders Markgren
1979 - 1981, 1985 - 1986

Ingvar Spanne
1982 - 1984

Lennart Andrén
1987 - 1990

Henning Danielsson
1990 - 1991

Kurt Angéus
1992

HEDERSMEDLEMMAR i Östhammars Sportklubb

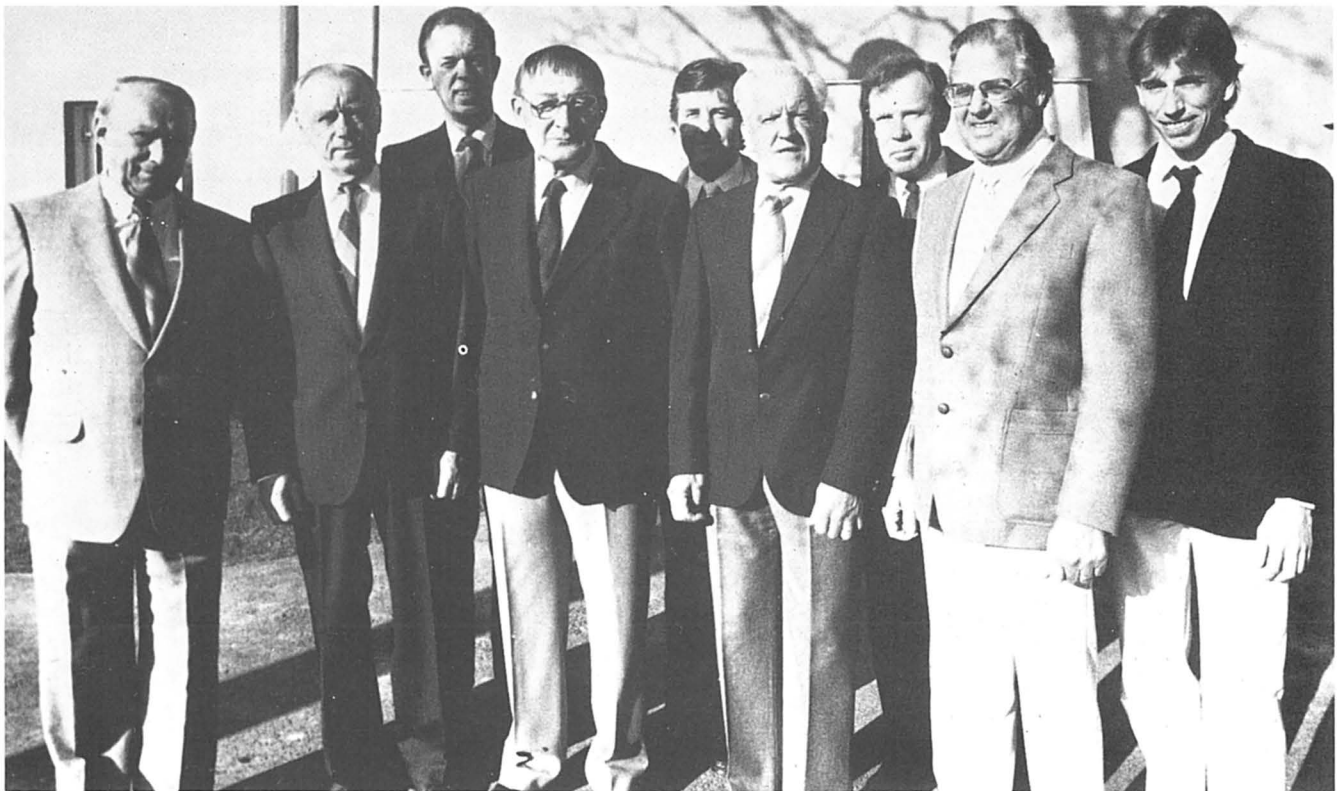
1933	Valfrid Lödin	1982	Ernst Zetterholm
1935	Gustaf Lindholm	1988	Arne Johansson
1939	Nils Ahlinder		Börge Naeslund
1948	Arne Rubertsson		Elis Wiberg
1953	Nils Greinert	1989	Sten Bengtsson
1980	Bernhard Holmgren		Owe Eklöf
	Knut Ingemarsson	1990	Karl-Oskar Holmgren
	Martin Källström		
	Åke Söderman		
	Carl-Erik Thuresson		

**Förtjänstmedaljen i GULD
Klubbens högsta utmärkelse**

1948	Arne Rubertsson	1987	Lennart André
1952	Nils Greinert		Folke Mattsson
1957	Rudolf André		Peter Jansson
	Curt Berggren		Elis Wiberg
	Wolfgang Holmgren		Martin Källström
	Bengt Brunnström		Arne Johansson
1958	Ingvar Greinert		Karl-Oskar Holmgren
1960	Bernhard Holmgren		Owe Eklöf
1967	Åke Söderman		Anders Jansson
	Carl-Erik Thuresson		Jan Johansson
	Sigvard Karlsson		Börge Naeslund
1987	Knut Ingemarsson	1992	Bengt Andersson
	Sten Bengtsson		Hans Bohlin
	Ernst Zetterholm		Kjell Eriksson
	Upplands Idrottsförbund		Rodhe Svensson

**Seth Marells
Minnesmedalj**

1949	Olle Nilsson
	Uno Andersson
1950	Arne Rubertsson
	Åke Söderman
1951	Bengt Rudolfsson
	Conny Adebäck
1952	Nils Greinert
	Bengt Brunnström
1953	Evert Larsson
	Bernhard Holmgren
1954	Göte Jansson
	Wolfgang Holmgren
1955	Martin Källström
	Bo Nilsson
1956	Knut Ingemarsson
	Börje Ögren
	Rudolf André
	Olle Lindholm
	Börge Naeslund
	Elis Wiberg
1957	Carl-Erik Thuresson
	Per Wilkesson
1958	Sten Bengtsson
	Arne Johansson
	Leif Lindgren

ÖSK:s 70-års jubileum 1987. Fr v: Elis Wiberg, Knut Ingemarsson, Lennart André, Arne Johansson, Anders Jansson, Sten Bengtsson, Owe Eklöf, Martin Källström samt Peter Jansson. Samtliga tilldelades guldmedalj för långvariga och omfattande insatser i ÖSK.

INVIGNINGEN AV ÖSTHAMMARS IDROTTSPARK DEN 19 JUNI 1949

FRÅN BARKLANDET TILL IDROTTSPLATSEN En redogörelse över idrottsplatsens tillkomst

I likhet med de flesta platser har även idrottsplatsfrågan i Östhammar en lång förhistoria och torde för övrigt kunna räknas som årsbarn med den första idrottsföreningen, som bildades i staden av Oscar Hellman år 1905. Det skulle emellertid föra för långt att i en sådan här återblick uttömmande behandla problemet under flydda decennier. För att ställa upp en bakgrund till frågans utveckling bör emellertid omtalas, att mera organiserade idrottsutövningar som "höjdsutt" och "längdsprång" började bedrivas på en åker i Knäppensgårde för att sedermera, då fotbollen gjort sitt intrång, flyttas till det mera centralt liggande Sjötorget. På grund av en motion i stadsfullmäktige år 1918 av nuv. (dåv.) kommunalborgmästare David Blomquist, lyckades ungdomen utverka nyttjanderätt för idrottsliga lekar på ett område på andra sidan Stadsparken, det s.k. Barklandet, vilket till viss del tillkommit efter utfyllnad av avfall från de dåvarande garverierna i staden. Därmed hade bollspelet erhållit ett större svängrum, men för löpningar tvingades man i fortsättningen hålla till på de angränsande hårda grusgatorna. Det nära grannskapet med sjön var vackert och svalkande sommartid, men hade sina poänger för bollspelet. Allt som oftast fingo spelarna sig en vilopaus, då bollen hamnat i det våta elementet och seglade iväg utåt Söderön. För att i viss mån söka råda bot på detta förhållande anskaffades en häv med vidhängande bambustång, och vid särskilt stark blåst hade man en roddbåt i

beredskap för att infånga bollen.

Det ojämna Barklandet blev dock med åren till en sannskyldig prövning för gästande fotbollslag, som började bli vana vid bättre bollplaner. En del åskådare menade, att många av Östhammars segrar tillkommit just på bekostnad av den otidsenliga och trånga planen. Dessa omständigheter bidrogo i hög grad till att planerna för mer ordnade förhållanden började mogna i början av 1940-talet.

Ett starkt stegrat intresse just för friidrottsgrenarna i förening med biljettfunktionärernas ökade besvärligheter, när det gällde att kontrollera publiken på det oinhägnade, av gator och vägar omgärdade området, samt sist men inte minst tillkomsten av Norrskedika idrottsplats, blev kanske närmast den klocka, som väckte idrottsplatsfrågan på nytt ur sin slummer. Vid ett ÖSK-möte den 31 augusti 1942 tillsattes en kommitté med uppdrag att undersöka förutsättningarna till en snar lösning av frågan i sin helhet. Till ledamöter

valdes Arne Rubertsson, Nils Stahring, Rudolf Andréén, Birger Sahlberg, Valle Pettersson och Bertil Jansson.

Markfrågan stöttes och blöttes en tid, men enighet uppnåddes slutligen för ett 32.000 m² stort område, tillhörigt Carl-Axel Hägglund och hans maka, av Gammelbyn 4:81 norr om staden, sedan detta ur lämplighetssynpunkt rekommenderats av "Västerviks-Nilsson" – en 1943 verksam riksidadrottstränare i Östhammar. Den föreslagna platsen för fotbollsplan var belägen mellan bergshöjder, vilket gjorde att man kunde få god överblick över området från naturliga "läktare". Den begärda köpesumman 7.000 kronor utgjorde ett stort kapital, i synnerhet som Sportklubben saknade medel. Genom att anordna en provisorisk skjutbana på den traditionella vårmärknaden till midsommar, lyckades man få ihop 100:- till handpenning samt få området på hand.

Med en stor portion ungdomlig optimism, ett visst moraliskt stöd från stadens

"Idrottsparken" vintern 1945.

styrande fäder, teckningslistor för frivilligt arbete och 4.000 kronor i andelar från enskilda personer och föreningar grep man sig verket an hösten 1943. Hos stadsfullmäktige begärdes 5.000 kronor till en grundplåt i det planerade bygget, vilket också bifölls av fullmäktige. På en ansökan hos "Fonden för idrottens främjande" (Tipsmedel) erhöles som första bidrag ett anslag på 2.000 kronor.

Därmed hade frågan avancerat så långt, att en ekonomisk förening, Östhammars Idrottspark u.p.a. – med uppgift att föra idrottsplatsprojektet vidare, bildats den 26 september 1943 samt registrerats hos länsstyrelsen.

Dess första styrelse utgjordes av: ordf. Arne Rubertsson, kassör Nils Greinert, sekreterare Erik Lundin, arbetsledare Nils Stahring samt utan särskild funktion Bill Strömer och G.J.V. Fröberg. I enlighet med föreningens stadgar skola Östhammars stad och Sportklubben årligen tillsätta en representant i styrelsen, och de första ledamöterna blevo Ingvar Lövgren och Valle Petersson. För att lättare kunna följa utvecklingen på ort och ställe tillsattes ett arbetsutskott, bestående av A. Rubertsson, N. Greinert och V. Pettersson. Givetvis har styrelsens sammansättning genom åren växlat en smula, och av de allra första ledamöterna äro endast Bill Strömer, Arne Rubertsson och Nils Greinert kvar.

Sedan markundersökningar och avvägningar utförts på frivillig väg under ledning av vägmästare Nils Stahring, utarbetade Riksidrottsförbundets idrottsplatskommitté (IPK) på grundval av dessa mätningar erforderliga ritningar och kostnadsberäkningar, vilka utmyndade i ett huvudförslag med

Idrottsparkföreningens styrelse: Sittande fr v: Bill Strömer, Axel Ögren, Ingvar Lövgren, Sigvard Stom (arbetsledare), och Arne Rubertsson. Stående fr v: Ingvar Greinert, Nils Greinert samt Rudolf Andrén.

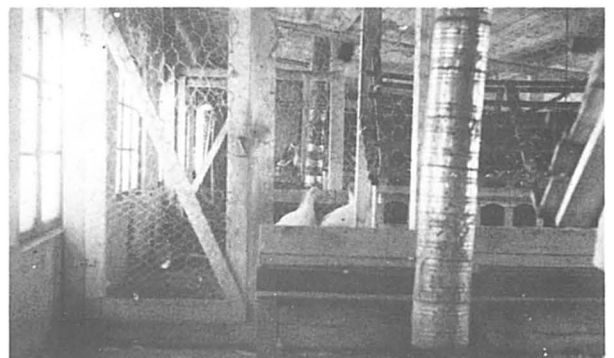
en beräknad totalsumma på 42.000 kr. Då ekonomiska möjligheter icke kunde skapas för projektets genomförande i ett sammanhang, nödgades man dela upp arbetet i olika etapper. I enlighet därmed påbörjades arbetet i egen regi på våren 1944 med bortforsling av matjord samt dränering av planområdet och sprängning. Till arbetsledare efter Nils Stahring, som avflyttat från orten, utsågs vandringsrättare Alvar Karlsson, vilken 1945 också av liknande anledning fick överlämna uppdraget åt vandringsrättare Sigvard Stom. Dikesgrävningen blev omfattande i den styva och bergrika jorden, och sammanlagt äro över 1.000 meter rör nedlagda i olika riktningar inom planområdet och banor.

Sprängningsarbetena togo emellertid den största anparten i de utförda arbetena, då vissa sträckor av löparbanorna måste sprängas direkt ur berg, liksom en stor del av bollplanens västra del.

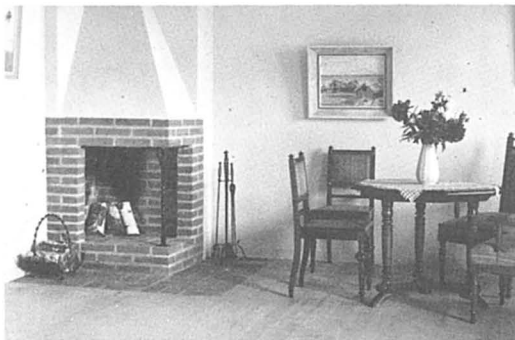
Nivåskillnaden i schakten var också betydande, bl. a. i området kring huvuden-

trén, vilket fordrade en fyllningshöjd av 1,20 meter.

Vid återfyllningen av den avtagna matjorden tillfördes fotbollsplanen, på inrådan av professor G. Torstensson, Ultuna, före besåningen ett yt-skikt av mulljord, som transporterades från Veddika. Genom denna förädling erhöles en god säningsgrund. I och med ordnandet av vägfrågan till den förutvarande ägarens mark blev föreningen i tillfälle att hösten 1944 för 2.000 kronor förvärva ytterligare mark av Gammelbyn 4:36 samt ett därpå uppfört cementstenhus, vilket brukats för fjäderfäskötsel, det sistnämnda nyförvärvet löste på så sätt omklädningslokaliteterna provisoriskt några år framåt, då ingen annan lokal fanns på området. En genomgripande ombyggnad har i vår förvandlat det f. d. hönshuset till

Från hönshus 1943, till

..... klubblokal 1949.

ett modernt och tidsenligt klubbhus, som i fråga om gedigenhet torde finna få motsvarigheter bland vårt lands idrottsplatser.

Den drygt 20 m. långa byggnaden inrymmer förutom två omklädningsrum med bastu, tvätt och duschar, en klubblokal med pentry, särskilda domar- och expeditionsrum samt arkiv- och materialutrymmen. Avlopp från w.c. har kunnat möjliggöras genom nedsprängning av en s.k. Hoffmanbrunn.

Byggenskapen har för klubbhuset skett efter IPK:s ritning samt omhänderhaft av Roslagsbyggen, vilken firma dessutom ritat och uppfört den vackra och ändamålsenliga entréportalen i fasadtegel. Stadsvapnet i koppar ovanför entrégrindarna har utförts av F:a J. F. Engman, Hallstavik.

Den gynnsamma väderleken 1945-1946 bidrog i hög grad till en utmärkt gräsväxt på den nya fotbollsplanen, och den 17 juli 1946 kunde "kick off" för första gången göras på den gröna mattan i en match mellan ÖSK och Rimbo IF. Den provisoriska och arbetskrävande bevattningen av planen med bilar och hämtning vid Pålkällan fick nämnda år sin välbehövlige avlösning, då den 42,5 meter borrhade brunnen och kompletta bevattningsanläggningen kunde tagas i bruk. Dessförinnan hade föreningen måst begära hjälp av stadens brandkår, som vid ett tillfälle räddade planen från fullstän-

dig torka genom att anordna en "övning" och spola sjövattnen (!) över hela planen. Till lösning av bevattningsproblemet har en förvaringsbassäng uppförts i betong samt ett särskilt pumphus med hydrofor. Brunnen och bevattningssystemet äro utförda av Brunnsborningskompaniet.

Lagkaptenerna Åke Söderman och R. Magnusson samt domaren Allan Slagbrand, Uppsala.

I anslutning till invigningen av själva planen den 18 augusti 1946, kunde publiken för första gången följa spelet från de permanenta sittplatserna på höjdsektionerna utefter långsidorna. Liksom vid ishockeypremiären, svarade Rimbo IF även för motståndet vid fotbollspremiärmatchen. Det var en skön känsla för spelarna att få ta denna härligt gröna gräsmatta i besittning och resultatet, 3-3, var inte det viktigaste den här gången.

På förslag av sekreteraren i IPK, Stockholm, kamrer Eskil Tidén, vilken för övrigt lämnat ett utomordentligt stöd vid olika frågors uppläggning och lösning, fick idrottsplatsarbetet och dess ekonomiska sida våren 1947 grenas upp i tre avdelningar, där den beräknade slutsumman för kostnaderna stannade på

sammanlagt hela 71.015 kronor (marklösenkostnaderna ej inräknade). Det sålunda reviderade förslaget till fullständig utbyggnad av den då delvis klara idrottsplatsen innebar givetvis en genomgripande omgestaltning av det ursprungliga alternativet. Enligt det gamla förslaget skulle löparbanorna skära hörnen på fotbollsplanen, men nu kunde denna läggas ut i reglements-enligt mått 100 x 60 meter, löparbanorna förlängdes och breddades och sträcktes runt en bergklack, som sålunda kom innanför banorna, ett utvidgat dräneringssystem, lösning av bevattningsfrågan i sin helhet samt en modern klubblokal och, inte det minst viktiga, en mera harmonierande planering av ytterområdena samt uppförande av entré ingick i slutförslaget. Löparbanan runt fotbollsplanen mäter 387,5 meter i längd och ger utrymme för fyra löpare i bredd (3,40). 100-metersbanan är 4,50 meter bred och har plats för fem löpare samtidigt.

På grund av det utvidgade förslaget tvingades föreningen begära ytterligare ekonomiskt bistånd från Östhammars stad och "Tipsmedel". Hos den sistnämnda instansen blev det tyvärr en nedprutning till över hälften av det sökta anslaget, varför det i realiteten gällde att anskaffa ökat kapital för arbetenas fullföljande i enlighet

Skogshuggning 1948: Ingvar Greinert, Sigvard Karlsson, Sten Bengtsson, Tage Pettersson, Rudolf Andréén, Nils Greinert, Bernhard Holmgren.

med de slutgiltigt uppgjorda planerna.

Förutom ökad anspänning i form av frivilligt arbete, ytterligare fester och lotterier blev detta möjligt främst tack vare banklån med privata borgensmän. Med deras välvilja lyckades man täppa till de största hålen, genom vilka det hela hotade att rinna ut i sanden.

Final på 100 m i Roslagsmästerskapet.

Sommaren 1948 fanns det särskild anledning att hissa flaggorna på idrottsplatsen. Då togs de nya banorna i bruk i och med anordnandet av Roslagsmästerskapen i fri idrott och dessutom var Idrottsplatskommittén i Stockholm på inspektionsbesök med ordföranden, stadionchefen Tage Ericsson, och sekreteraren, kamrer Eskil Tidén, i spetsen. Samstämmigt lovordades de utförda arbetena, och i en artikel i "Svensk Idrott" en tid efter visiten kunde man läsa bl.a. följande: "Visst förefaller idrottsplatsen en smula stor och påkostad för ett samhälle av Östhammars storlek, men staden har ett rikt uppland och anläggningens entusiastiska målsmän äro så fasta i sin tro på sitt projekts lyckliga förande i hamn att även den mest skeptiske blir övertygad om att här är ett sådant tillfälle, då det kan vara berättigat att släppa efter en smula på försiktigheten.

Fotbollsplanen står fix och färdig med en sådan gräsmatta

av sådan täthet att man får söka dess like, och övriga banor nalkas liksom det prydliga och rymliga omklädnadshuset snabbt sin fullbordan."

Den nu färdigställda idrottsplatsens historia följer en lång väg av bekymmer genom kommunala och statliga institutioner (ej minst kommissioner!), under prisstegringarnas

och materialsvårigheternas gissel, över Riksidrottsförbundet och ända fram till konungens bord. Det är en digger samling handlingar, som samlats under de gångna åren, och som vittna om mycken möda på frivillighetens väg samt ekonomiska svårigheter. I sitt nuvarande skick

har idrottsplatsen dragit en total anläggningskostnad av i runt tal 90.000 kronor samt marklösen, vartill kommer utfört arbete av ÖSK:s medlemmar och andra intresserade med 2.350 timmar. Ur Fonden för idrottens främjande har erhållits 32.000 kronor, av Östhammars stad 21.000 kronor, Östhammars Sportklubb 17.290 kronor, övriga föreningar och enskilda personer 4.370 kronor. Sportklubbens kapitalinsats får anses som anmärkningsvärd med tanke på att föreningen saknar lokal för sin verksamhet vintertid och endast lyckats skrapa ihop slantarna på huvudsakligen sommarfester och lotterier. Ett särskilt värdefullt stöd har ÖSK i damsektionen, som genom sina syföreningsauktioner i stor utsträckning bidragit till det nedlagda kapitalet och till klubblokalens förskönande. —Det är sålunda stora skulder som för framtiden åvilar föreningen att klara av samtidigt som det årliga och regelbundna underhållet av den

vackra anläggningen kräver sin tribut. Förlitande på kommunens välvilja att även framdeles ekonomiskt stödja föreningen samt på ungdomens vilja till fortsatt kamp för sina ideal, må vi se tiden an med en viss tillförsikt.

Idrottsparkföreningens styrelse vill slutligen rikta ett varmt tack till alla dem - enskilda personer, kommun och stat, föreningar och firmor - som genom handens och tankens kraft medverkat till skapandet av Östhammars vackra idrottsplats. Må den i framtiden fylla uppgiften som en värdig samlingsplats för de unga till fysisk och moralisk fostran samt bli för äldre generationer en källa till efterlängtat förströelse och vederkvickelse.

*Östhammar i juni 1949
Föreningen Östhammars
Idrottspark u.p.a. Styrelsen*

Östhammar hade en stor folkfest på söndagen.

Den nya, vackra idrottsplatsen fick sin officiella invigning inför en publik om drygt 1.500 personer - så gott som hela stadens befolkning. Invigningen skedde med all pompa, det var flygande fanor och klingande spel, vacker och händelsemättad idrott.

Den nya ståtliga entrén.

I lagom tid till invigningen började solen på allvar lysa fram och ju längre dagen led, dess vackrare blev vädret. Publiken samlades i god tid, medan Nordiska Kompaniets 20-mannaorkester spelade. Festligheterna började med defilerings i vilken pojkar, re-

presenterade olika idrotter, gymnastikflickor och barn deltog. Fyra scouter bar den nya fana, som under dagen donerats till Sportklubben i Östhammar.

Ordföranden i stadsfullmäktige Bill Strömer hälsade välkommen och tillönskade Idrottsparken en lång och lyckosam framtid.

Därefter skedde överlämnandet och hissandet av flaggan. Donatorn, Stig Sundberg hoppades att flaggan skulle mana den idrottande ungdom att iaktta den hedrande vandel, till vilken ett klubbmärke alltid förpliktar. Klubbens ordförande, Nils Greinert tackade för flaggan och anbefalldes scouterna att hissa den.

Fanbärare och idrottsungdomar.

Kommunisten Erik Haglund förrättade fältgudstjänst. Han talade om den kamp som skall ge ungdomen de goda idealen. Idrotten har här en stor betydelse, då den fostrar ungdomarna till karaktärer, och

då den är en internationell faktor, som ger möjlighet till fredlig samverkan i en krigshetsad värld. Må denna vackra plan bli ett steg mot förbrödringen, må den bygga upp viljemännskor, som vill det rätta, sade kommunistern till sist. Före och efter gudstjänsten sjöngs psalmerna "I denna ljuva sommartid" och "Härlig är jorden".

Nils Greinert, Arne Rubertsson och Ingvar Greinert mottager diplom från Nils Åkhagen.

Civilingenjör Bo Ekelund, ordförande i Riksidrottsförbundets förvaltningsutskott, lyckönskade idrottskamraterna i Östhammar till att ha sin idrottsplats färdig. Han framförde ett beklagande från Prins Bertil och läste upp det lyckönskningstelegram denne sânt. Efter överlämning av RF:s diplom till Arne Rubertsson, Nils Greinert och Ingvar Greinert och ett kort tal, förklarade Bo Ekelund idrottsplatsen invigd och utbringade ett leve. Lyckönskningar framfördes också från Upplands IF, genom dess ordförande Nils Åkhagen, som även överläm-

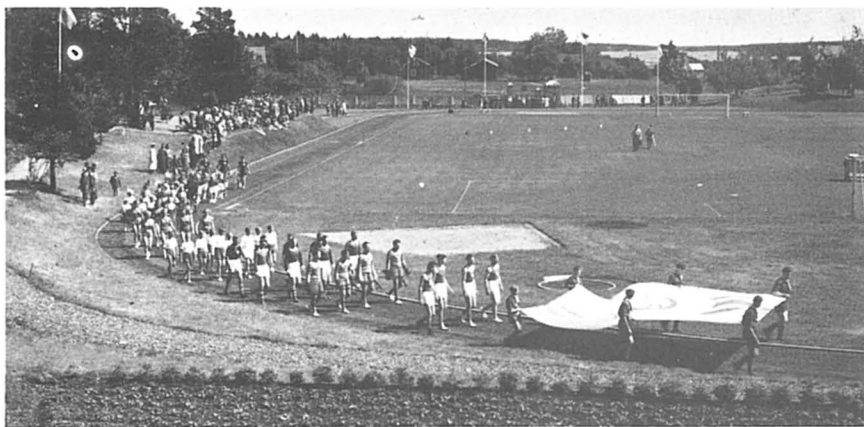
nade diplom till Arne Rubertsson, Nils och Ingvar Greinert för gagnande och förtjänstfullt arbete för uppländsk idrott.

Sedan invigningscermonin var klar togs de nya banorna i bruk med tävlingar, som samlat flera svenska elitmän. Den nya idrottsparken fick också trots tunga banor en del goda banrekord redan från starten. Den bästa tävlingen blev 5.000 m. loppet, där de tre elitmännen Bertil Albertsson, Valter Nyström och Ellmar Johansson gjorde en jämn löpning, som Albertsson först på sista varvet kunde avgöra till sin fördel. Av övriga resultat märks "årsbäste" Bengt Wikners 45,85 i diskus och Olle Åbergs 1.56,0 på 800 m.

Domarna, samt Brage och ÖSK-spelarna tackar för god match.

Som avslutning på dagen blev det fotbollsmatch mellan populära IK Brage, nyuppflyttade till div. 2, och ÖSK. Det blev givetvis en behändig seger för borlängelaget, men ÖSK bjöd god kamp och gav aldrig slaget förlorat. Under första halvlek var ställningen också i målhänseende ganska jämn. 7-2 blev Brages segerresultat, sedan ställningen i halvtid varit 3-1. De sju målen fördelades på: Sune Jernberg 3, Göte Eriksson 2, Hugo Zetterberg 1 och Gunnar Bergström 1. Gunnar deltog i 10 A-landskamper, 4 mål, 1937-39. ÖSK:s mål gjordes av Uno Andersson och Erik Ingemarsson. Bra domare var Åke Åkerlöf, Gimo.

ÖSK:arna tågar in på IP, representerande olika idrotter, samt ÖSK:s nya fana, utformad av Bengt Brunnström.

BINGON INOM ÖSTHAMMARS SPORTKLUBB

För att förstärka klubbens ekonomi beslöt ÖSK:s styrelse att börja med bingo. Premiären i Östhammar skedde onsdagen den 27/1 1965. Ett trettiotal spelsugna ÖSK-are hade kommit för att pröva lyckan. Som instruktör hade klubben engagerat Gösta Bäckström från Lindarna i Falun. Han gav de spelande anvisningar och skötte de första bingoserierna.

Bingospelet bedrevs på den tiden endast för klubbens medlemmar och det var viktigt att kunna visa upp medlemskortet för att kunna köpa sig en bricka, spelet bedrevs också i förhållandevis små lokaler, nämligen i dåvarande Stadshotellets annex. Vinsterna bestod vid den här tiden endast av varor av allehanda slag. Man ser i någon av de följande annonserna att vi spelar om guld. Vidare var spelet uppdelat i två säsonger. Redan från det första året gav bingo-spelet en god ekonomisk behållning. Under dessa former spelade man under åren 1965-1966.

1967 inleds bingospelet den 20/1 och avslutas den 15/12. Nu har man flyttat spelplatsen till Storbrunn och man börjar spela om allt värdefullare och större vinster, eller vad sägs om en möbelgrupp inom 52 drag. Storbrunn får härbärgera spelarna under åren 1967-1969.

1970 inleds spelet i Frösåkersskolans matsal, tydligen har spelet börjat uppmärksammas allt mer och man är i större behov av större lokaler för sin verksamhet. Fortfarande tar spelet en paus över sommarmånaderna. Frösåkersskolans matsal var plats för spelet långt in på 80-talet och det skedde i två perioder, en vår- och en höstomgång.

Några av ÖSK-medlemmarna som försökte fylla sina bingobrickor. Fr v: Lars Ingemarsson, Bengt Greinert, Svea Greinert, Ingvar Greinert, Gunnar Jansson, Ernst Zetterholm samt Nils Greinert.

Successivt under åren ändras bestämmelserna för bingon och det blev sedermera tillåtet att dela ut presentkort till de spelande. I mitten av 80-talet förespråkar några av eldsjälarna bakom bingon, Åke Söderman, Martin Källström och Carl-Erik Thuresson, att man skall satsa på bilbingo, och man spelar den första tiden på parkeringen nere vid nuvarande isbanan och den plan som befinner sig bakom Vivohallen.

Owe Eklöf, mångårig bingoutropare.

Investeringar i portabla radioapparater och en ordentlig högtalarutrustning skedde. Kuriöst nog satt utroparen i ishockeybanans tidtagningsskur, vilket innebar att han ej hade någon visuell kontakt med de spelande, vilket var ett handikapp som undertecknad kan intyga. Sedermera skaffades ordentliga lyktstolpar från

Forsmark, som placerades runt den nuvarande grusplanen vid Frösåkershallen. För utroparen byggdes en plåtkiosk som ställdes vid sidan av grusplanen vilket nu innebär att han har kontakt med spelarna och det blev mycket trivsammare att sitta som utropare. Nu kunde man ta emot ett betydligt större antal spelare och vinsterna steg. Man fick dessutom möjlighet att spela hela året, början skedde i Frösåkershallen, sedan grusplan med bilbingo och när mörkret och kylan kom i antågande flyttade man tillbaka in i värmen.

Sedan 1985 har Östhammars SK och Norrskedika IF bildat en bingoallians vilket har fått till följd att spelet kan hållas på en högre nivå ekonomiskt sett, större innerutrymmen ställs till förfogande genom NIF:s inomhushall där nu spelet bedrivs vår och höst. Under sommaren flyttar spelet till grusplan vid "Frösan". Sedan några år tillbaka är det dessutom tillåtet att som vinster i spelet dela ut reda pengar. Det ekonomiska utbytet som de två föreningarna erhåller utgör ett stort tillskott för respektive föreningskassa.

Lennart Andrén

FESTARRANGEMANG

Man kan i föreningens klipp- och protokollsböcker läsa om de olika festarrangemang som genom åren genomförts för att förstärka föreningens kassa.

Den första dansen ägde rum i Storstugan den 4 nov. 1917, sedan vidtog festerna, (bazarerna), som ägde rum vid Lorenzholm, nuv. Källörsskolan, mellan 1918 och 1927, för att senare, 1928, flyttas till den förstklassiga dansbanan vid Ulrikshov, byggd av Östhammars Sportklubb. 1933 börjar festligheterna på Krutudden, då bron dit har blivit färdig. Det har även dansats tidigare ute på Krutudden, men då måste man ta färja dit, vilket kunde vara vanskligt om det var dåligt väder. ÖSK har även haft isfester, med dans på isen, några gånger under 1930- och 40-talet.

Ett genom åren återkommande festtillställning är Idrottsfesten som arrangerades i samarbete med ÖSK och Bestyrelsen för Gammelhus. Det var ett idrottsprogram under lördagen och söndagen som sedan fortsatte med dans på

Basar 1924. Fr v: Otto Bohlin, Lisa Lindholm, Bror Andersson samt Irmgard från Wien.

Gammelhus under kvällarna. Denna fest firar 1947 sitt 30-års jubileum. Klubben har då räknat med alla festtillställningar man har haft sedan man började, oavsett vad man har kallat dem.

Man urskiljer tydligt att föreningen har haft en viss förkärlek för vissa helger under årens lopp. Pingsthelgen tycks ha intagit en särskild plats då man kan läsa att föreningen i samarbete med Gammelhus arrangerat "Värmässa", detta skedde under åren 1945-48. Här kan nämnas artister som t.ex. Sigurd Wallén och Dels-

bo-stintan. Detta veckoslut genomfördes också "Stadsloppet" under några år. Krutudden var under början av denna tid också populär som dansplats för att mot slutet av perioden komma att dominera. Som tidigare nämnts utkristalliserar sig vissa helger som festhelger för ÖSK. Man ordnade som regel dans i samband med Vår- och Höstmarknad.

Pingsten var som tidigare sagt en viktig helg. Veckosluten kring månadskiftet juli - augusti har också sedan länge varit reserverade för ÖSK.

Lorenzholm 1923. Basarkommitterade från "Tutankhamons land".

VATTENFLAMMAN

Den 4 - 5 augusti 1956 arrangeras för första gången "Vattenflamman" med Lill-Arne Söderbergs orkester och Karl Larssons Trio med gästsuppträdande av Ingeborg Nyberg.

Under åren som kommer framöver kan nämnas följande orkestrar: Eigel Mortensens 1957, Lill-Arne Söderbergs 1958, Gunnar Hammarlunds 1960, 1963-1971, Åke Jönssons 1961-62.

1986 är det senaste året som "Vattenflamman" har arrangerats. Den levde alltså i 31 år i obruten följd med vissa år som hade två "Flammor". Hopas att Krutudden kan rustas så att vi kan gå ut och dansa på Krutudden igen.

LILL-BENGTHS kvintett 1952. Fr v: Tyko Karlsson, Bengt Karlsson, Lill-Bength Erixon, Lars Mattsson och Gunnar Söderberg. Lill-Bength började spela på ÖSK:s fester 1944, då som medlem i Avalon. Bildade egen orkester 1946 och har sedan dess förgyllt tillvaron för många ÖSK:are. Publikrekordet för Lill-Bengths, när de spelade på danser arrangerade av ÖSK, är på 2.200 pers, satt den 6 juli 1959 på Krutudden. Samma dag som boxningsvärldsmästaren, Ingemar Johansson besökte Östhammar.

Birgitta Karlsson, Bertil "Berra" Mattsson, Monika Larsson och Lasse Mattsson, ÖSK-revy 1955. Texterna var skrivna av "Berra" och Lasse.

Göte Jansson och Lill-Bength Erixon underhåller vid ÖSK-fest 1950.

Bland gästartisterna på KRUTUDDEN och VATTENFLAMMAN kan nämnas och vi tar dom årsvis:

1950-1951-1952: Gösta "Snoddas" Nordgren. **1953:** Alice Babs. **1954:** Bertil Boo, Sigge Fürst. **1955:** Sigge Fürst, Cacka Israelsson. **1956:** Alice Babs, Ernie Englund. **1957:** Karl Gerhard, Elof Ahrle, Owe Thörnqvist med Ulla-Bella, Sjung med Egon. **1958:** Charlie Norman, Ingeborg Nyberg, Douglas Håge. **1959:** Kalle Stroppps show, Snoddas, Ingeborg Nyberg. **1960:** Lill-Babs. **1961:** Sonja Stiernqvist, Rolf Björling, Truxa, Birthe Wilke. **1962:** Cacka Israelsson, Snoddas, Tina & Marina. **1963:** The Glenners, Hasse Funcks show. **1964:** Carl Anton, Carli Tornehave. **1965:** Monica Zetterlund och Monica Nielsen, Lasse Dahlqvist, Bertil Englund. **1966:** Åse Kleveland, Truxa, Sven-Inguars, Jan Höyländ, Leppe & Git Sundevall. **1967:** Hootenanny Singers, Laila Westersund, Thore Skogman, Lill Lindfors, Charlie Norman. **1968:** Sven-Inguars, Jokkmokks-Jocke, Sten & Stanley, Country Four, Charlie Norman, Carl-Gustaf Lindstedt, Gunnar Wiklund, Eva Rydberg. **1969:** Marianne Kock, Roffe Berg, Hep Stars, Family Four, Martin Ljung, Svante Thuresson. **1970:** Gunnar Wiklund, Tommy Körberg, Svante Thuresson, Trio mé Bumba, Anna-Lena Löfgren, Claes-Göran Hederström, Sune Mangs. **1971:** Cornelis Wreeswijk, Fred Åkerström, Lill-Babs, Ann-Louise Hansson, Family Four, Svante Thuresson, Lena Andersson, Erik & Anna Öst. **1972:** Sten & Stanley, Carl-Gustaf Lindstedt, Mille Schmidt, Svenne & Lotta Hedlund, Monica Forsberg & Målbergarna, Bosse Parnevik, Ewa Roos, Agneta Fältskog show. **1973:** Svante Thuresson, Family Four, Peter Holm show, Gunnar Wiklund med Marianne Kock och Roffe Berg, Lena Andersson show, Björn Skifs med Kisa Magnusson, Jan Sparring. **1974:** Sten & Stanley, Sylvia Wrethammar show med Göran Fristorp, Siv-Inger Svensson show, Lars Lönndahl. **1975:** Claes-Göran Hederström, Sten & Stanley. **1976:** Paul Dennis, Boströmarna, Max Rogers. **1977:** Rospiggarna, Sten & Stanley, Max Rogers, Tötas, Pierre Isacsson. **1978:** Monotones, Rospiggarna, Tötas. **1979:** Sveriges Hopp, Tötas, Grupp Fem, Monotones, Rospiggarna. **1980:** Torgeirs, Grupp Fem, Monotones, Ceges, Rospiggarna. **1981:** Monotones, Ulrika & Godisarna, Grupp Fem, Tötas. **1982:** Grupp Fem, Du & Vi, Matz-Eriks, Monotones. **1983:** Gul & Blå, Du & Vi, Monotones, Grupp Fem. **1984:** Monotones, Du & Vi, Grupp Fem, Gul & Blå. **1985:** Du & Vi, Marty's, Grupp Fem, Gul & Blå. **1986:** Grupp Fem, P-B:s Disco-Sound, Lirarna. **1987:** Dj. Gugges-Clazzix Disco. (fr o m 1978 endast dans).

Östhammars Sportklubb har under årens lopp gäststats av olika berömdheter.

Arne Borg

1938 gästade den olympiske guldmedaljören på 1.500 meter frisim och världsrekordhållaren Arne Borg, Östhammars Sportklubb och Krutudden. Med sin vanliga munterhet under höll han och uppvisnings-simmade i 57 min.

Arne Borg, OS-guld 1928, till vänster ÖSK:s ordf. Nils Ahlinder.

Härmed ber jag till Eder förenings styrelse få framföra mitt varma tack för hägkomsten av min 40-årsdag. Må vi ännu i många år få arbeta i gemensamt intresse för den svenska simidrottens bästa.

Med bästa simmarhälsningar

Vännen

Arne Borg tackar för uppväkningen på 40-års dagen.

Gunnar Nordahl

Den 23 juli 1950 kom Gunnar Nordahl på besök. Vid den tiden spelade han tillsammans med Gunnar Gren och Nils Liedholm i Milan och denna innertrio, som kallades Gre-No-Li, med de tekniska inrarna, Gren och Liedholm, som serverade den fruktade målspottaren, Nordahl, härliga passningar. Trion betecknades som en av de starkaste vid den här tiden. Nordahl har fortfarande målrekordet i den italienska ligan.

SENSATION

USA:s VM-lag

mot
IK Göta, Stockholm

Östhammar

Onsdagen den 14 febr. kl. 20

ISHOCKEY

O. S. K., Ishockeysektionen

En hälsning från Gunnar Nordahl

Gunnar Nordahl på trappan vid paviljongen, Idrottsparken.

USA:s landslag

Roslagens förnämsta idrotts-evenemang inom vintersporten inträffade den 14 februari 1951, då USA:s VM-lag, på väg till Paris, i ishockey kom på besök till Östhammar för match mot IK Göta. Den dagen kommer sent att glömmas då arrangörerna, under ledning av Bengt Rudolfsson, fick 24 timmar på sig att ordna allt.

Den pampiga entrén till matchen.

Isen var förträfflig, matchen underhållande, 7-4 till USA, vädret något kallt, -10° och nytt publikrekord, 608 betalande åskådare, å 3 kr/st.

På frågan om hur mycket ett sådant här arrangemang kostar svarade Bengt Rudolfsson, att det amerikanska laget kostade 1.000 kr, resor för lagen samt supé på Östhammars stadshotell, 500 kr. Sammantaget blev det dock en liten vinst över för Östhammars Sportklubb.

USA:s VM-lag 1951: 1. Hank Brodeur 2. Leon Lafrance 3. Pete Therriault (1 mål) 4. Robert Dubois 5. Chuck Poirier 6. Hank Martineau (1 mål) 7. Larry Berube (2 mål) 8. Max Lauze 9. Ray Marcotte 10. Al Moreau (1 mål) 11. George Morin 12. James Fife 14. Medi Beland (2 mål) 15. Laurie Charest 16. Norm Parent.

Ingemar Johansson

Ingo kom sågs och segrade på Krutudden i Östhammar.

Den 6 juli 1959 lyckades ÖSK-ledningen med Carl-Erik Thuresson i spetsen, med konststycket att engagera den nykorade världsmästaren i tungviktsboxning, Ingemar Johansson som hade besegrat amerikanen Floyd Patterson på knock-out.

Nykorade
VÄRLDS-
mästaren
Ingemar

'INGO'

Johansson

intervjuas och UPPVISNINGSBOXAS mot brodern ROLF JOHANSSON ✪ Föreläsare landsorfsbesök eller hemkomsten!

Krutudden, ÖSTHAMMAR
måndagen den 6 juli kl. 19.30

Efter uppvisningen
Dans
Hill tonerna av
Lill-Bengths
kvintett

Sedvanliga festanordningar. - Minns kaffestuga. - Välkommen till en verklig 'PANG-KVALL' - Östhammars Sportklubb.

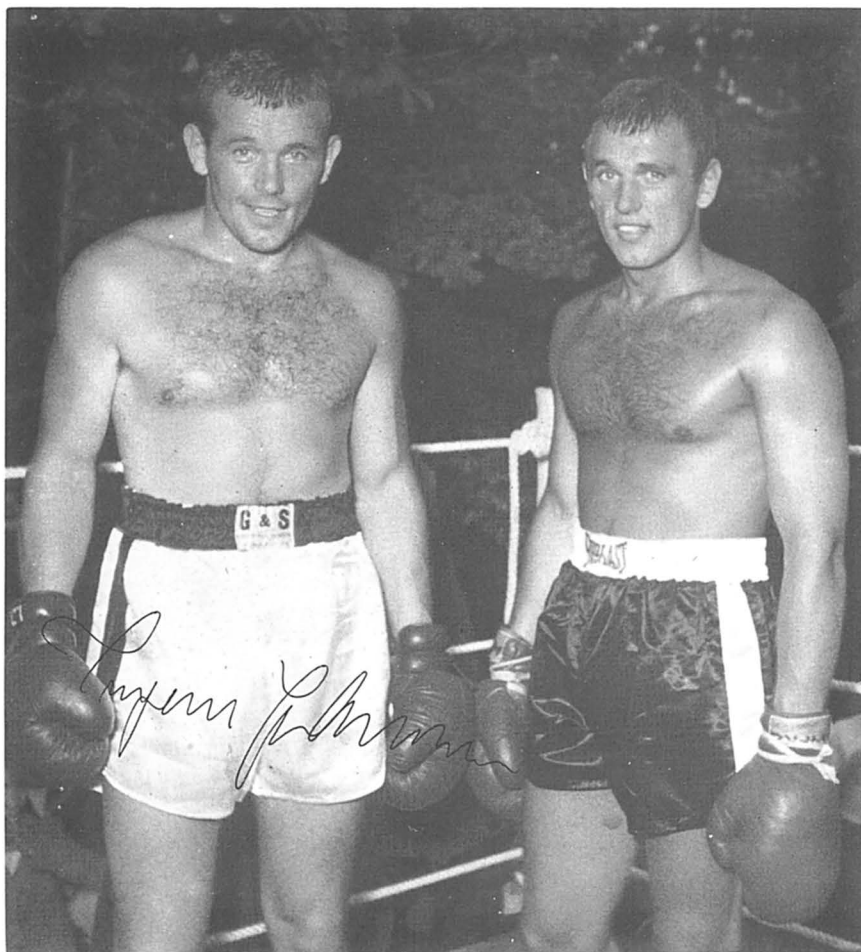
Det var en historisk händelse eftersom det var första gången

en boxningsvärldsmästare framträdde på svensk botten.

Drygt 2.200 ortsbor, som-margäster och andra besökare betalade för att titta på Ingo. Ingemar själv med sällskap fraktades med motorbåt från ångbåtsbryggan och smusslades in bakvägen på Krutudden.

En skiva med det berömda matchreferatet spelades innan det var dags för entré. Stadsfullmäktiges ordf. Folke Trana välkomnade med några ord och från ÖSK överräcktes standar och blommor från ordf. Carl - Erik Thuresson.

Två representanter från ortspresen hade sedan frågestund och därefter var det dags för en stunds sparring mot brodern Rolf, varefter Ingo gav sig tillbaka per båt till Sjötorget, där en stor skara trängdes för att titta på fenomenet. Tilläggas kan att mest synd för dagen var det om några busslaster ålänningar, som kom fram till Östhammar när det hela var över.

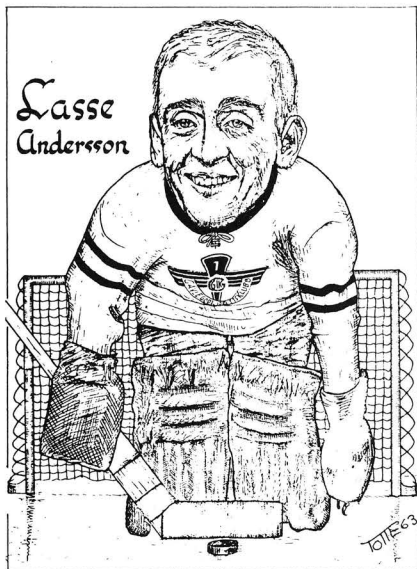
Ingemar Johansson med sparringpartnern, brodern Rolf.

ÖSK:s Allsvenska spelare

Östhammars Sportklubb har haft fem allsvenska spelare, två i bandy, två i ishockey och en i fotboll. Här följer en presentation av dessa spelare.

Sten Mattsson och **Bo Blomquist**, bandyspelare, båda började sin bana i ÖSK, för att senare representera IFK Uppsala i ettan. Sten från 1939 och Bosse från 1940. Sten spelade även fotboll för Sportklubben och Bo, son till förre ÖSK-ordf. David Blomquist, var duktig tennisspelare för Östhammars Tennisklubb.

Lars Andersson, ishockeymålvakt, började sin karriär i Norrskedika, kom till ÖSK 1957, där han spelade i två säsonger, gick sedan till Öregrund och därefter till det allsvenska laget, Gävle GIK. Lasse spelade 16 matcher, säsongen 1961-62.

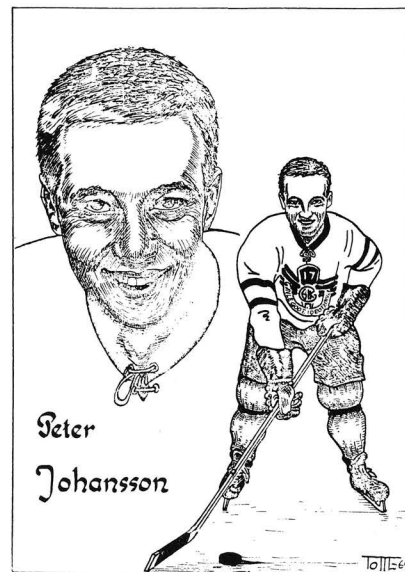
Säsongen 1962-63 representerade han Varpen i div 2, för att sedan återgå till GGIK året efter, då Lasse blev ordinarie målvakt i GGIK:s allsvenska lag, han spelade 12 matcher. Tyvärr åkte laget ur, då varvade han ner i Norrsundet, ishockeyn kom i andra hand. Lasse satsade istället på fotbollen, han var målvakt även där, bl a i Gefle IF:s div. 2-lag. Lasse hade även en kort sejour i ÖSK som fotbollsmål-vakt.

Gävle GIK 1961-62. Bakre raden fr v: Gösta Westerlund, Hans "Stöveln" Öberg, Lars-Göran Pettersson, Inge Törnlund, Sten Åkerlind, Bo Axelsson, Karl-Åke Sjögren, Göte Hansson, Hans-Erik Fernström, Hans Holm. Främre raden fr v: Bertil Astby, Hans Svedberg, Heimo Klockare, Lars Andersson, Bo Wahlberg.

Peter Johansson, ishockeyspelare, gjorde sin debut i ÖSK:s A-lag 1958, som fjorton-åring, mot Österby i en triangelturnering som spelades i Öregrund. Peter blev ordinarie i A-laget när han var 15 år och höll sin plats hela tiden han spelade i ÖSK.

1963 tog Peter steget upp i allsvenskan för spel med Gävle GIK. Debuten skedde den 31/10 mot Strömsbro, med "Honken" Holmqvist i målet. Trots att GGIK förlorade med 7-1, så var han nöjd med debuten, han gjorde dessutom målet. Peter deltog i samtliga seriematcher under säsongen, 21 stycken, 2 mål, 4 pass, utvisad 8 minuter. Spelarkarriären

fortsatte med spel i Hammarby IF, 1964-66 och Gimo IF, 1966-70, där han avslutade sin aktiva bana.

Peter Johansson i Gävle Godtemplares dress.

Tränarkarriären på klubbnivå inleddes i ÖSK 1958-59, med träning av klubbens pojklag samt hockeyskola för de yngsta. Under sin tid som spelare i Hammarby, fungerade Peter även som taktisk rådgivare i ÖSK som vann div. 3, 1965.

Peters första seniorlag som tränare var Gimo IF, som spelande tränare förde han upp laget från femman till tvåan, därefter Väsby, AIK i Allsvenskan, Väsby, Almtuna, Hammarby IF i div. 1 och Elitserien, Sierre i Schweiz, Düsseldorf i Västtyskland, mästare 1989/90, Uppsala AIS, och för närvarande Gimo IF.

Peter är även GIH-utbildad, åren 1972-74, han hade som kurskamrater Hans "Virus" Lindberg och Kjell Larsson. Han har dessutom fungerat som utbildningstränare i Uppland sedan 1967.

På landslagsnivå har Peter tränat följande lag: Tre Kronor, (ass. i två år), Vikingarna, 2 år, junior A, (ass. i två år), junior B, 1 år, Upplands TV-puck lag, 3 år, samt fem år för internationella utbildningskommittén, med föreläsningar i bl a USA, Canada, Nordkorea, Australien, Nya Zeeland, Sovjet och Europa.

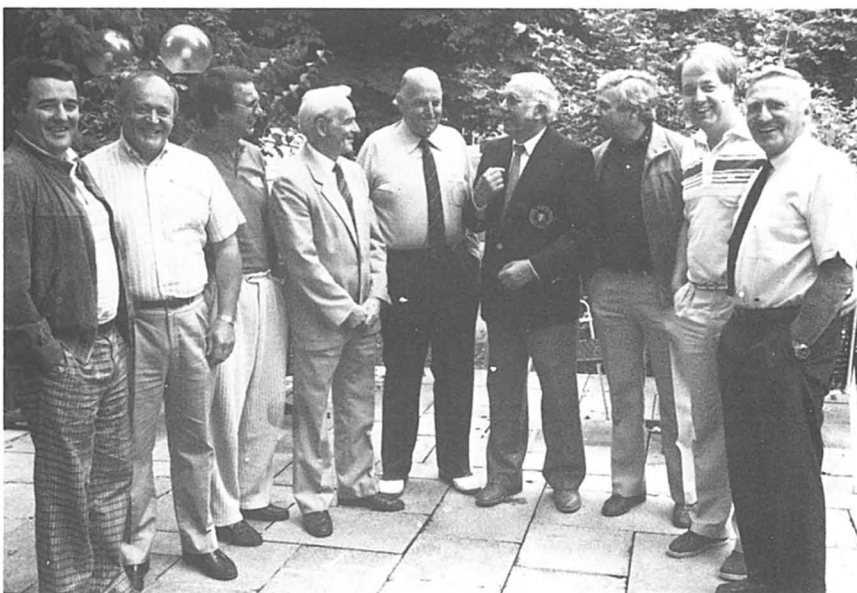
Peter Johansson, östhammarsgrabben som blev proffstränare, här för Düsseldorf, en dröm hade gått i uppfyllelse.

Som coach för Svenska Juniorlandslaget hade Peter Johansson bl a Tomas Gradin och Bengt Lundholm i laget.

Förbundskaptenen Bengt "Fisken" Ohlsson och hans assistent, Peter Johansson.

Peter Johansson och hans tränarkollegor i internationella utbildningskommittén, bl a Ludec Bukac från Tjeckoslovakien och Dennis McDonald, Winnipeg Jets.

Tommy Johansson, fotbollsspelare, gjorde sin serie-debut i ÖSK:s A-lag som femtonåring, i div. 4, 1963, mot IFK Dannemora/Österby, på bortaplan.

För att utvecklas som spelare gick Tommy till Gimo IF 1966, då i div. 2. 1967 spelade han för AIK i allsvenskan, deltog i tre seriematcher, mot Malmö FF, Hammarby och Örebro.

Tommy har också spelat två säsonger i tvåan med Sandvikens IF, där han också var skyttekung.

Spelarkarriären avslutades i Gimo IF, även där som vinnare av skytteligan ett antal säsonger.

Som tränare, steg 2-utbildad, har Tommy haft hand om två klubbar, Norrskedika IF och Gimo IF, som han för närvarande tränar, i division 2.

AIK:s allsvenska lag 1967. Bakre raden fr v: Tommy Johansson, Björn Carlsson, Owe Ohlsson, Åke Olsson, Roland Lundblad och Lennart Backman. Främre raden fr v: Bo Holmberg, Curt Edenvik, Leif Hult, Roland Grip samt Jim Nildén.

Malmö FF - AIK, Tommy, med nr 7 på ryggen, spelade normalt högerytter i laget, hjälper till i försvaret. Till vänster syns AIK:s Owe Ohlsson.

Foto: Staffan Johansson/Scandia Photopress.

ÖSK Skidor

Skidor är den äldsta sporten inom ÖSK, en kommitté bildades redan 1918 och samma år hölls den första tävlingen i ÖSK:s historia. En skidtävling, ca 1,5 mil lång, för ÖSK-medlemmar, seniorer och juniorer, som gick av stapeln den 27 januari 1918. Startavgiften var 50 öre/person.

Sektionen, som bildades 1926, har kommit och gått genom åren. Snöbrist och konkurrens från först bandy och sedan ishockey är främsta orsakerna till att skidor har saknats på ÖSK:s program emellanåt.

Skidåkning var väldigt populärt redan från början, särskilt bland juniorerna. Skidmärkesåkning och skidutflykterna var mycket uppskattade.

ÖSK:s skidsektion på utflykt, ca 1920.

25 anmälda utgick nio, bl a av brutna skidor, i den tuffa terrängen. Segrade gjorde Elis Ehrengren med tiden 1 timme och 42 minuter.

Den snörika vintern 1937 satte ordentlig fart på intresset. ÖSK:s skidåkare deltog för första gången i DM 1938. Nils Fröman bäste ÖSK:are på 13:e plats. Den hastiga snösmältningen gjorde dock att säsongen blev kort.

1941 anordnade sektionen Roslagsmästerskapet, arrangemanget erhöll goda vitsord av deltagarna som var 90 till antalet. Trots att snötillgången var god 1947 så stod intresset på en mycket låg nivå, det hade varit snöbrist un-

Harry Lundahl, Evert Monier och Gustaf Lindholm.

Den 4 feb. 1919 hölls en terränglöpningstävling på skidor. Banan på ca 1,5 mil startade i Östhammar, sedan Börstil, Markasjön, Hanneberg och åter till målet i Östhammar. Av

Sven Lindholm, 1926

Skidtävling i Gimo 1924. I mitten med nr. 20, Gustaf Lindholm.

Hans Eriksson, 1940

Skidtävling i Norrskedika 1929. Fr v: Eliard Nilsson, Thore Lindgren, Gustaf Lindholm, Ernst Skogström, Evert Monier och Hans Eriksson.

der åren 1943-46. Skidåkning-
en låg fullständigt nere 1948-
49, dels p g a snöbrist, dels att
klubben ej förfogade över någ-
ra egna åkare.

Klubbmatch i Valö 1940. Fr v: Roland Ohlsson, Valter Jansson, Nils Fröman, Bertil Enocksson och Erik Strand.

1954 återkommer klubbmä-
sterskapet efter några års från-
varo.

1961 deltar Sportklubben för
första gången i Vasaloppet, fy-
ra man, Ove Eriksson, Evert
Sjögren, Hans Claesson och
Lasse Eriksson, åker det 89 km
långa loppet mellan Sälen och
Mora. Loppet blev slitsamt, al-
la fyra fick valla om, en del fle-

Evert Sjögren, 7 Vasalopp.

ra gånger. Bäst lyckades Ove
med tiden 7 tim. 30 min, som
gav plats 650 av 1500 startan-
de. 1962 åker Sven Fröman
och Karl-Erik Lundström sina
första Vasalopp.

**Sven Fröman, 10 Vasalopp, det
senaste som 70-åring, 1986.**

**Karl-Erik Lundström,
7 Vasalopp.**

**Sune Sölvander, 8 Vasalopp, det för-
sta 1966. Han har även erövat klassi-
kern, d v s genomfört Vasaloppet,
Lidingöloppet, Vansbrostämningen och
Vätternrundan, under samma år.**

1985 sker nystarten bland
skidåkarna efter några års bort-
tavaro. Premiärsäsongen inne-
höll arbete med elljusspåret,
underhåll av spåraggregat och
spårmaskin. Skidspåret mellan
Östhammar och Öregrund
slutfördes. Dessutom anordna-
des en skidträff där det senas-
te inom skidsporten visades.
Man passade även på att pre-
sentera skidsektionen och
dess verksamhet.

Styrelsen för ÖSK Skidor 1985.
Fr v: Karl-Arthur Östlund, Ann-
Christine Lundström, Hans Ahl-
ström och Sture Lindström.

1986 kom sektionen i gång på allvar med deltagande i Vasaloppet, Öppet Spår, och Finlandialoppet. Motionsloppet, Granfjärdsturen mellan Östhammar och Öregrund, körs för första gången, 135 deltagare åkte 22 km i ett underbart väder.

1987 inleddes med Kalle Ankas längdskidskola med 25-30 barn i åldern 5-12 år. Skidskolan följdes av Håll i Gång i Spåret, där alla som ville fick delta. Distansen var mellan 1 och 5 km. Granfjärdsturen fullföljdes av 125 åkare trots kyla och kraftig vind. Åtta ÖSK:are genomförde Vasaloppet-Öppet Spår i mycket sträng kyla, bl a -32 i Tennäng.

Granfjärdsturen 1986. Med nummer 25, Stig Kraft.

ställas in. Endast två omgångar av skidskolan och Håll i Gång i Spåret kunde genomföras. Elljusspåret hölls i acceptabelt skick under december och

1991 blev precis som tidigare två vintrar mycket dålig för skidåkning. Trots detta genomförde åtta ÖSK:are Öppet Spår, en Tjevvasan och en Vasaloppet, samtliga på mycket bra tider. Under sommaren har sektionen iordningställt en värmestuga vid elljusspåret som kommer att vara öppen för alla skidåkare.

Vintern 1992 blev även den mild, en bana runt grusplanen iordningställdes med hjälp av snö från ishockeybanan, men även den smälte bort inom några dagar. Det tänkta jubileumsloppet mellan Östhammar och Öregrund fick också ställas in.

Två ÖSK-tjejer, Ann-Christine Lundström och Inger Ahlström, som genomförde Vasaloppet/Öppet Spår 1987. Foto: UNT/Martin Cejje.

I 1988 års Vasalopp deltog en åkare, i Öppet Spår nio samt en tjej, Elenor Eriksson, i premiärloppet Tjevvasan, 30 km mellan Oxberg och Mora. Granfjärdsturen genomfördes för tredje gången med 123 startande.

Verksamhetsåret 1989 blev ett mycket dåligt år för klubbens skidåkare. Sektionens samtliga aktiviteter måste ställas in på grund av den synnerligen dåliga snötillgången. Vasaloppet, inga deltagare från ÖSK, Öppet Spår inställt. I Tjevvasan deltog en ÖSK-tjej, som också kom i mål.

Snöfri vinter även 1990 gjorde att nästan all aktivitet fick

stora delar av januari, mycket snöskottning och snötransporter bidrog till detta. Vasaloppet, Öppet Spår och Tjevvasan inställda.

En tapper skara skidentusiaster som försökte att ordna ett skidspår runt grusplanen, men det höll inte många dagar.

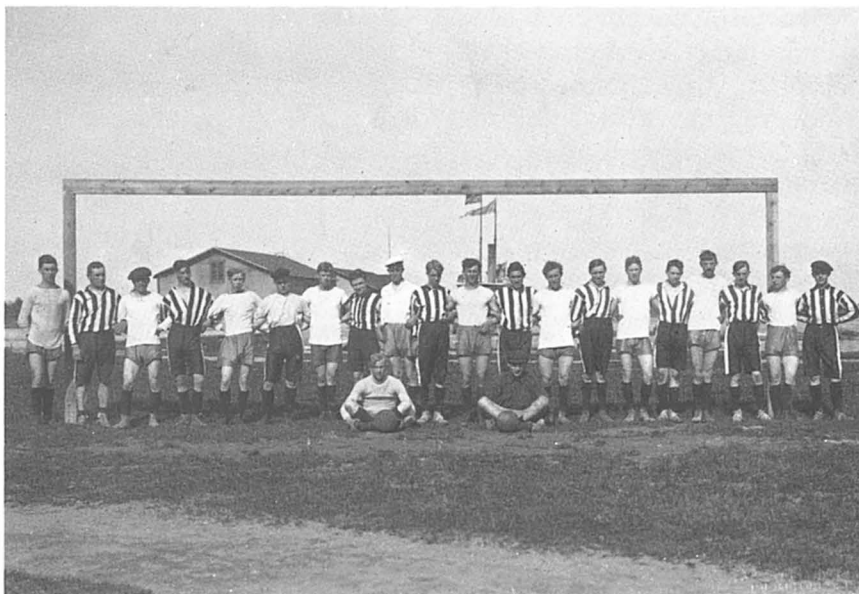
ÖSK Fotboll

Fotbollen inom ÖSK började 1918 med en lokal serie, kallad Östhammarsserien där förutom ÖSK, Hargs IK och Österby IF deltog. Det första lokalderbyt mot Harg spelades i juni 1918 och ÖSK segrade med 1-0. Matchen mot Österby slutade med ÖSK förlust, 1-7. Tabellen toppades av Österby före ÖSK.

Österby IF	2	2	0	0	9-2	4
Östhammars SK	2	1	0	1	2-7	2
Hargs IK	2	0	0	2	1-3	0

Det spelades även en match mot Gimo 1918, som slutade 1-0 till ÖSK. Östhammarsborna var alldeles oförstående för den där nymodigheten, som kallades idrott. Spela fotboll benämndes av en del "spåriska idrott". För att fotbollsspelarna skulle förkovra sig i spelets regler inköptes 15 ex av fotbollsstadgarna. Klubbdräkten, röda tröjor och svarta byxor, bekostades av spelarna själva.

Fotbollsplanen låg från början, 1918 vid Sjötorget, men tyvärr hade bollen en viss benägenhet att hamna i Målare Petterssons potatisland. Vid det därpå följande sökandet bland den höga potatisblasten var man inte så aktsam om växtligheten som sig borde. Följden blev totalförbud för allt fotbollspel på Sjötorget.

Östhammars SK - Gimo IF, 1918.

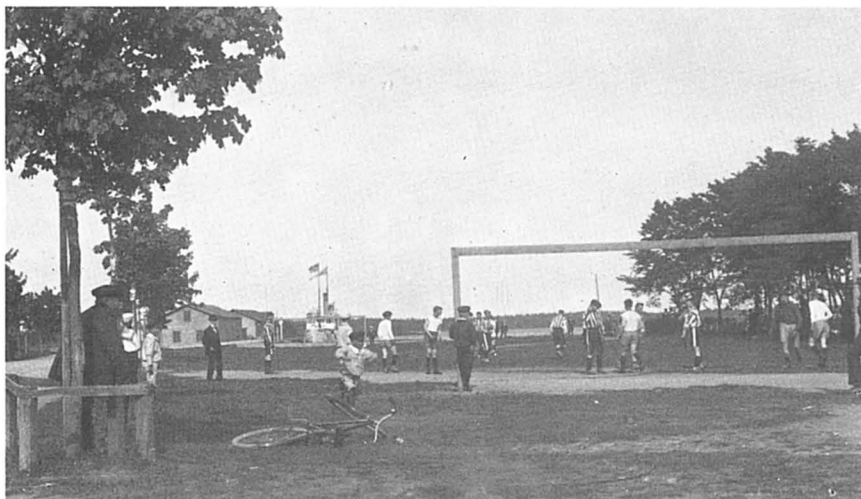
Planen flyttades då till Barklandet, men där var det heller inte någon frid och fröjd. Det var endast några få meter till strandkanten och bollen hamnade alltför ofta i vattnet. Det låga stängslet skyddade inte så bra. Roddbåt och näthåv var ett vanligt inslag vid matcherna. I en seriematch, en söndag, hamnade bollen som vanligt i vattnet och försvann bland vassen.

Eftersom det var enda bollen klubben ägde, togs det kontakt med ortens försäljare av sportartiklar. Han var religös och ville från början inte sälja någon fotboll. Det löste sig genom att ÖSK fick bollen opumpad och betalade den på måndagen. Efter den här händ-

elsen klagade domaren till fotbollförbundet och ÖSK blev ålagda att ha en reservboll vid matcherna.

En kommitté för fotboll bildades 1919 som bestod av Karl Henriksson, G. Strandman och Aron Eriksson. Man blev en egen sektion 1921. Fram till 1928 spelades det endast vänskaps- och pokalmatcher mot grannklubbar.

Det fanns i början ingen gräsklippare utan man hade en häst som gick och betade av fotbollsplanen. Till att markera linjerna på planen användes sågspån, som man fick gratis vid sågen, om man hämtade den själv, det gjordes med roddbåt. 1920 beslöts att fotbollen, klubben ägde bara en, handhades av målvakten som även var ansvarig för den.

Östhammars SK - Gimo IF, Sjötorget 1918.

ÖSK-Hallsta, Barklandet, 1924

ÖSK 1925 Midsommarpokalen. Fr v: Ruben Jansson, Einar Gustavsson, Aldor Mattsson, Eliard Nilsson, Emil Nilsson, Evert Eriksson, Georg Bengtsson, Bengt Lundahl, Karl Engvall, Karl Lindgren, Ernst Mattsson.

Östhammars IOGT:s sommarhemsstyrelse skänkte 1925 en pokal som skulle vinnas tre gånger för att erövrats för alltid. ÖSK slår Hallsta med 3-2 i den första finalen, men pokalen hamnar till slut i Dannemora, 1928. Det nya priset vinner dock ÖSK, efter segrar mot Harg, 1929 och Norrskedika 1930 samt 1931. Även den tredje sommarhempokalen hamnar i ÖSK:s ägo, trots att Norrskedika vinner 1932 års match, men sedan segrar ÖSK tre år på raken, 1933-35.

IFK Uppsala, som spelade SM-final 1907, gästade Östhammar 1925 för att vänskaps spela mot ÖSK. Seger för IFK med 3-1.

ÖSK deltog för första gången i seriespel, organiserat av Upplands Fotbollförbund, 1928. Norra Roslagsserien vanns av ÖSK före Harg och Norrskedika.

NORRA ROSLAGSSERIEN 1928

Norrskedika - ÖSK	1-2
ÖSK - Johannisfors	2-0
ÖSK - Harg	5-2
Johannisfors - ÖSK	0-7
ÖSK - Norrskedika	8-0
Harg - ÖSK	1-4
ÖSK	4 4 0 0 19-4 8
Hargs IK	4 2 0 2 12-14 4
Norrskedika IF	4 0 0 4 6-19 0
Johannisfors SK utgick	

ÖSK seriesegrade även 1929 efter en avgörande finalmatch mot Norrskedika med 4-1 som spelades på neutral plan i Sund. 1930 var det dags för serieseger igen. Roslagsserien, lägsta serien i distriktet, spelades som enkelserie p g a övergång till spel höst/vår. ÖSK fick tyvärr inte flytta upp en serie, för planen var ej reglementsenlig. Intresset för fotbollen var svalt under senare delen av 30-talet, säsongen 1938/39 deltog man inte i seriespelet. Vilandet blev kortvarigt, året efter kom ÖSK tillbaka med Wolfgang "Volvo" Holmgren som tränare och lagledare. Han gick i spetsen för fotbollens återupptagande

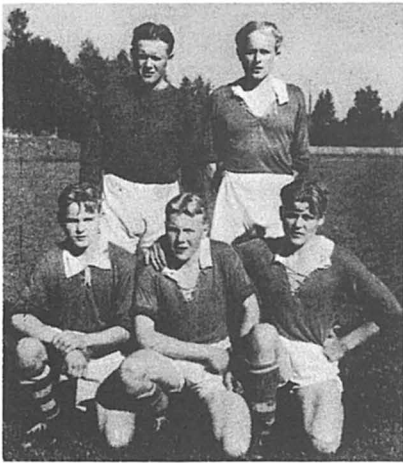
ÖSK Fotboll 1928. Bakre raden fr v: Hans Eriksson, Olle Svensson, Ernst Skogström, Erik Nilsson, Karl Engvall, Eliard Nilsson, Elis Jonsson, Ruben Jansson. Främre raden fr v: Erland Karlsson, Erik Andersson, Emil Nilsson.

samt införde rationell träning och den engelska spelstilen, laget vann Norra Skärgårdsserien på bättre målskillnad före Knutby.

Även transportproblemen var stora, det var ofta cykel som gällde till bortamatcherna. Axel Ögren kom då på idén att sätta in långbänkar på flaket på en lastbil samt en ställning med pressenning över. Med de lokala myndigheternas tillstånd gick det på så sätt att anordna resorna till bortamatcherna.

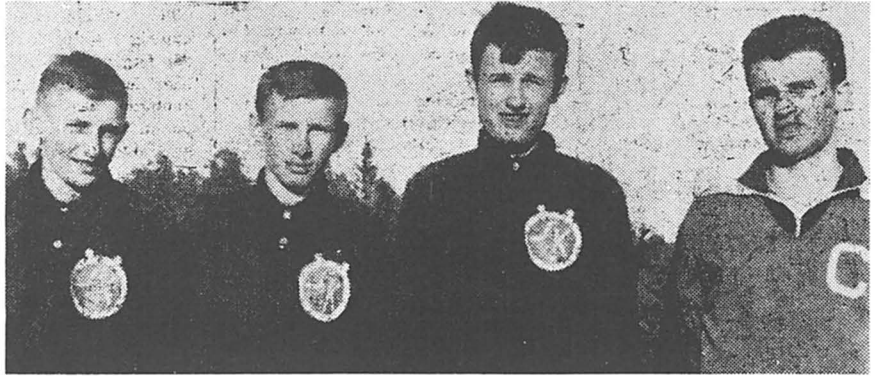
Som alla andra sektioner fick fotbollen problem med avflyttningar och militärinkallelser, det ledde till att man fick utgå ur Norra Roslagsserien efter höstomgången 1940. Laget återkom inte förrän till säsongen 1943/44, då med serieseger i Östra serien med endast en tappad poäng. Wolfgang Holmgren var som vanligt lagledare. Premiär hade det varit för pojklagsfotboll. En lokal serie som vanns av Arsenal, före Bolton, Derby och Charlton.

1947 satte Biografteatern upp ett vandringspris som ÖSK och Norrskedika IF skulle spela om varje år på midsomrardagen. ÖSK segrade samtliga tre år, 1947-1949, och tog därmed hand om vandringspriset för alltid.

Bröderna Gösta, Åke, Arne, Halle och Uno Andersson, av vilka fyra deltagit i Upplandslaget - en bedrift inte många kan upprepa.

Med fortsatt rationell träning under ledning, först av Åke Söderman, utbildad på Bosön, sedan av Folke "Skepparn" Mattsson började ÖSK bli allt bättre. Sexan vanns 1951/52 och femman året efter i överlägsen stil. Denna årgång är av många betraktad som det bästa ÖSK-laget genom tiderna. Som lagledare under åren fungerade Bengt Brunnstöm och Evert "Evel" Larsson, även

Fyra fotbollspelande bröder Johansson uppträdde på samma plan i en träningsmatch 1963, Tommy, Kjell och Kent i Östhammars Sportklubb, samt Seved i Gimo IF.

journalist på Östhammars Tidning.

Med tretton raka säsonger i fyran, med toppplaceringar några gånger i mitten på 50-talet kom nedflyttningen till femman 1966 inte som någon överraskning, laget hade lindansat i flera år. Norrskedika kom en poäng före ÖSK i nedflyttningsstriden.

Fem år i femman, följdes av tre år i sexan, innan tränaren Roine Svensson förde upp laget, år 1974, i femman igen. Sejouren blev dock kortvarig, en serieomläggning gjorde att fem lag åkte ur, däribland ÖSK, endast en poäng från att stanna kvar. Som synes har varken mål eller poäng varit på ÖSK:s sida genom åren.

Ytterligare sju år i sexan, därefter fyra i sjuan med bland annat några tränare utifrån. 1984 tränade Lars "Larsa" Johansson, med förflutet i landslaget, 2 A-landskamper och flera B- och U-kamper samt 1956-66 som tongivande spelare i Hammarbys A-lag.

Trenden vänder 1986 då laget under ledning av Roland Morin vinner

Målsyttaren Tomas Bendiksen, nye tränaren Lars "Larsa" Johansson och burväktaren Dag Söderberg, åter i ÖSK-tröjan efter div. 3 spel i Huges.

div. 7. Året efter, 1987, är Peter Axelsson tränare, ÖSK tar en 2:a plats i sexan och tar därmed steget upp i femman igen. En sistaplats innebär att det div. 6 spel igen 1989, men det blir omgående en serieseger och femman 1990. Tyvärr kommer laget på näst sista plats och får ta klivet ner igen. Den nygamle tränaren, Roine Svensson återkommer 1991, tränade senast laget 1974, för att försöka få upp fotbollslaget till en högre division. Resultatet blir en andra plats och fortsatt spel i sexan.

Hasse Eriksson berättar:
Seriematch i fotboll, 1929. Resären gick sönder i byxor, ÖSK - spelaren tog då en svängrem, men märkte inte att slidkniven satt kvar, utan spelade vidare som om ingenting hade hänt. Så småningom upptäckte domaren misstaget och gav spelaren en tillsägelse.

Tommy Johansson kläms hårt mellan Norrskedikas försvarare, Leif Jansson och Bengt Wiik, i ett div. 4 derby, 1964.

ÖSK Fotboll 1924. Främre raden fr v: Gustaf Lindholm, Einar Gustavsson, Emil Nilsson.

ÖSK Fotboll 1929. Bakre raden fr v: Erik Nilsson, Eliard Nilsson, Per Lindfors, Thore Lindgren, Edvin Lindgren. Mellersta raden fr v: Hans Eriksson, Göte Andersson, Valter Söderman. Främre raden fr v: Göte Wallin, Erik Andersson, Fritiof Jansson.

ÖSK Fotboll 1933. Bakre raden fr v: Sven Lindholm, Hans Eriksson, okänd, Tage Norberg, Sten Mattsson, okänd, Valter Mattsson, Arne Mattsson, Oskar Jansson, Ingvar Jansson. Främre raden fr v: Ernst Skogström, Sixten Nyberg, Kalle "Nalen".

ÖSK Fotboll 1935. Bakre raden fr v: Bengt Lindgren, Sven Lindholm, Hans Eriksson, Erik Nilsson, Gösta Almberg. Mellersta raden fr v: Karl Persson, Bertil Jansson, David Mattsson. Främre raden fr v: Eliard Nilsson, Erik Runvik, Ernst Skogström.

ÖSK Fotboll 1937. Bakre raden fr v: Sven Lindholm, Malte Ljöfström, Sten Eriksson, Arne Mattsson, David Mattsson. Mellersta raden fr v: Sven Fröman, Hans Eriksson, Valter Mattsson. Främre raden fr v: Ernst Skogström, Sixten Nyberg, Karl Persson.

ÖSK Fotboll 1940. Bakre raden fr v: Oskar Jansson, Lars Medén, Hans Eriksson, Rolf Mattsson, Åke Hellman. Främre raden fr v: Bengt Brunnström, Valter Jansson, Sixten Nyberg, Bernhard Holmgren, Patrik Jansson, Åke Andersson.

ÖSK Fotboll 1941. Bakre raden fr v: Kurt Sjögren, Nils Nilsson, Lars Nilsson, Lage Johansson, Erik Ingemarsson, Uno Andersson, Wolfgang Holmgren. Mellersta raden fr v: Bengt Brunnström, Karl Pettersson, Bernhard Holmgren. Främre raden fr v: Tage Norberg, Sixten Nyberg, Åke Andersson.

ÖSK Fotboll 1943. Bakre raden fr v: Kurt Sjögren, Uno Andersson, Åke Söderman, Folke Mattsson, Lars Nilsson, Lage Johansson, Bernhard Holmgren, Wolfgang Holmgren. Främre raden fr v: Åke Andersson, Karl Pettersson, Gösta Andersson, Tage Norberg, Göte Jansson.

ÖSK Fotboll 1944. Bakre raden fr v: Uno Andersson, Knut Ingemarsson, Tyko Karlsson, Folke Mattsson, Bror Ingemarsson, Erik Ingemarsson. Främre raden fr v: Bernhard Holmgren, Karl Pettersson, Sixten Nyberg, Tage Norberg, Åke Söderman.

ÖSK Fotboll 1945. Bakre raden fr v: Uno Andersson, Nils Nilsson, Folke Mattsson, Bror Ingemarsson, Åke Söderman, Erik Ingemarsson, Wolfgang Holmgren. Främre raden fr v: Bengt Brunnström, Bo Nilsson, Gösta Andersson, Tage Norberg, Bernhard Holmgren.

ÖSK Fotboll 1947. Bakre raden fr v: Uno Andersson, Åke Ingemarsson, Folke Mattsson, Tyko Karlsson, Bror Ingemarsson, Erik Ingemarsson. Främre raden fr v: Bernhard Holmgren, Bernt Andersson, Gösta Andersson, Bo Nilsson, Åke Söderman.

ÖSK Fotboll 1948. Bakre raden fr v: Uno Andersson, Knut Ingemarsson, Sixten Dahlberg, Tyko Karlsson, Ernst Zetterholm, Erik Ingemarsson. Främre raden fr v: Folke Mattsson, Ragnar Johansson, Gösta Andersson, Bo Nilsson, Åke Söderman.

ÖSK Fotboll 1952. Bakre raden fr v: Evert Larsson, Arne Andersson, Ernst Zetterholm, Uno Andersson, Bo Nilsson, Otto Johnsson, Erik Ingemarsson. Främre raden fr v: Knut Ingemarsson, Tyko Karlsson, Gösta Andersson, Ragnar Johansson, Folke Mattsson.

ÖSK Fotboll 1953. Bakre raden fr v: Arne Andersson, Sven Kindahl, Bo Nilsson, Uno Andersson, Erik Ingemarsson, Bengt Edberg, Evert Larsson. Främre raden fr v: Folke Mattsson, Ragnar Johansson, Gösta Andersson, Conny Johnsson, Knut Ingemarsson.

ÖSK Fotboll 1960. Bakre raden fr v: Harald Andersson, Ola Sundin, Knut Ingemarsson, Bo Nilsson, Uno Andersson, Lennart Lewenfalk. Främre raden fr v: Lars Ingemarsson, Lars "Grus" Eriksson, Bertil Mattsson, Ragnar Johansson, Owe Eklöf.

ÖSK Fotboll 1964. Bakre raden fr v: Harald Andersson, Owe Eklöf, Roine Svensson, Tommy Johansson, Göran Hagström, Lars Ingemarsson, Lars Eriksson, Knut Ingemarsson. Främre raden fr v: Lennart Karlsson, Görgen Eriksson, Urban Åsbrink, Kent Johansson, Ragnar Johansson.

ÖSK Fotboll 1974. Bakre raden fr v: Sune Jansson, Christer Jansson, Sylve Eliardsson, Lennart Bengtsson, Bengt Andersson, Lars Ingemarsson, Mikael Holmkvist, Tommy Wahlgren, Roine Svensson. Främre raden fr v: Tommy Arvidsson, Michael Larsson, Jan Nilsson, Lennart Wahlberg, Per-Olof Stigsson, Kjell Johansson.

ÖSK Fotboll 1986. Bakre raden fr v: Stefan Lindgren, Anders Söderlund, Robert Granström, Tord Hallerström, Benny Olsson, Björn Andersson, Krister Andersson, Roland Morin, Lars-Ove Olsson, Tage Larsson. Främre raden fr v: Jan Grundtman, Mikael Andersson, Peter Andersson, Tomas Bendiksen, Ulf Mattsson, Magnus Karlsson.

ÖSK Fotboll 1989. Bakre raden fr v: Peter Axelsson, Lennart Bengtsson, Björn Holmgren, Peter Andersson, Anders Söderlund, Benny Olsson, Per-Anders Andersson, Krister Andersson, Patrik Sandin, Stefan Lindgren, Lennart Wahlberg, Jonny Andersson. Främre raden fr v: Robert Granström, Lars Oxenwaldt, Tomas Berg, Tord Hallerström, Anders Jansson, Ulf Mattsson, Patrik Svantesson.

ÖSK:s Juniorlag 1971. Bakre raden fr v: Owe Eklöf, Glenn Björkman, Per Rudolfsson, Tommy Wahlgren, Arne Andersson, Jan Nilsson, Michael Larsson, Christer Jansson. Främre raden fr v: Christer Karlsson, Sören Johansson, Peter Naeslund, Klas Andersson, Jan Eklöf, Per-Olof Stigsson.

ÖSK Pojklag, f. -61, 1975. Bakre raden fr v: Kenneth Andersson, Håkan Sundin, Jonny Andersson, Dag Söderberg, Anders Bertilsson, Stefan Lindgren, Jonny Jansson, Per Rudolfsson, Lennart Eriksson. Främre raden fr v: Urban Jansson, Stefan Olsson, Tomas Bendiksen, Stejan Söllvander, Göran Karlsson, Tomas Bergkvist.

ÖSK:s Juniorlag 1924

ÖSK:s Juniorlag 1936

Bakre raden fr v: Bengt Brunnström, Artur Mattsson, Lage Johansson, Karl-Erik Holmberg, Gösta Andersson. Mellersta raden fr v: Gustav Wilkesson, Åke Andersson, Folke Mattsson. Främre raden fr v: Einar Öberg, Nils Beijrot, Rolf Mattsson.

FÖLJANDE FOTBOLLSSPELARE HAR ERHÅLLIT ÖSTHAMMARS SPORTKLUBBS SPELARMÄRKE I GULD.

För att få guldmärket erfordras att man spelar 200 seniormatcher i A- eller B-lag.

Före 1951 gällde andra regler.

Årtalet är när spelaren fick märket och antalet matcher är under hela spelarkarriären.

1948	Tage Norberg	176	1969	Lennart Karlsson	230
	Bernhard Holmgren	178	1970	Håkan Holmgren	210
1950	Åke Andersson	177	1972	Bengt Andersson	400
1951	Uno Andersson	542		Roine Svensson	276
	Gösta Andersson	375	1974	Lennart Bengtsson	384
	Erik Ingemarsson	328		Tommy Naeslund	291
1952	Bo Nilsson	445		Hans Jansson	213
	Folke Mattsson	378	1975	Kent Johansson	201
	Åke Söderman	209		Kjell Johansson	290
1954	Knut Ingemarsson	519		Rolf Ohlsson	238
	Ragnar Johansson	506	1976	Lars-Ove Olsson	300
1955	Arne Andersson	216	1978	Christer Jansson	206
1958	Harald Andersson	411	1979	Tommy Arvidsson	208
1960	Kurt Rahm	206	1981	Jan Nilsson	217
1962	Lars Ingemarsson	577	1982	Björn Johansson	204
1967	Görgen Eriksson	250	1984	Benny Olsson	373
	Owe Eklöf	237		Tomas Bendiksen	375
	Lennart Persson	203	1986	Roland Morin	244
	Vidar Larsson	204	1987	Stefan Lindgren	319
	Lennart Andersson	192	1988	Mikael Rynfeldt	201
	(lång och trogen tjänst)		1989	Tord Hallerström	259
1968	Keddy Mattsson	293	1990	Peter Andersson	219

Lasse Ingemarsson
577 spelade matcher,
mellan 1955 - 1976.
Ett mycket svårslaget rekord.

Ett flertal utländska och svenska toppklubbar har under årens lopp spelat vänskapsmatcher, på Östhammars IP, mot kombinerade lag från Roslagen, bestående av spelare från ÖSK, Norrskedika, Harg, Gimo, Hallsta, Edsbro, Vargarna samt Börstil.

1947: Helsingfors stadslag med bl a sex finska A-landslagsspelare, 6-1. Publik: 1.391 bet.
1948: Gjøa, div. 2-lag från Oslo, 3-1. Publik: 1.090 bet. Skølsør, Danmark, 10-2. Publik: 600 bet.
1951: Tavastehus, div 2-lag från Finland, 4-2. Publik: 850 bet.
1952: FRV 07 Limburg, Hessens amatörliga, Västtyskland, 2-3. Publik: 970 bet.
1953: Allsvenska laget AIK, med bl a Kurt Hamrin och Lars "Lacke" Hall, 4-5. Publik: 1.087 bet. Dömde gjorde elitdomaren Tore "Kopparn" Sjöberg.
1954: Sandvikens AIK, nya i allsvenskan, 2-5. Djurgårdaren och landslagsmannen, Sven "Tumba" Johansson förstärkte Roslagslaget. Publik: 720 bet.
1957: Allsvenskarna Sandvikens IF, 0-6. Även denna gång hade Roslagen djurgårdare i laget, nämligen Hans och Stig Tvilling. Publik: 700 bet.

Publikrekordet för seriefotboll på Östhammars Idrottspark lyder på ca 1.000 åskådare, det sattes 1961 i en div. 4 match mot Gimo IF.

EN FOTBOLLSRESA

Hämtat ur ÖSK:s jubileumsskrift 1942

Inför Östhammars Sportklubbs 25-årsjubileum låter man de många tävlings- och idrottsresorna spela revy, och när man varit med i gemet i tre decennier och under denna tid försökt bidra till bästa möjliga resultat, etsas givetvis något särskilt in i minnet.

Jag stannar då vid en fotbollsresa från år 1918. Det hade av den då ett år gamla Sportklubben uppsats ett pris att tävla om i fotboll, för närliggande idrottssammanslutningar. Hur tidigare matcher slutat, kan jag i denna dag ej erinra mig, men till slutuppgörelsen eller vad man i dag kallar final, stod Östhammars Sportklubb och Österby Idrottsförening.

Nu måste alla medel och chanser tagas i anspråk, klubbens dåvarande v.ordf. Elis Ehrengren fick i uppdrag att göra ett besök i Kungliga huvudstaden och göra en finkamning av nämnda stads auktoriteter på området, för att förmå dessa att gästspela vid nämnda match. (Vi hade tydligen gått in för taktiken: i krig är allt tillåtet...) Han lyckades också i sitt uppdrag att komma i kontakt med två fotbollsspelande bröder av internationell klass, som på den tiden voro huvudfigurer i Järva IS och även i svenska landslaget. Deras namn var Jean och "Knata" Söderberg, den senare var sedan med i det första svenska landslag som besegrade Danmark i fotboll, numera bosatt i USA, och vid 1941 års defilerande lag på Råsunda en av de två som saknades där.

För de flesta är ju känt, att Östhammar ej har några bekvämare kontinentala trafikförbindelser varken idag eller ännu mindre på den tiden. Vi skulle alltså möta Österby IF

på dess hemmaplan, med tåg från Harg klockan fem på söndagsmorgonen skulle vi anträda denna resa.

Efter en logdans i närmaste by på lördagskvällen, begåvo vi oss fulla av optimism direkt till Harg. En del till fots, någon skjutsade en kamrat på cykel, jag och min kamrat hade våra flickor med oss på cykeln samt vidhängande smålandskappsäck med utrustning och proviant. Till Harg kommo vi i så pass god tid, att vi fingo väcka tågavblåsaren, som dagen till ära var en dam. (Dåligt tecken tänkte jag, men ville inte injaga någon pessimism i mina kamrater.)

Efter färden genom skärningar, skogar och slätter med D.H.J:s express voro vi i Dannemora, där vice ordförande skulle möta med fotbollslagets förstärkning, som programenligt anlant. Vi begåvo oss därefter till fots från Dannemora till Österby i två etapper, på halva vägen intagande av en större måltid, vilken bestod av den medförda provianten. Därunder resonerade vi laguppställning och taktik, som mot slutet för våra flickor övergick till kurtis med Stockholmspojarna.

Klockan närmade sig den tid, då det stora "slaget" skulle bör-

ja, under tiden hade det sipprat ut att vi hade "Knata" och Jean med oss, så när matchen började, ropade publiken: "Heja Järva!" Omedelbart efter avspark gick "Knata" direkt upp och gjorde vårt enda mål, ty sedan avdelade Österby tre man till markering av våra lånade storspelare. Katastrofen började ganska snart, Österby gjorde mål på mål, de flesta av sin kanske genom tiderna bäste h.y. "Jakob" (han fick sin fotbolls bana hastigt avslutad genom att i arbetet få sitt ena ben avslaget). Så fort han fick bollen, skrek publiken med en mun: Skjut, Jakob, skjut, Jakob, s k j u t, J a k o b!" Det hela slutade om jag inte minns fel med 8-1 till Österbys favör.

Nederlaget till trots stannade vi i Österby och trådde dansen till "Nattexpressen" anlände och förde oss tillbaka till Harg, varifrån vi på ungefär samma sätt anträdde återresan, dock inte så fyllda av optimism som på ditresan. Mellan mig och min kamrats flicka sades inte två ord, ty efter matchen i Österby och vid dansbanan utspelades många scener i vårt inre, ty flickornas sympatier för Stockholmspojarna visade knappast några gränser.

Gustaf Lindholm.

ÖSK Fotboll, ca 1919-20. Längst fram Gustaf Lindholm och målvakten, Einar "Bagarn" Gustafsson.

ÖSK Damfotboll

I oktober 1979 kom ett brev till ÖSK:s Fotbollsektion med följande lydelse:

Hej! Jag är en tjej på tretton år som nyss flyttat hit. Jag blev väldigt förvånad när jag fick höra att Östhammar inte har något tjejlag i fotboll. Det tycker jag är dålig stil.

Just nu är vi två tjejer som är intresserade av fotboll, och man skulle absolut få ihop ett elvamannalag, med två avbytare.

VARFÖR startar ni inte ett tjejlag? Det finns ju så många fotbollsplaner här, och alla planer kan ju inte vara upptagna samtidigt. Vi behöver inte ha de bästa tiderna att träna på. Vi kan gott tänka oss att träna framåt kvällen. Till en början. Om vi ställer upp med ett lag, kan inte Ni då ställa upp med tränare och planer?

Och kom inte och säg att tjejfotboll är inget värt. Jag har spelat i ett lag förut, och där satsade dom pengar och energi på vårt lag, och vi gjorde oss verkligen förtjänta av det.

Vi hoppas verkligen på svar.

Hälsningar, Ludmilla Bjerke och Annika Jansson.

Det här brevet blev starten för ÖSK Damfotboll. Tränare för tjejlaget första året blev Birgitta Karlsson. Hon hade ett förflutet som basketbollspelare i allsvenska GKIK, Göteborgs Kvinnliga Idrottsklubb samt som korpspelare i fotboll. En kul uppgift tyckte Birgitta, för flickorna är heltända på det här. Hela vintern ägnades åt träning för att kunna komma igång med seriespelet, våren-80.

Premiärsäsongen för flickor 14 år blev inte så lyckad, vilket ej heller var väntat. ÖSK:s tjejer kom på sista plats i sin grupp med två poäng samt noll gjorda mål. Till försvar ska sägas att flickorna gjorde två

De två flickorna som tog kontakt med tränaren Birgitta Karlsson var Annika Jansson och Ludmilla Bjerke från klass 7 på Frösäkersskolan.

mål mot Vattholma men det laget utgick ur serien.

1981 hade ÖSK tre flicklag med i seriespel, 15, 13 och 11 år. Hyfsade resultat av de två yngsta lagen medans det äldsta fortfarande har svårt att göra mål, endast två stycken. I och med säsongen 1982 börjar tjejerna lägga grunden till dagens damlag. Både B- och C-flickorna vinner sina serier. A-tjejerna har efter att ha satt igång flickfotbollen dragit sig

tillbaka efter ett bra utfört arbete.

1983 fortsatte med tre lag i seriespelet, F-67, F-70 och F-72 med mittenplaceringar för alla lagen.

Äntligen kom den efterlängta seriepremiären för ÖSK:s damer i seniorsammanhang. Under ledning av Ylva och Kurt Söderlund kom laget på fjärde plats i div. 5 Norra, 1984. Tjejerna genomförde säsongen över förväntan.

ÖSK Damfotboll 1986. Bakre raden fr v. Lagledaren Ylva Söderlund, Annika Ahlström, Pia Sjöblom, Anna Karlsson, Victoria Davidsson, Ulrika Sundberg, Jennie Naeslund, Kristina Johansson, Jenny Lindström och tränaren Kurt Söderlund. Främre raden fr v. Lise-Lotte Eriksson, Camilla Jansson, Erika Larsson, Anita Eriksson, Petra Andersson, Anneli Söderlund samt Kristina Jansson.

ÖSK Damfotboll 1989, uppflyttade till div. 2, fr v: Annika Ahlström, Jenny Flemström, Birgitta Nilsson, Erika Larsson, Anna Karlsson, Jenny Lindström, Petra Andersson, Tove Johansson, Ulrika Sundberg, Ulrika Söderlund, Susanna Svensson, Camilla Jansson samt Marini Andersson.

Div. 5 Norra 1984

Karlholm	14	11	1	2	43-10	23
Rex	14	10	2	2	43-16	22
Hällnäs/S	14	11	0	3	33-12	22
ÖSK	14	6	1	7	28-28	13
Harg	14	5	2	7	17-19	12
T/ ÖFF	14	5	0	9	22-35	10
Film	14	4	2	8	21-34	10
IFK D/Ö	14	0	0	14	6-59	0

Efter tre år i femman vann damerna serien 1986 med idel segrar, 20 poäng och med målskillnaden 61-2, hela sju poäng före tvåan T/Ö FF.

ÖSK gick även till final i Upplandscupen, efter segrar över Alunda/Almo, div. 2, 5-4, Rex, div. 3, 6-4 samt Roslagsbro, div. 2, 3-2. Ulrika Sundberg avgjorde, en frispark från 30 m. direkt i mål. I finalen på Studenternas IP blev Bälinge IF för svåra, förlust med 5-2 för våra tjejer. ÖSK höll spelet uppe ända tills att tjugo minuter var kvar då de tre avgörande målen kom.

1987 blev åter en bra säsong, tvåa i serien, med endast en förlust, en poäng efter Norrskedika och i kvalmatchen till trean, mot Bålsta, som spelades den 21 november på en grusplan i Bälinge, långt efter seriens slut, vann våra damer med 3-0 efter ett hat-trick av den vindsnabba anfallsstjärnan Annika "Ahla" Ahlström.

Underbart, vilken tur att vi hade fortsatt att träna efter seriens slut, utbrast ledarduon Ylva och Kurt Söderlund. Nämnas kan att medelåldern på tjejerna endast var 17 år.

Första året i trean innebar en fjärde plats för att följas upp med en andraplats, efter Rimbo, 1989, som innebar en uppflyttning till tvåan.

Allsvenskan, div. 1 och 2 serierna ingår i det nationella seriesystemet och handhas av Svenska Fotbollförbundet.

De två säsonger som damerna har spelat i div. 2 har varit bra och med den seriösa satsning tjejerna gör tillsammans med tränaren Robert Larsson så är en uppflyttning till ettan inte omöjlig inom en snar framtid.

Med de duktiga flicklag, under ledning av Rolf Wigert, Björn Johansson och Lars-Olof Andersson, som vi har på ungdomssidan, så ser framtiden ljus ut för damfotbollen.

ÖSK:s deltagare på elitlägret i Halmstad.

1987 Jenny Lindström

1988 Marini Andersson

1991 Sara Gotthardsson
Therese Lönberg

Marini Anderssons väg till Svenska Flicklandslaget

Marini Andersson
ÖSK-fotbolls första, men förhoppningsvis inte sista landslagsspelare.

Det började 1987, med uttagning till zon-laget, "Norrtälje-zonen" som spelade matcher mot övriga zon-lag från Uppsala län. Från dessa matcher tog den ansvarige ledaren ut 16 flickor till ett Upplandslag.

Upplandslaget tränade och matchade mot olika lag under våren 1988 och under sommarlovet åkte laget till Elitlägret i Halmstad där övriga landskapslag från Sverige också var representerade. Träning på förmiddagarna samt matcher på eftermiddagarna. Uppland vann sin grupp.

I Halmstad fanns också förbundskaptenen för flicklandslaget, Lars-Åke Bäckström, för att ta ut flickor till ett landslagsläger. Marini var en bland 36 flickor som blev uttagen till ett läger i Jönköping, där det efter ytterligare två sammandragningar återstod 15 flickor, Marini var nu med i flicklandslaget.

Lägret fortsatt i Jönköping 1989, med träning och matcher mot ungdomslandslaget, U-19.

Den 18-23 juli drog flickorna, samt ledare till Nordiska Mästerskapen i Stavanger, Norge. Deltagande lag var Danmark, Hessen från Västtyskland, Holland, Finland, Norge och Sverige. Marini blev tyvärr sjuk, spelade endast en match, mot Holland som Sverige vann. Sverige blev till slut tvåa i turneringen, Norge segrade. Påpekas kan att Marini var ensam om att spela i div. 3, alla övriga tjejer kom från allsvenskan, div. 1 eller div. 2.

Marini gick över till Bälinge IF, div. 1, till säsongen 1990. Vi får hoppas att hon fortsätter att utvecklas som fotbollsspelare och, till en början, kan ta en plats i något allsvenskt lag. Marini har dessutom gott påbrå, pappa Lars-Olof var duktig spelare i Alunda och Edsbro.

Flest spelade matcher för ÖSK:s damlag, 1985-1991.

Camilla Jansson	175
Anita Eriksson	170
Anneli Söderlund	170
Ulrika Sundberg	169
Annika Ahlström	162
Jenny Lindström	161
Petra Andersson	145
Erika Larsson	138
Ulrika Söderlund	135
Pia Sjöblom	123
Anna Karlsson	117
Victoria Davidsson	114
Marini Andersson	101

Camilla Jansson

Östhammars damlag år 1930.
Bakre raden fr v: Ebba Karlsson, Maja Jansson, Siri Aspenlind, Karna Eriksson, Greta Lindberg. Mellersta raden fr v: Inga Aspenlind, Inga Ahlin, Amy Andersson, Främre raden fr v: Linnea Högberg, Ingrid Jansson, Aina Karlsson.

Till höger, lagkaptenen Siri Aspenlind, gift Stahrning.

Tidernas ÖSK-elva i fotboll

En välskött idrottsförening har tvivelsutan stor betydelse för en bygd och dess människor. Under tecknad hör till dem som har Östhammars SK att tacka för en del här i livet: positiva minnen, kamratskap, ett framtidsjobb. Under uppväxtåren på 1940- och 50-talen hade jag ett brinnande idrottsintresse som ÖSK:are och som medlem i Knäppensgårdes Unga Killar. Det var ett kvartersgång som spelade fotboll alla dagar och alla kvällar under sommarloven med Bengt-Sören "Ezzard" Olsson som samlande kraft.

ÖSK hade då en storhetsperiod. På Sjötorget kunde man se internationell ishockey (USA:s VM-lag gästspelade mot IK Göta 1951). ÖSK gjorde utlandsturnéer i egen buss och utländska lag spelade i idrottsparken.

Europas bästa center Gunnar Nordahl visade upp sig en oförglömlig julisöndag 1950. Han var då proffs i Milan AC. Vi unga grabbar fick en oerhörd stimulans av de driftiga ÖSK-ledarnas förmåga att bjuda på toppidrott i Östhammar.

Under en båtkryssning till Danmark sommaren 1991 mötte jag på däck förre ÖSK-stoppern Bo Nilsson, en i mina ögon mycket fin ambassadör för sin klubb och för idrottsrörelsen. Han var sig lik. Elegant, ingen övervikt, vågigt hår och ett glatt garv. Jag minns honom som en suverän i tröja nummer 5. Bosse spelade 445 matcher i den rödvita tröjan. Han var lagkapten i tio år, uttagen i Upplandslaget, ledamot i fotbollsektionen i 13 år och därtill back i både bandy- och ishockeylaget.

Jag utnämner honom till stopper i tidernas ÖSK-elva i fotboll och ber honom plocka ut de övriga. Bosse avgränsar sin nominering till de egna aktiva åren 1945-1960.

– Jag sätter 1953 års upplaga främst. Det var det året vi turnerade i egen buss till Danmark. De flesta i mitt lag var med då. Så här ser elvan ut med den tidens formering (5-mannakedja):

Målvakt: Gösta Andersson, mycket reaktionssnabb.

Högerback: Conny Johnsson, snabb, hård.

Vänsterback: Ragnar Johansson, dito.

Högerhalv: Folke "Skepparn" Mattsson, pådrivare, enorm vilja.

Centerhalv: Bosse Nilsson, se nedan.

Vänsterhalv: Knut Ingemarsson, slitstark ytterhalv.

Högerytter: Arne Andersson, snabb tekniker.

Högerinner: Harald "Halle" Andersson, teknisk, hårdskjutande. Återvände till ÖSK efter framgångsrika år i Vesta.

Center: Uno Andersson, mycket målfarlig, snabb, hård.

Vänsterinner: Sven Kindahl, arbetsmyra, ypperlig huvudspele. Spelade 70 matcher, 7 mål, för allsvenska AIK, 1938-44.

Vänsterytter: Erik Ingemarsson, genuin vänsterytter.

Bosse själv var en spindel i försvaret som mycket sällan förlorade en luftduell. En spelare som jag skulle vilja ha in i laget är Kurt Rahm. Kurt minns jag som en mycket nyttig kraft i både kedjan och försvaret. Bosse berömmar honom också, och räknar upp några andra kandidater till en plats i laget: Åke Söderman,

ÖSK-Fotboll på turné i Danmark 1953. Bakre raden fr v: Arne Andersson, Harald Andersson, Uno Andersson, Bo Nilsson, Sven Kindahl, Erik Ingemarsson. Främre raden fr v: Tyko Karlsson, Folke Mattsson, Ragnar Johansson, Sixten Nyberg, Gösta Andersson, Conny Johnsson samt Knut Ingemarsson.

I DN:s arkiv hittar jag en bild på en annorlunda spelare från ÖSK:s storhetstid: Sven Kindahl med förflutet i AIK. Bilden är från en testmatch för landslaget på Råsunda.

Sven kom som veteran till Östhammar men hade mycket att ge. Hans benmuskler var så kraftiga att han måste klippa slits i byxorna. I luftduellerna var han hård som ett klippblock. Privatpersonen Sven var en vänlig, alltid leende människa som for fram på cykel och bodde enkelt ute på Krutudden.

Bengt Edberg, Rolf Jonsson, Lasse Ingemarsson och Seved Johansson. Den senare lämnade dock ÖSK i unga år. Duktige målvakten Lasse Andersson var också ÖSK:are en kortare tid. Bland senare perioders fina ÖSK-lirare kan nämnas t ex strategen Owe Eklöf, Roine Svensson, Keddy Mattsson och Peter "Lill-Myson" Andersson. En profil över alla tider är Ernst "Ärtan" Zetterholm.

TACK FÖR JOBBET

Personligen fick jag med mig många outplånliga minnen från de aktiva åren i ÖSK (fotboll, pojkishockey, skidor, friidrott). Jag fick också via klubben ett yrke som jag stortrivdes med och blivit kvar i. Jag var 16 år och gick i realskolan då A-laget i fotboll, (div. 4), var i en generationsväxling efter att i många år ha tillhört Upplands främsta lag. Lennart Jansson (i dag Lewen-falk) och jag fick chansen som vänsterinner och vänsterytter. Vi vann över Sirius en blåsig

och solig söndag. Lagledaren Evert "Evel" Larsson var redaktör på Östhammars Tidning vars officin med flattryckspress låg där Konsum i dag har sin livsmedelshall. "Evel" skrev i sitt referat: "De båda debutanterna gladdes och spelade så bra att jag inte tror ÖSK behöver ha några problem med sin vänsterving på bra många år". Jag klippte ur referatet och stoppade det i en plåtask på pojkrummet i Sagahill. Söndagen efter var det bortamatch. I plåtasken fick jag på måndagen stoppa ett referat med följande dystra sågning: "Den nya vänstervingen föll platt till marken".

Alltnog, jag fick duga som forward och halvback ett tag till. Vårsäsongen 1957 kom "Evel" med ett drömerbjudande. – Hörde att du tänkt flytta. Men jag kan fixa så att du får bli journalistvolontär på Östhammars Tidning.

Alltnog, jag fick duga som forward och halvback ett tag till. Vårsäsongen 1957 kom "Evel" med ett drömerbjudande. – Hörde att du tänkt flytta. Men jag kan fixa så att du får bli journalistvolontär på Östhammars Tidning.

Artikelförfattaren på Östhammars Tidnings redaktion. På andra sidan skrivbordet satt store ÖSK-ledaren "Evel".

Jag inhandlade ny kavaj, skjorta och slips hos "Rulle" Andrén, en av de största ÖSK-supporterarna som jobbade för klubben. Nydressad knallade jag upp till chefredaktör Alfred Viving och skrev kontrakt. Han var en i många avseenden god journalist och publicist, som jag lärde mig mycket av, men han var totalt ointresserad av sport.

Minns att han gav överombrytaren Göran Andersson generalordern att sprida ut "Evels" och mina sportreferat så mycket som möjligt på sidorna.

– Så märks de mindre, muttrade Viving.

"Evel" och jag lät oss inte nedslås. Han var iderik och modern som idrottsledare och får toppbetyg av Bosse Nilsson. Evert var en motor även på tidningen. Han sparade sig aldrig. Tyvärr dog han i unga år. Han dyker då och då upp i mitt minne, liksom en av hans stora spelarfavoriter: "Lill-Arne" Andersson som tragiskt gick bort bara 22 år gammal, just som han fått chansen att spela fotboll i större sammanhang, (Sandvikens IF).

"Lill-Arne" var en av de fem bröderna Andersson i ÖSK som har en central plats i klubbens fotbollshistoria liksom de fem bröderna Ingemarsson. I brödrakvartetten Johansson, Svens och Esters pojkar, utvecklades Tommy till en storspelare i Gimo och blev allsvensk i AIK, men det var i ÖSK han lärde sig grunderna.

Bland ishockeyspelarna minns jag bäst A-kedjans eleganta center Sten Lindman, målvakten Bernhard "Bangen" Holmgren och tacklingssäkre backen Görgen "Jodda" Eriksson.

Leve ÖSK!

Sören Löfvenhaft

ÖSK Friidrott

Friidrottssektionen bildades 1921, då under namnet allmän idrott. Innan dess handhades friidrotten av Östhammars Sportklubbs styrelse.

Redan 1919 skickades en trupp till Gimo-spelen, bestående av Ehrengren, Alsterberg, Aspelin, Rosén och Vesterberg, de deltog i 30 km löpning. De första registrerade klubbmästerskapen ägde rum 1923.

De mest framträdande idrottarna var Georg Bengtsson, Alvar Giertz, Eliard Nilsson, Fritjov Jansson, Aldor Mattsson, Ebbe Karlsson, Olle Svensson och Evert Eriksson.

Hans Eriksson. 1,37 i höjd, 4,14 i längd, 5.11,0 på 1.500 m. Året var 1928.

Intresset börjar avta 1928, trots att ÖSK arrangerar årliga idrottsfester med bl a allmän idrott. Få är deltagarna från ÖSK. En individuell stadslöpning äger rum 1931. E. Selén, Forsmark vinner det 3000 meter långa loppet.

1934 börjar några juniorer att tävla bland annat Erik Runvik, som vi får läsa mer om senare. Sektionen handhas tills vidare av ÖSK:s styrelse. Idrottsplatsförhållanden och ledarbrist var främsta orsakerna till det föga livaktiga intresset.

En ljusning sker på hösten 1937, när friidrottssektionen arrangerar försökstävlingar för medlemmarna, inofficiellt KM. Klubbmästerskapet återkommer 1938, det senaste ägde rum 1928, samt att ÖSK hade två representanter med i matchen mellan Åland och Roslagen. Erik Runvik och Nils Jansson (Stahring). ÖSK fick dessutom för första gången pengar till sin verksamhet av Riksidrottsförbundet.

Nils Stahring

Nu börjar friidrotten att komma igång på allvar igen för 1939 blir den hittills framgångsrikaste säsongen. Flera toppresultat uppnåddes av den tidens främsta friidrottare, Erik Runvik och Nils Stahring. Nils hoppade 1.78 m i höjd, Roslagsrekord. ÖSK fick tre

Birger Sahlberg

Rudolf Andrén och Nils Ahlinder.

Roslags-Mästare 1939, Erik Runvik i diskus och kula samt Nils Stahring i höjd. Trots de goda resultaten saknas bredden och det behövdes krafttag för att intressera Östhammarsungdomen.

Efter att fotbollen vilade 1942 blev det det mera folk över till den fria idrotten, dessutom tar "Rulle" Andrén tag i "friidrottsrodret" och håller i det under resten av 40-talet. För första gången deltog ÖSK i distriktsserien, klass 3. Laget placerade sig på 3:e plats. Mångkampspriset som hade legat nere sedan 1928 återupptogs i ny form, vinnare blev Birger Sahlberg. Erik Runvik kastade nytt Roslagsrekord i diskus med 42.80 m, satt vid jubileumstävlingarna.

Erik "Roslagsbjörnen" Runvik

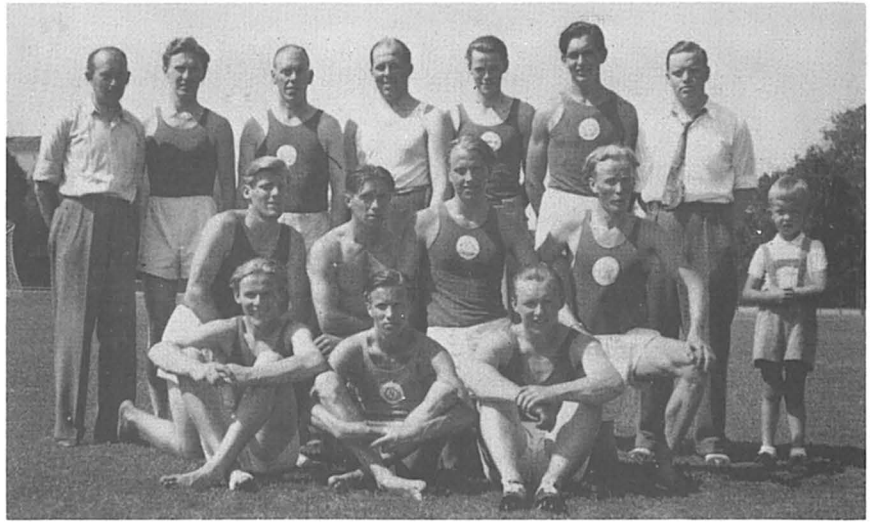
1943 kastade Erik 47.52 m och blev därmed sexa på Sverigelistan. För att hjälpa klubbens medlemmar med rationell träning inbjöds distriktstränaren Evert Nilsson till Östhammar. ÖSK vinner distriktsserien klass 3. I svenska serien intar ÖSK 8:e plats i klass 5.

1944 års säsong blev inte så framgångsrik, dels flyttade flera idrottare från orten, dels beredskapstider med många inkallade. Det fanns även glädjeämnen, stadslöpningen om ÖT:s vandringspris, Östhammars Tidning var medarrangör, en stafett med fem man i varje lag, sprangs för första gången. Stadslöpningen ägde alltid rum annandag pingst. Premiärvinnare blev Österby.

Erik Runvik i kastartagen.

Erik Runvik tog ÖSK:s första SM-medalj i friidrott, han blev slagen i näst sista kastet av Gunnar Berg som vann 16 cm före vår utmärkte kastare, 45,25 mot 45,09. Erik deltog även i Landslaget i matchen mot Pressens lag, 4:e plats för Erik. Efter en långvarig sjukdom hade Erik börjat kasta diskus igen. Tillsammans med Lars-Olov Gustavsson i höjd representerade han år 1946 Roslagen i "landskampen" mot Åland. Erik var lagkapten för Roslagen.

Friidrottslaget 1947. Bakre raden fr v: Nils Greinert, Nils-Erik Gustafsson, Allan Andersson, Erik Runvik, Lars-Olof Gustafsson, Erik Bergström, "Rulle" och Lenart Andrén. Mellersta raden fr v: Göran Österberg, Gunnar Mattsson, Bengt Karlsson, Lars Nilsson. Främre raden fr v: Nils Nilsson, Ola Söderberg, Olle Alm.

1947 var ett år med idel framgångar, trots att ingen riktig idrottsplats stått till buds. Stadslöpningen vanns för första gången av ÖSK genom Ola Söderberg, Olle Alm, samt bröderna Lars, Nils och Olle Nilsson. I "landskampen" Åland-Roslagen deltog från ÖSK: Allan Andersson, etta i diskus, Ola Söderberg, etta på 1.500 m, Lars Nilsson, tvåa på 400 m, samt Gunnar Mattsson i spjut.

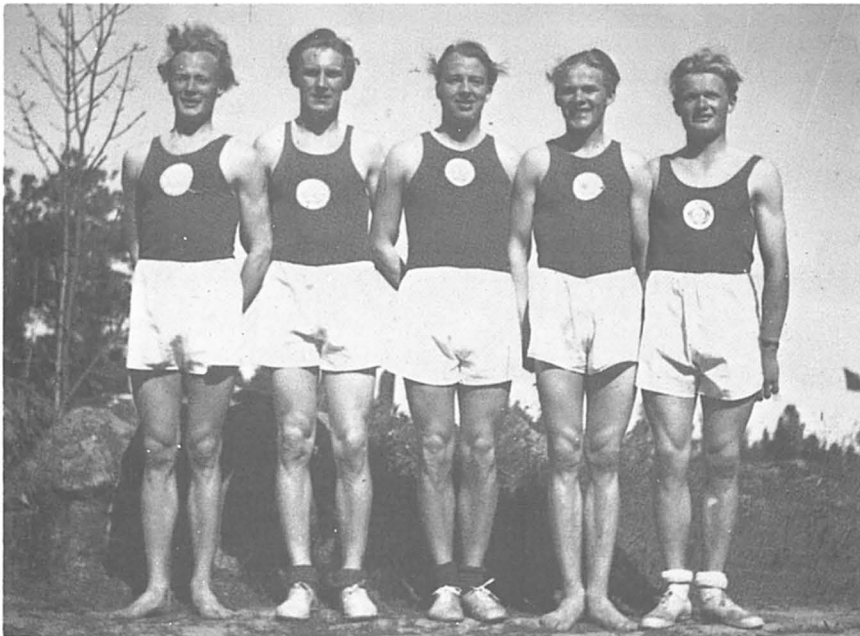
Stadslöpningen vanns år 1948 återigen av ÖSK. Årets

banan hade fått en ny sträckning, start och mål var förlagt till Idrottsparken, vidare hade banan fått en ny slinga genom staden och därigenom vunnit både löparnas och åskådarnas gillande.

Segrarlaget bestod av, i den ordning de sprang, Olle Nilsson, Nils Nilsson, Bengt Karlsson, Nils-Erik Gustafsson och Lars Nilsson. Vandringspriset vanns för alltid av Väddö IF med 59 poäng, före Hallsta 53 poäng och ÖSK trea med 48 poäng.

ÖSK:s segrarlag 1947. Fr v: Olle Nilsson, Ola Söderberg, Olle Alm, Nils Nilsson och Lars Nilsson.

ÖSK:s segrande lag 1948. Fr v: Lars Nilsson, Nils-Erik Gustafsson, Bengt Karlsson, Nils Nilsson och Olle Nilsson.

ÖSK: segrande lag 1949. Fr v: Nils Nilsson, Olle Nilsson, Lars Mattsson, Bo Nilsson och Lars Nilsson.

Roslagsmästerskapen arrangerades av ÖSK 1948, de första tävlingarna på IP. Erik Runvik, vår diskusmästare, deltog för Uppland vid idrottsutbytet mot Luxemburg, en härlig utlandsresa tyckte Erik.

Tredje raka segern tog ÖSK i 1949 års stadslöpning genom bröderna Nils, Lars, Olle och Bo Nilsson samt Lars Mattsson. Årets starkaste prestation stod Olle Nilsson för, han blev ÖSK:s förste svenske mästare

genom att vinna junior-SM på 800 meter med tiden 1.58,9.

Olle berättar om segern: Jag drömde natten före att jag vann, men aldrig trodde jag väl att den drömmen skulle gå i uppfyllelse. Loppet ägde rum i Malmö. Olle innehar fortfarande klubbrekorden för juniorer på 400, 800, 1000 samt 1500 meter. Övriga juniorrekord som har stått sig är: 60 m: Lars Nilsson, 100 m: Olle Alm samt 3000 m: Bo Nilsson.

Vid invigningen av Idrotts-parken, den juni 1949, hölls nationella tävlingar med deltagande av ett flertal av Sveriges elitidrottsmän. Bland dessa märktes främst Bertil Albertsson och Valter Nyström på 5000 m, Olle Åberg 800 m, samt Bengt Vikner, diskus. Måttliga framgångar för arrangörsklubben ÖSK.

Klubbmästerskapstävlingarna upphörde, återkom inte förän 1975.

Stadslöpningen 1950 samlade endast fyra lag. Gimo vann, ÖSK på fjärde plats. Friidrotten inom ÖSK börjar dala.

1951 års stadslöpning blev inställd p g a den sena våren.

Trots att en utomordentlig Idrottspark står till friidrottens förfogande, för friidrotten en tynande tillvaro. I stadslöpningen som återkom 1952, stod sju lag på startlinjen, dock ej arrangörsklubben ÖSK. Försök att anordna tävlingar för juniorer gjordes, men för få ungdomar anmälde sig.

ÖSK deltog inte heller i 1953 års stadslöpning, Östhammar representerades av Samreal-skolan, sju lag deltog. Gimo IF vann och tog därmed ÖT:s andra vandringspris för alltid. Segrar 1950, 1952 och 1953.

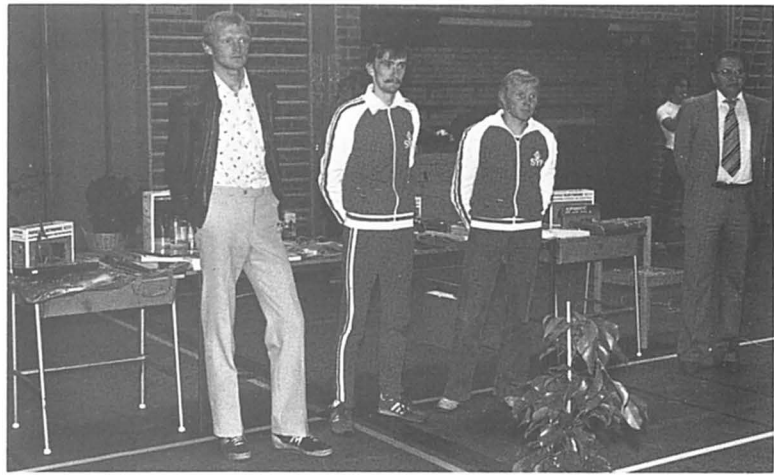
Anders Jansson.

Friidrotten är vilande från 1954 till hösten 1974 då sektionen återkommer i ÖSK genom eldsjälens Anders Jansson. Debutsäsongen 1975 ägnade sig idrottarna åt terrängserien "Håll i gång i skogen", Roslagspropagandan - en serie med sju deltagande orter samt klubb- och ungdomstävlingar. Dessutom återkom klubbmästerskapet som senast genomfördes 1948.

1976 kommer friidrottarna igång på allvar, med deltagande i distriktsserien klass 2, herrar, samt tävlingar liksom föregående år. Östhammarsmarathon anordnas för första gången 1977 med bäste ÖSK:are, Thorild Wedin på 11:e plats. Peter Jansson raderade ut ett 28-årigt klubbrekord genom att springa 1.500 m på 4.00,98 - 5,7 sek. bättre än Olle Nilssons rekord från 1949. Björn Nilsson, Tureberg, gästade ÖSK som prisutdelare på sektionens årsfest. Björn är son till Olle som sprang för ÖSK på 1940-talet.

ÖSK:s Anders Jansson med landslagslöparen och svenske mästaren Björn Nilsson.

SM-vinnaren Kjell-Erik Ståhl, NM-segraren Håkan Spik samt tvåan i NM, Jouni Kortelainen.

Friidrottsskolans tredje år 1978, 125 ungdomar skriver in sig. Intresset för friidrott i ÖSK är större än någonsin.

ÖSK friidrott arrangerar 1979 Roslagen Marathon, som har NM och SM status. Dessutom Sverigepremiär för rullstolsmarathon. I SM, 120 startande, 100 fullföljde, gjorde ÖSK:s Hans Bayard ett bra lopp och blev 14:e man, 28:a i NM. ÖSK:s serielag kommer på tredje plats i regionsfinalen, men går ändå upp i ettan p g a att det varit ett lag för litet i ettan. Bengt Jansson slår Erik Runviks klubbrekord i diskus från 1943, kastar 47,70 m vid tävlingar i Nynäshamn, 18 cm längre än Erik. Bengt höll även på att slå Eriks klubbrekord i kula, 13,94 mot Eriks 13,95. Det här är det enda klubbrekord, på seniornivå, som är kvar sedan sektionen återkom i ÖSK 1974.

Stadsloppet återuppstår 1980 med Norrtelje Tidning som

Två segrare i stadsloppet: Björn Nilsson 1980 och farbrodern Bosse som vann 1949, då i stafett.

medarrangör, nu som individuell tävling. Elitklassen, 6 km, vinnas av Björn Nilsson, Tureberg. Bäste ÖSK:are Peter Jansson på 7:e plats. Tävligen fick många lovord av både deltagarna, 250 st, som tyckte att banan som gick i stadsmiljö var trevlig, och den månghövadade publiken som gick man ur huse.

ÖSK:s herrar debuterar i ettan med en fjärde plats av sex lag och stannar därmed kvar i serien. Bengt Jansson blir fyra på SM i 5-kamp, slagen av trean Lennart Hedmark med endast tre poäng.

1981 års stadslopp har nästan 600 deltagare, över 6.000 ser på. Bäste ÖSK:are återigen Peter Jansson på 12:e plats.

Peter blir ÖSK:s förste senior SM-finalist i löpning, kommer på 11:e plats på 3.000 m hinder vid tävlingarna i Skövde.

Stadsloppet 1982 nådde rekordnivå, 560 anmälda. Bäste ÖSK:are i elitklassen, Jan Johansson, 4:e man. ÖSK:s herrar åker ur ettan, endast en poäng från att stanna kvar.

Vid SM i Piteå blir Janne Johansson sexa i finalen på 800 m, 1.53,61. Peter Jansson tar nionde platsen i finalen på 3.000 m hinder, 9.11,25.

Janne slår även det 10 år gamla Roslagsrekordet på 1.000 m, det nya lyder på 2.25,25.

Starten i motionklassen i 1983 års Stadslopp.

500 löpare kom till stadsloppet 1983 och den stora publiken fick se Peter Jansson bli bäste ÖSK:are i elitklassen, endast sex sekunder efter segraren.

1983 års vinnare, Mats Thorell och tvåan, ÖSK:s Peter Jansson.

Jan Johansson springer 800 m på nytt personligt och ros-lagsrekord, 1.50,57 och blir reserv i landskampen mot Norge. Lennart Berglund kastade 40,06 i diskus och radera-

Damernas 6 km 1983, Meeri Bodelid, 1:a och ÖSK:s Kristina Terenius, 3:a.

de därmed ut Erik Runviks klubbrekord för juniorer som löd på 38,78 satt 1935.

Lennart tar silvret på ungdoms-SM i diskus, 45,62 m, klass P 18. I och med den bedriften blir han uttagen i ungdomslandskampen mot Finland, kommer där på fjärde plats med nytt personligt rekord, 45,96.

Jan Johansson imponerar mer och mer, blir femma i SM på 800 m, Stockholm Stadion. Janne blir även reserv i Finnkampen.

Rullstolsmaran -83. Fr v: Maria Orvefors, Bo Lindqvist och Monika Säker. Foto: UNT/Robert Berthagen.

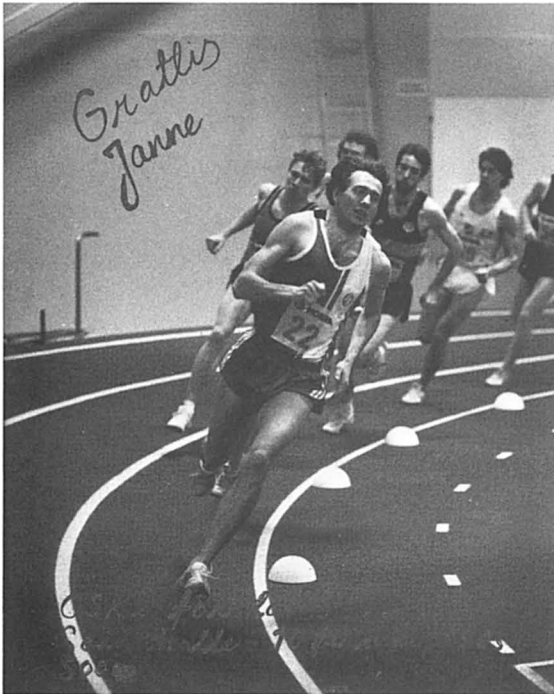
I Roslagen Marathon ingår rullstolsmarathon som Riksmästerskap. Det första som någonsin körts i Sverige. Jan Johansson blir utsedd till Roslagens bästa idrottsman 1983 av Roslagens Idrottsallians.

Peter Jansson blir återigen tvåa i stadsloppet 1984, nu 15 sek efter segraren i elitklassen. Sammanlagt deltog över 500 löpare. ÖSK tar steget upp i friidrottsettan efter två års frånvaro, kommer tvåa i finalen i Uppsala. Jan Johansson gör sensation på 800 m på SM i Växjö, tar tredjeplatsen med tiden 1.48,59. Nytt distriktsrekord, det gamla var från 1970 satt av Henry Gustafsson UIF, 1.49,5. Janne debuterar i svenska landslaget, Finnkampen på Helsingfors Olympiastadion. Han blir fjärde man på specialdistansen 800 meter, efter en obändig norrländsk kampvilja. Janne gjorde grovjobbet som bäddade för svensk dubbelseger genom Johnny Kroon och Ronny Olsson. Lennart Berglund deltar även i år i ungdomsfinnkampen, blir bäste svensk på tredje plats med personbästa 49,10 i diskus. Han kom också tvåa i ungdoms-SM i diskus, P 18.

Lennart Berglund.

Janne Johansson erhåller Norrtelje Tidnings plakett för bästa idrottsprestation under 1984.

Jan Johansson

ÖSK:s förste senior SM-segrare.

Foto: Svenskt Pressfoto/Jack Mikrut.

Jannes fina form håller i sig, blir 1985 ÖSK:s förste svenske seniormästare i friidrott, vinner 800 meter inomhus, i Solna, med tiden 1.55,19, 3/100 före tvåan. Till inomhuslandskampen i Åbo mellan Sverige, Norge och Finland blir Janne uttagen att springa 800 m, tar tredje platsen, tid 1.53,11. Janne deltog även i landskampen mot Norge på Bislet, Oslo i specialgrenen 800 m. Peter Jansson börjar närma sig segern i stadsloppet, 1985 är han bara slagen med två sekunder av segraren Mats Thorell som nu tog hand om NT:s vandringspris för alltid. I damernas huvudklass, 6 km, blev Kristina Terenius första ÖSK-tjej som vann den distansen. ÖSK:s damer kom på andra plats i div. 3-finalen på Tibblevallen i Täby och tar därmed klivet upp i div. 2. Peter Jansson förbättrade sitt personbästa på 3.000 m hinder vid tävlingar i Nyköping. 8.54,31 vilket också är nytt Roslagsrekord. Peter satte även nytt Roslagsrekord på 5.000 m med tiden 14.23,91. Det tidigare var 20 år gam-

Foto: Rolle Rygin.

malt, satt av Bengt Karlsson, Ununge. ÖSK:s herrar ramlar ur ettan, kom på sista plats i nedflyttningsmatchen. Serierna görs om till nästa år, högsta serien heter Elitserien, näst högsta div 1, osv.

Annika Israelsson tog guld i kula på ungdoms-SM i Karlstad. Jan Johansson sätter nytt Roslagsrekord på 1.500 m, 3.48,93. Det gamla var från 1973 satt av Leif Bengtsson, Brottbys. Janne går även i år till final på 800 m i SM, tar femte platsen med tiden 1.50,44.

Vid Finnkampens 800 m tog Janne smällarna, visade efter loppet upp två blodiga och söndertrampade ben. Huvudsaken var att vi vann grenen tyckte Janne, själv kom han på femte plats. Janne blev rosad även i år. Erhöll Östhammars Fritidsnämnds nyinstittade pris, Årets Sportprestation 1985 i Östhammars kommun.

Stadsloppet 1986 vanns som vanligt av Mats Thorell. ÖSK:s Peter Jansson kom på tredje plats, sju sekunder efter. Herrlaget åker ännu längre ner i seriesystemet, nu till div 2, (gamla trean).

Annika Israelsson

Jan Johansson springer för sjätte året i rad, final på 800 meter inomhus. Janne lämnar därefter Östhammars Sportklubb, representerar i fortsättningen Sundsvalls FI.

Anders Jansson, friidrottens starke man erhåller Lions ungdomsledarstipendium.

I det sista stadsloppet 1987, i ÖSK:s regi, hade den eviga tvåan i elitklassen, ÖSK:s egen Peter Jansson tagit steget upp till 18 km, dels ett led i förberedelsen till Stockholm Maraton, dels övermäktigt motstånd, på 6 km:s banan, av

Efter första varvet ligger Janne tätt bakom finnen Niklas Rehula.....

..... och efter idogt kämpande bäddar Janne för svensk seger genom spurtsnabbe Johnny Kroon. Foto: Rolle Rygin.

Peter Jansson vinner välförtjänt 1987 års Roslagsmarathon.

Mats Thorell. Peter vann på nytt banrekord, 58,48. Även damernas 18 km vanns av en ÖSK:are, Ros-Mari Eriksson. tid 71,53.

ÖSK:s herrar vinner Svealandsfinalen och tar klivet upp i div. 1, (gamla tvåan). Damer-
na är fortfarande kvar i ettan, (gamla tvåan).

En populär segrare i Roslagen Marathon blev ÖSK:s Peter Jansson. Tid 2.35,26. Peter deltar som ende ÖSK:are vid SM i Gävle, tar 21:a platsen på 10.000 m. Peter utses också till årets ÖSK:are av medlemmarna i Sportklubben.

Peter hyllas efter segern av kranskullan Marie Norrstrand.

Friidrotten lämnar ÖSK på årsmötet 1988, fortsätter sin verksamhet som egen förening under namnet Östhammar Friidrott.

Friidrottslaget som segrade i div 2, 1987. Bakre raden fr. v: Lars Karlsson, Lars-Göran Öberg, Leif Warebring, Bengt Jansson, Mårten Levin, Tomas Norén, Björn Andersson. Mellersta raden fr. v: Tommy Roos, Patrik Jansson, Sven Strömberg, Mikael Jansson, Peter Jansson. Främre raden fr. v: Robert Fäldt, Anders Jansson, Sten Jansson.

ÖSK Orientering

En kommitté för orienteringslöpning bildades 1924, men redan i november 1923 genomfördes en tävling, med start i Motorp, 1:a kontrollen vid Norrskedika gruva, 2:a kontrollen vid Husbacka samt målet vid Idrottsplanen. Segrade gjorde Karl Söderkvist, 47,45, tvåa Evert Monier, 51,00 och trea allroundidrottsmannen Gustaf Lindholm, 58,00. Sektionen var tidigt ute på turné, 1927 var ÖSK:arna på långresa till Nolaskog.

Orienteringssporten inleddes på allvar 1936 med kurser i karta och kompass. Tävlan-landet började i oktober med löpning om E. Aspenlinds och Gustaf Lindholms vandringspris, uppdelat i tre avdelningar, som vanns av Eliard Hagblom. Som banläggare, under flera år, fungerade Alf Andersson, Nils Ahlinder och Erik Lundin.

Intresset för orientering var stort, man tävlade i alla sorters orientering, dag-, kvälls-, cykel och riksortiering, deltog i Roslags- och Distriktsmästerskap, klubbmatcher samt propagandatävlingar. Även under beredskapsåren tävlades det mycket, trots att det var bensinrestriktioner, men man tog sig till närliggande orter på cykel eller med lastbil.

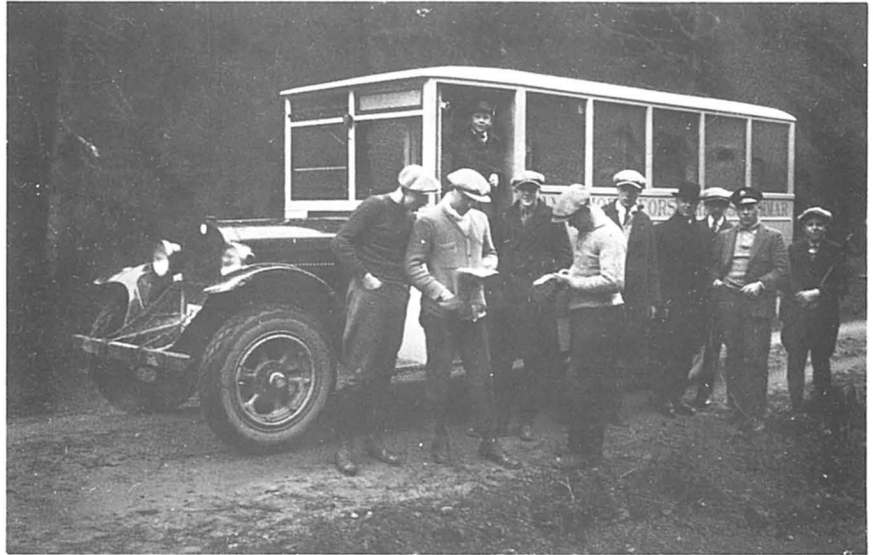
Orienteringstävlingar var dessutom förbjudna på nästan alla marker i våra trakter, varje höst före och under älgjakten.

FÖRBUD

På förekommen anledning förbjudes härmed alla orienteringslöpningar inom Börstilsbys marker fr. o. m. den 1 september t. o. m. den 31 oktober årligen.

Jakträttsinnehavarna.

En tidstypisk annons från 1941 som förbjöd orientering.

ÖSK:s orienterare vid tävling i Nolaskog 1927.

Åren 1947-48 låg sporten nästan nere på ledarbrist, endast några få ÖSK:are deltog i olika tävlingar. Inga egna tävlingar anordnades. Det började ljusna året efter, orsaken var det fina samarbetet med närliggande klubbar som anordnade tävlingar. Orienteringsintresse fanns, men ingenstans att springa. Det

gamla kartbladet inbjöd inte till banläggning eller ens träning. Ett fåtal, 5-6 st, aktiva, fortsatte i stort sett ända tills 1957 då sektionen upphörde.

Samma år bildades en orienteringsklubb, OK Rodhen, en sammanslagning av ett antal föreningar i Roslagen, däribland ÖSK:s orienteringssektion.

Orienteringstävling i april 1945.

Fr. v. Bertil Enocksson, Harry Moberg, Erik Brunnström, Börge Naslund, Gösta Dahlström, Anders Hasselqvist, Bengt Mattsson, Klas Rynefeldt, Lasse Mattsson, Karl-Erik Lundström, Tage Sjölander, Olle Hasselqvist, Harald Felldin, Lasse Hasselqvist samt Nils Fröman.

ÖSK Bandy

Bandysporten gjorde sin entré i ÖSK 1925. De första åren handhades bandyn av fotbollssektionen, 1928 var bandyn och fotbollen gemensam, med samma folk, 1931 blev bandyn egen sektion.

Premiären i Östhammar skedde den 15 februari 1925 på Östhammarsfjärden, invid kallbadhuset. Motståndare var Öregrund som fick se sig besegrade med hela 12-2. Öregrundsgrabbarna var ute efter revansch efter förlust med 9-4 veckan före i Öregrund, men därav blev intet. Tyvärr gjorde blidvädret att det fina spelet från förra matchen uteblev. Åskådarna hade dock en god utsikt från östra badhusbron.

ÖSK:s första bandylag 1925. Stående fr v: Gunnar Åberg, Bengt Lundahl, Evert Monier, Per Lindfors, Helmer Svensson, Arvid Holmberg, Aldor Mattsson, Ernst Mattsson, Ruben Jansson, Gustaf Lindholm, Ebbe Karlsson. Knästående fr v: Karl Engvall, Walter Karlsson, Einar Gustafsson och Evert Eriksson.

Gustaf Lindholm, välkänd ÖSK:are. Ofta anlitad som bandydomare.

Thore Lindgren, innan han spelade i ÖSK representerade han Gävle i SM-serien.

Det första försöket att anlägga en landisbana gjordes 1926 på fotbollsplanen vid Sjötorget, men det lyckades inte. De ekonomiska problemen var påtagliga 1928 då man inte kunde hålla igång någon bandybana utan fick spela samtliga matcher, tre stycken, på bortaplan.

ÖSK deltog för första gången i seriespel 1936. Innan dess spelades vänskapsmatcher mot närliggande klubbar som

Hallsta, Gimo, Österby, Danemora, Öregrund samt lokal konkurrenten Östhammars Bandykamrater. 1935 uppstår en schism mellan ÖSK och ÖBK, men den upphör efter mycket skriveri och heta diskussioner 1936 när ÖBK ingår i ÖSK med både spelare och inventarier.

ÖSK tog 1936 ett initiativ att bilda en privat bandyserie, som blev kallad Frösåkersserien. Den innehöll fem lag varav

ÖSK Bandy 1930. Öregrund besegrades med 22-2. Fr v: okänd, Thore Lindgren, Alvar Giertz, Gustaf Lindholm, Hans Eriksson, Seth Marell, allsvensk i IFK Uppsala 1919-1921 samt 2 A-landskamper i bandy, Walter Karlsson, Arne Rubertsson, okänd, Acke Blom, Rosman, okänd.

ÖSK Bandy 1935. Bakre raden fr v: Nils Nilsson, Rudolf Rudolfsson, Hans Eriksson, Sven Fröman, Erik Hjertstedt. Mellersta raden fr v: Acke Blom, Nils Nylin, Enok Rudolfsson. Främre raden fr v: Sune Lundmark, Sven Lindholm, Walter Karlsson.

ÖSK Bandy 1938. Stående fr v. Bo Blomquist, Gustaf Lindholm, Tage Norberg, Sten Mattsson, Hans Eriksson, Thore Lindgren, Malte Löfström, Nils Fröman, Erik Strand. Knästående fr v: Erik Runvik, Sixten Nyberg, Rudolf Andrén, Wolfgang Holmgren, instruktör och lagledare.

två från ÖSK, ett A- och ett B-lag. Serien färdigspelades inte förrän 1938, med ÖSK:s A-lag som seriesegrare, orsaken var svåra väderleksförhållanden som det ofta blir när man har sjöisbana. Instruktör och ledare för bandylaget var Wolfgang Holmgren, en välkänd idrottsledare inom ÖSK-kretsar.

Frösåkersserien 1936-38

ÖSK A	8	6	1	1	29-13	13
Gimo IF	8	6	0	2	44-10	12
Öregrund IK	8	5	0	3	10-9	10
ÖSK B	8	1	1	6	9-34	3
Hargshamns GIF	8	1	0	7	6-32	2

Bandyplanen hade i och med seriestarten 1936 flyttats till Krutuddsviken där det även fanns belysning.

1937 försökte man få till stånd en landisbana, men det visade sig bli alltför stora kostnader att anlägga den på den ojämna fotbollsplanen.

Under åren 1939-1944 var det besvärligt att lira bandy, dels p g a ogynnsam väderlek, dels att många spelare var inkallade eftersom det var beredskapstider. 1944 försökte man återigen anlägga en landisbana men det misslyckades även den här gången.

1945 var det dags för serie-spel igen, Roslagsserien, men

den blev av vissa omständigheter inte färdigspelad. Frösåkersserien 1945-46 blev ej heller den färdigspelad p g a dåliga isförhållanden.

Bandyintresset började svalna eftersom sektionen satsade mer på ishockey. Bandy och ishockey var gemensam sektion under 1946, vilket ekonomiskt sett lönade sig bättre. På årsmötet 1946 höjdes röster för att sporten skulle läggas ned, men de intresserade lyckades rädda bandyn kvar i ÖSK ytterligare ett år.

Sista serien ÖSK deltog i, Roslagsserien div. 4, 1947, färdigspelades som enkelserie. ÖSK tog tredjeplatsen av fem lag, med fyra poäng. Samma år gästades ÖSK av landslagsspel-

aren "Moggli" Gustafsson, som höll en teoretisk instruktion, i kommunala mellanskolan, vilken till trängseln var fylld av bandyintresserade från orten.

Sista säsongen för ÖSK-bandyn blev 1947-48 med endast en spelad match. Sjöisen och ishockeyn tog till slut överhand och bandyn upphörde.

Hans Eriksson berättar:

Lördagen gick åt för att göra iordning bandyplanen. Skyffla bort snön, ordna linjer och burar. På söndagen, matchdagen, när spelarna kom till banan var det håll borrat i isen och saxar utsatta. Så gick det till i bandyns begynnelse.

ÖSK Bandy 1947. Stående fr v: Bertil Holmberg, Harald Andersson, Harald Linusson, Folke Mattsson, Ola Söderberg, Nils-Erik Gustafsson, Tyko Karlsson. Knästående fr v: Bengt Rudolfsson, Per Wilkesson, Uno Andersson, Bo Nilsson och Bengt Karlsson.

ÖSK Ishockey

1945 var året då klubbens bandyspelare tröttnat på fjärdens nyckfulla is, de hårda och kalla nordanvindarna och all den snö som ibland sopade igen en iordningställd isrektangel. Klubbens bandysektion beslöt då att göra ett experiment med att få igång ishockeysporten i vår stad.

De främsta förespråkarna för ishockeyns införande var Bengt Rudolfsson och Bengt Alm. De insåg att ishockey var framtidens vintersport och de startade upp med att intressera bandyspelarna i Östhammar. Tillsammans med Rudolf Andrén och Nils Fröman höll de i "tåtarna" de första åren.

En landisbana av mera blygsamma mått anlades vid Sjötorget, intill pumphuset, praktiskt med tanke på vattentillgången. Efter åtskilligt arbete från "puckintresserade" som spolade, spikade sarg, och satte upp belysning, kunde "puckandet" sätta igång på allvar. Sargen var ett kapitel för sig, den var bara 30 cm hög, så skaderisken var påtaglig med denna sarg.

Grundspolningen skedde med kallt vatten, brandkåren ställde slangar till förfogande. Med en varmvattenfylld tunna, liggande på en kälke och ett hålförsett rör hopsvetsat till ett T, en säckväv spikat på en ribba släpande efter, belades banan sedan med varmt vatten. Varmvattnet hämtades från mejeriet, nuvarande Föreningsbanken, det blev bra många vändor innan vi uppnått godtagbar is för hockeyspel. Spolningen skedde givetvis på fritiden, (nätterna), under det att vattnet frös fördrivs tiden hemma hos någon med kina-schack och varm dryck. Glädjen var enorm när isen var klar.

Tyko Karlsson, som var med på den här tiden, kommer ihåg en episod som om det var igår:

En skridskointresserad östhammarsbo var bland de första som snörade på sig bandyrören, gled ut på den nyspolade isen, som vi slitit med en hel vecka. Vi påpekade då, du är inte välkommen här, nu passar det dig att komma ner till Sjötorget, men inte när det gällde spolningen. Döm om vår förvåning när repliken som följde kom, "Det kan ni tacka kylan för".

En lokal serie startades med fyra deltagande lag från olika stadsdelar. City segrade före Söders Kanadensare, Country och Diplomaterna. Ur dessa kvarterslag togs laget ut som skulle premiärspela mot Rimbo.

"LYCKAD ISHOCKEY-START I ÖSTHAMMAR" löd rubriken i Östhammars Tidning efter den premiärmatch som ägde rum den 3:e mars 1946. Drygt 250 förväntansfulla åskådare hade infunnit sig denna soliga söndagseftermiddag, då ÖSK och Rimbo IF möttes. Rimbosegern med 9-3, var väntad, därför att Rimbo

spelat hockey några år och dessutom hade dom skaffat sig riktig utrustning till skillnad mot de nästan bandyklädda hemmaspelarna.

Omklädningsrum existerade inte, ÖSK:s spelare klädde om hemma och Rimbos på ett möbellager i källaren till nuvarande Sparbankshuset.

Den 23/2 anordnades en "galakväll" med konståkningsuppvisning med de två svenska mästarennorna Gun Ericson och Sonja Fuhrman, Lone Hartkopp, Finlands främsta konståkerska och paråkarna Kerstin Wijkman - Harry Berlin samt Europas roligaste skämtnummer, den populära "Ponnyn Wanja". Som framdel fungerade Arne Johnson, som 1950 och 1955 blev distriktsmästare i konståkning för ÖSK, och som bakdel Nils Lindgren, flerfaldig svensk mästare. Stor succé, över 600 personer kantade den vackert upplysta isrektangeln.

Ishockeyn blev väldigt populär ända från början, även ekonomiskt gick den ihop, tack vare "galakvällarna".

ÖSK:s första ishockeylag mot Rimbo 1946: Stående fr v: Lars-Erik Wahlborg, Harald Linusson (1 mål), Bengt Alm, Tyko Karlsson, Harry Moberg (2 mål), Börje Rudolfsson. Knästående fr v: Bo Nilsson, Bernhard Holmgren och Bengt Brunnström.

Hockeyintresset höll i sig för 1946/47 deltog ÖSK med både senior- och juniorlag i serie-spelet. A-laget kom på sista plats i Roslagsgruppen.

Resultat, premiärsäsongen

ÖSK-Rimbo	2-7
Rimbo-ÖSK	7-3
Norrtälje-ÖSK	4-3
ÖSK-Norrtälje	4-3

Tabell:

Rimbo	4	3	0	1	23-21	6
Norrtälje	4	2	0	2	25-18	4
ÖSK	4	1	0	3	12-21	2

Laguppställning för ÖSK:

Målvakt: Bernhard Holmgren

Backar: Per Wilkesson, Lars-Olov Gustavsson

Forwards:

Börje Rudolfsson, Harald Linusson, Tyko Karlsson, Kurt Pettersson, Folke Mattsson, Nils Nilsson

Reserv: Lars Mattsson

Lagledare: Bengt Rudolfsson

Även 1947 och 1948 var det konståkningsuppvisning som bidrog till att ekonomin gick ihop. Publiksiifror på 800 och 600 personer talade sitt tydliga språk.

Säsongen 1947/48 får betecknas som genombrottssäsong för ishockeyn i Östhammar. Banan utökades till 60 x 25 meter. Den gamla var 6 m för smal och 3 m kort. Ny sarg byggdes med reglementsenslig höjd, 110 cm. Belysning med 26 ljuspunkter hade anskaffats. Ny klubbdräkt, gula tröjor

ÖSK Hockey 1947: Fr v: Bernhard Holmgren, Per Wilkesson, Göran Österberg, Nils Nilsson, Harald Linusson, Bengt Rudolfsson, Kurt Pettersson, Tyko Karlsson, Harald Andersson, Lars Mattsson och Börje Rudolfsson.

och gröna byxor med Östhammars Stadsvapen. Seriespelet gick inte så bra, näst sista plats i div. 3. Två tränare från Stockholm, Kurt Karlberg och Rolf Berglund, hade instruerat ÖSK-spelarna. Ett förnämligt ishockeybesök hade klubben under säsongen då div. 1 laget IK Göta från Stockholm gästade Östhammar med match mot ÖSK. Resultatet blev 1-8 och mycket folk, 450 betalande, såg matchen i det vackra vårvintervädret.

Klubbens duktiga ishockeyle-dare med Bengt Rudolfsson i spetsen hade etablerat god kontakt med IK Göta, ett av landets bästa lag, med ishockeyoraklet Åke "Profes-sorn" Lundström som en av deras bästa spelare. För att

ÖSK:arna skulle förkovra sig som spelare engagerades han som tränare under några söndagar. Åke var A-landslagsspe-lare och blev sedemera landslagstränare och klubbtränare för ett flertal allsvenska ishockeylag.

Värvingar av spelare var sällsynt, för att inte säga obefintligt. Därför togs budskapet om att dottern till ägaren av dåvarande pensionat Viken skulle flytta hem till Östhammar och att hon sällskapade med en schweizare. Schweiz ansågs då var "Europas Canadensare". När denne schweizare anlät och installerat sig i sitt nya hem och arbete som kock på pensionat Viken, tog vi kontakt med honom och ville att han skulle komma ned till en träningskväll. Han hade inga skridskor påstod han, detta tog vi som ett svepskäl för att slippa ifrån vår önskan. Du får låna ett par bara du kommer, replikerade vi. Sagt och gjort, han kom en träningskväll, snörade på sig "grillerna", lånade en klubba och reste sig med hjälp av sargen, den släppte han inte, för hade han gjort det hade en olycka kunnat inträffa. En lärdom och erfarenhet kommer ut ur denna händelse. *Skapa dig inga illusioner, ta inget för givet och se det lustiga i brustna förväntningar.*

ÖSK:s lag mot IK Göta 1948. Fr v: Ledarna Rudolf Andrén och Bertil Holmberg. Folke Mattsson, Nils Nilsson, Göran Österberg, Harald Andersson, Bo Nilsson, Per Wilkesson, Harald Linusson, Tyko Karlsson, Bernhard Holmgren och Bengt Rudolfsson, matchens domare.

IK Göta 1948. Ett av dåtidens bästa svenska ishockeylag.

ÖSK Hockey 1948. Stående fr v: Nils Nilsson, Göran Österberg, Folke Mattsson, Tyko Karlsson, Harald Linusson, Lars Mattsson, Harald Andersson. Knästående fr v: Per Wilkesson, Bernhard Holmgren, Bo Nilsson.

Klubbens vintersport nr. 1 hade stora problem med vädret under 1948/49. Under ledning av banchefen Pelle Wilkesson och hans trogne medhjälpare Bernhard "Bang-en" Holmgren kunde trots allt A-laget genomföra en enkelserie och matchen mot IK Göta, 1949 som slutade 4-10 inför säsongens största publikiffra, 325 betalande åskådare.

Den nu traditionella matchen mot IK Göta spelades 1950 för tredje gången, storseger för Stockholmarena, 16-5. Kanadensaren Andrew Girard deltog i Götas lag. Bara två poäng i seriespelet innebar nedflyttning till fyran.

Den 31 januari kom Gävle Godtemplare IK på besök. Laget var ett av landets bästa och bestod av ett flertal landslagsspelare, bl a Hans "Stö-

veln" Öberg och målvakten Hans Isaksson. ÖSK lånade GGIK:s målvakt och backar för att matchen skulle bli någorlunda jämn, vilket också blev fallet. Matchen som blev helt i publikens smak, slutade med seger för det förstärkta ÖSK-laget med 3-2.

Matchbild från den mixade lagsammansättningen ÖSK-Gävle Godtemplare 1950. Puckförare Tyko Karlsson, bakom "Linus" och med ryggen mot kameran, Bengt Brunnström. Observera den låga sargen runt hela banan.

Tillvaron i fyran 1951/52 blev bara ettårig, ÖSK vann serien obesegrade. I det följande kvalspelet mot Hallsta och Elvan segrade ÖSK i båda matcherna. IK Göta vann även i år en storseger, 12-5.

Sejouren i trean 1952/53 blev kort, noll poäng och sistaplatsen. Enda ljusglimten för hockeyn var pojklaget som vann sin serie utan släppa in något mål.

Efter ett par år i fyran vann ÖSK serien 1954/55, obesegrade. Ny isbana med reglementsenlig sarg, 60 x 30 m, anlades till säsongen 1957/58, under ledning av Arne Johansson, där den gamla fotbollsplanen låg förr, vid Barklandet, Guldskärgatan-Strandvägen.

För att göra en bra säsong 1958/59, den fjärde raka i div. 3, skrev ÖSK kontrakt med Åke Södergren som spelande tränare. Det började bra med tre segrar på fem matcher, men då Sirius utgick ur serien låg ÖSK helt plötsligt sist. Lagledaren "Berra" Mattsson sporade dock sina gossar till stordåd och genom två raka vinster klarade laget kontraktet. Efter en enorm spelarflykt på höstkanten drog sig ÖSK ur serien för att bygga upp ett nytt lag i femman, med i huvudsak juniorspelare som fanns kvar på orten.

ÖSK Hockey 1951. Bakre raden fr v: Harald Andersson, Folke Mattsson, Olle Johansson, Bo Nilsson. Främre raden fr v: Ernst Zetterholm, Sten Lindman, Bernhard Holmgren, Per Wilkesson och Tyko Karlsson.

Efter två säsonger i div. 5 vänder det för hockeyen. Serie-segern 1960/61 samt kvalvinst över Heby med 7-5 som spelades i Gävle. Folke "Skepparn" Mattsson hade som spelande tränare stor del i framgången ty träningsintresset var det bästa på många år. Hockey-grabbarna följde upp med ytterligare en serievinst säsongen 1961/62. Dåliga omklädnadsmöjligheter gjorde att man det här året inköpte en buss för att byta om i.

För att förbättra ekonomin till återkomsten i trean 1962/63 gick 132 personer med på att betala 25 öre per mål som A-laget gjorde i serien. Även programblad och lotterier bidrog till det fina resultatet. Som ett extrapris fick Mats-Olof Emilsson en kudde av Britta Wiberg för att han inte skulle frysa i utvisningsbåset.

Peter Johansson blev 1963/64 den förste ÖSK:aren som gick till en allsvensk

klubb, Gävle GIK. Tidigare hade målvakten Lars Andersson, som dock började sin karriär i Norrskedika IF, gått till samma förening. Ny tränare efter "Skepparn" blev "Halle" Andersson.

Den största framgången inom ÖSK:s ishockeyhistoria blev 1964/65 ett faktum, genom att laget efter en strålande säsong stod som segrare i div. 3. ÖSK hade återtagit sin plats som Roslagens bästa hockeyklubb. Som taktisk rådgivare till "Halle" fungerade Peter Johansson.

ÖSK Hockey 1956-57. Bakre raden fr v: Göran Holmberg, Olle Johansson, Stig Kraft, Tyko Karlsson, Harald Andersson, Bernhard Holmgren, lagledare. Främre raden fr v: Ulf Lindberg, Jan Ahlinder, Rolf Persson, Lennart Lewenfalk, (Jansson) samt Görgen Eriksson.

ÖSK Hockey, seriesegrare i div. 3 Västsvenska B 1965. Bakre raden fr v: Harald Andersson, Owe Eklöf, Göran Sandin, Lennart Storm, Lars Tillman, Göran Hagström, Lars Eriksson, Roine Svensson, Peter Johansson. Främre raden fr v: Lennart Karlsson, Kjell Eriksson, Bo Lundberg, Håkan Holmgren och Mats-Ola Mattsson.

Man väntade sig då div. 2-spel och klubben beslöt, den 19 mars, att ta chansen att få spela i den högre serien trots att det medförde spelarförstärkningar, längre resor och träning på Hallstaviks konstfrusna rink som sammantaget kostade stora belopp. Man skulle försöka att klara det ekonomiska med lotterier, man hoppades även att sommarens fester skulle gå med

vinst. Efter olyckliga omständigheter med ishockeylaget och den utlovade tränaren, som sprack i elfte timmen för dagen D för bindandet av spelarna i klubben, så försvann alla spelare utom tre.

En spelare, Göran "Pylle" Hagström gick till div. 1-laget Djurgårdens IF, han spelade endast träningsmatcher, ej några seriematcher. "Pylle"

spelade i DIF:s reservlag ett år, gick sedan till Traneberg, där han var med och kvalade till allsvenskan två år i rad.

Andra bidragande orsaker var att det inte fanns jobb eller bostäder i Östhammar, samt att flera studerade på annan ort. Det här gjorde att det skedde en sportslig tillbakagång under några år.

Efter spelarflykten beslöt styrelsen att börja om i femman, en tanke var även att lägga ned hockey. "Skepparn" återkom som tränare och i samråd med styrelsen beslöt man att försöka spela i trean ändå. Laget lyckades klara kontraktet, det var mycket starkt gjort.

Brist på spelare 1966/67 gjorde att ÖSK återigen fick ta klivet ner i fyran. Sejouren blev dock kortvarig, div. 4 vanns omgående.

ÖSK Hockey, seriesegrare div. 4 1967/68. Bakre raden fr v: Bengt Andersson, Owe Eklöf, Arne Wahlström, Björn Johansson, Lennart Lewenfalk, Sören Söderlund, Keddy Mattsson, Mats-Olof Emilsson, Folke Mattsson. Främre raden fr v: Kjell Andersson, Håkan Holmgren, Per-Olof Karlsson, Kjell Eriksson, Åke Sundberg.

ÖSK Hockey 1969-70. Bakre raden fr v: Bengt Andersson, Lennart Lewenfalk, Eddy Sundberg, Sören Johansson, Sören Söderlund, Bror Smedman, Glenn Björkman, Björn Johansson, Arne Wahlström, Lennart Bengtsson, Kjell Andersson. Främre raden fr v: Håkan Holmgren, Björn Holmgren, Stefan Lindgren, Lennart Wallin, Kjell Eriksson, Karl-Erik Sundberg.

Frånvaron av konstfrusen isbana gjorde att det inte var så lätt att bedriva ishockey. Som exempel så spelades säs. 1972/73, div 4, endast som en enkelserie, Gårdskär vann men ville inte gå upp i trean, så ÖSK fick chansen istället.

Äntligen, 1976, invigdes den nya kontfrysta isbanan i Östhammar, Frösåkersbanan, av Gunnar Lindberg och Elof Gilje. Banan är kommunägd men sköts på kvällar och helger av ÖSK-Hockey.

Hockeygrabbarna har sedan säsongen 1973/74 spelat i div. 3 utom 1979/80 och 1980/81 då ÖSK vann fyran samt klarade kvalet till trean.

Kvalspelat till tvåan har ÖSK gjort 1985/86, 1987/88, 1988/89 samt 1989/90, men har tyvärr förlorat i första kvalomgången.

Klubb-88 bildas för att tillsammans med sponsorer försöka få till stånd en ishall i Östhammar. Etapp 1, ny ispist, blev klar hösten 1991.

ÖSK:are som har representerat Uppland i TV - Pucken:

- 1962 Lennart Storm
- 1969 Glenn Björkman
- 1981 Patrik Jansson
Johan Sydkvist
- 1984 Björn Andersson
- 1987 Fredrik Karlsson
- 1991 Jimmy Boström

Arbete med ispisten hösten-91. Arne Johansson, Sören Söderlund och Urban Karlsson.

Hösten 1985 gästas ÖSK-Hockey av förre landslagsspelaren och Djurgårdaren Claes-Göran "Myggan" Wallin som "snackade" ishockey. Till vänster ÖSK-tränaren Kent Sundlöf.

ÖSK Hockey 1987/88. Bakre raden fr v: Mikael Andersson, Mats-Olof Emilsson, Morgan Lander, Rickard Henriksson, Per Mattsson, Hannu Ainali, Teddy Sundberg, Peter Andersson, Lars-Henrik Andersson, Per Svensson, Richard Hultman. Mellersta raden fr v: Patrik Jansson, Anders Eriksson, Johan Törnlinde, Stefan Lindgren, Peter Ström, Pekka Kallio, Ulf Mattsson, Sören Söderlund, Jonny Andersson. Liggande: Målvakterna Joakim Nilsson och Mikael Eriksson.

ÖSK:s ismakare, som genom åren har sparat in åtskilligt med pengar till hockeysektionen. Här har vi 1981 års representanter. Fr v: Bengt Andersson, Kurt Andersson, Jan-Åke Dahlqvist, Stig Forsberg, Sixten Jansson, Owe Eklöf, Tore Söderlund, Bror Ström, Gunnar Olsson, Karl-Artur Östlund. Sittande: Banchefen Arne Johansson.

ÖSK Simning

Simsporten invaldes i ÖSK den 17 februari 1935. Sektionen sysslade mest med promovering av magistrar och kandidater samt provtagning av simborgarmärken och ungdomens simmarmärke. Även livräddning och tävlingar arrangerades, inofficiella klubbmästerskap avgjordes vid Vattenfesten. Tävlingarna ägde rum vid Krutuddens trampolin som låg på baksidan av Alören, till höger om nuvarande dansbanan. Doktor H. Hedrén promoverade den 26 juli 1936 ej mindre än tolv magistrar och arton kandidater. En publik på över 300 personer såg även simtävlingarna på sträckorna 100, 50 och 25 m. Musik av Östhammars Blåsorkester, samt uppträdande av lustigt herrskap, som roade i och ovan vattnet.

I Öregrundssimningen mellan Gräsö och Öregrund, ca 1.200 meter, på 40-talet, deltog ett flertal ÖSK:are, bäst lyckades Erik Lindell med en 2:a plats 1944.

Ett efterlängtat önskemål blev förverkligat i och med att

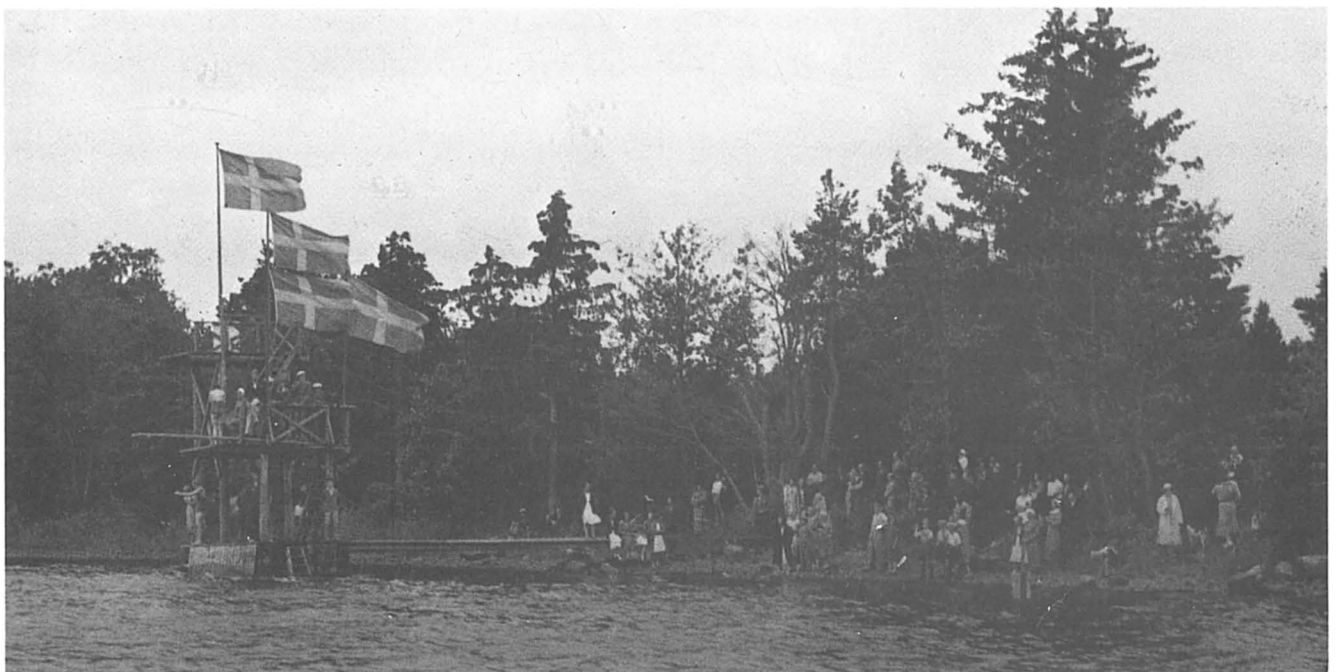
Promovering vid Tolvmansgården, Krutudden, 1936.

simskolor anordnades bl a vid kommunens friluftsbad, Krutudden, vilket var den första här på trakten. Hur många är inte vi östhammarsbor som under några sommarveckor lärt oss de första armtagen och bensparkarna ute på Krutudden. Undervisningen skötes första året av simlärarinnan fröken Kerstin Larsson.

Simningens starke man var Curt Berggren som satt med i styrelsen i hela 27 år, från att den bildades, tills det att den upphörde, 1961, varav många år som ordförande.

ÖSK:s simmare på trampolinen.

Trampolinen vid Krutudden, 1935.

ÖSK TENNIS

Tennissporten är den yngsta sektionen inom ÖSK, den bildades 1954 efter det att Östhammars Tennisklubb hade upphört samma år. Redan samma höst började arbetet med att bygga tennisbanorna vid Idrottsparken. Tanken var från början att göra en bana, men efter hand beslöt arbetsledarna Olle Lindholm, Rudolf Andrén, Börge Naeslund och Elis Wiberg att bygga två banor istället, vilket som senare visade sig vara ett klokt beslut.

Den frivilliga arbetsinsatsen var berömvärd, hela 2.861 timmar hade nedlagts av ÖSK:s medlemmar. Söndagen den 1 september var den officiella invigningen av de två nya banorna. Invigningstalade gjorde Upplands tennisförbunds ordf. Folke Nyman, Upplands Idrottsförbunds ordf. Carl-Göran Brandel samt Olle Lindholm, ÖSK-Tennis. Invigningsspelade gjorde Åke Eliaeson, svensk mästare i dubbel och mixed, Birger Folke, Tomas Hallberg, svensk ju-

"OFFICIELL" INVIGNING
av IDROTTPARKENS TENNISBANOR

Söndagen den 1 september 1957

Resmet höll på att sätta stopp för det hela, men efter många om och men fick grabbarna spela
Tack för en trivsamt tennisdag!

C-G Brandel
Upplands Idrottsförbund

Folke Nyman
Upplands Tennisförbund

Åke Eliaeson

Birger Folke

Tony Pettersson

Tomas Hallberg

Efter invigningen av tennisbanorna i Östhammar, skrev de medverkande sina namn i ÖSK:s gästbok.
C - G Brandel
Folke Nyman
Åke Eliaeson
Birger Folke
Tony Pettersson
Tomas Hallberg

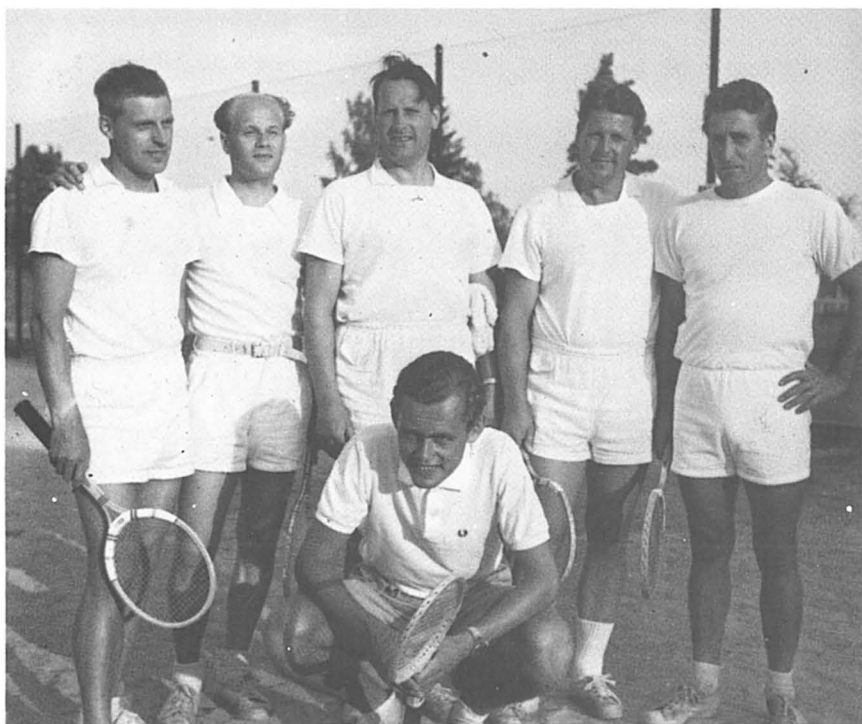
niormästare och Tony Pettersson, samtliga representerade SALK från Stockholm.

Ända från början var tennisintresset stort, då speltiderna var fullteknade så gott som hela säsongen. Särskilt den yngre generationen var bra företrädd, vilket senare visade sig båda gott för framtiden.

I och med de nya banorna kom tävlingsverksamheten i gång på allvar, Östhammars spelen, en nationell tävling med deltagare från mellansverige arrangerades under åren 1958-1964 utom 1960 då banorna var obrukbara, slaggen under banorna brann ihop och blev cementhård.

Spelen, som pågick en vecka under juli eller augusti, omfattade som mest tio klasser, allt från juniorer till veteraner och olika dubbelkonstellationer. Bland segrarna kan nämnas Hans Olsson, som under 80-talet var förbundskapten för det framgångsrika tennislandslaget. ÖSK:s juniorer Tommy Naeslund och Tommy Johansson dominerade helt juniorklasserna under den här tiden. Tyvärr valde båda två att satsa på fotboll istället för tennis.

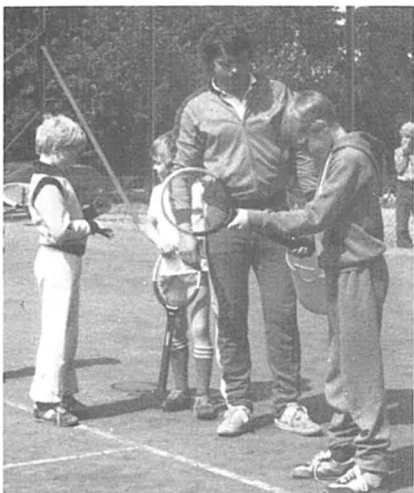
En annan duktig ÖSK:are var Leif Lindgren, som 1958 tilldelades Seth Marells minnesmedalj. Leif representerade även Uppland vid en träningskurs i Båstad 1959, under ledning av den amerikanske instruktören Bill Lufler, som var tränare i Sverige 1952-1961.

Östhammarsspelen 1959. Bakre raden fr v. Per Svenshammar, Lars Jansson, N. Stigberg, Gösta Stigberg, Börge Naeslund. Knästående: Singel-segraren, Hans Olsson.

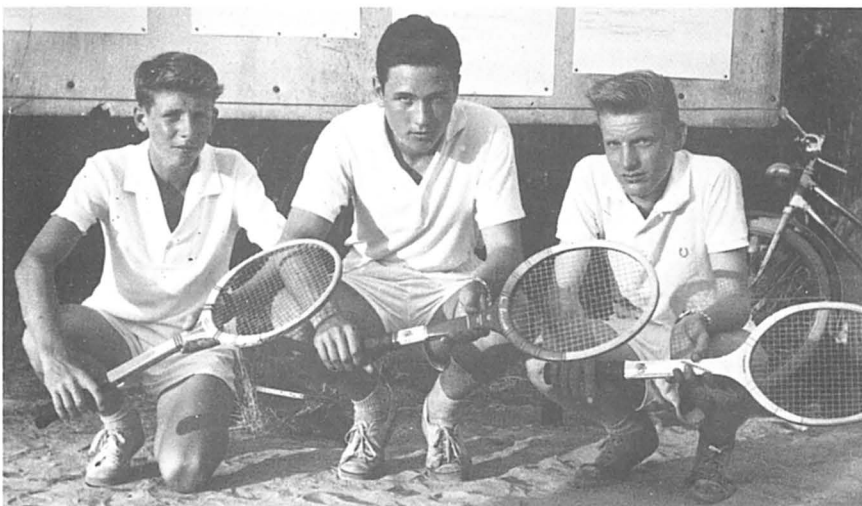
Tommy Naeslund och Tommy Johansson, två dominanter på juniorsidan. I mitten Börge Naeslund, tävlingsledare för "Tennis-veckan".

Pelle Johansson instruerar några juniorer, 1982.

Tenniskolor för ungdomar har arrangerats under flera år med ÖSK:are och gästtränare som instruktörer. Åren 1963 och 1964 fick sektionen 1.500 kronor i bidrag från huvudstyrelsen, som gick till ungdomsverksamheten.

1982 får dock räknas som genombrottet då Eva och Per Johansson drog igång ungdomsverksamheten som då hade legat nere under flera år. Året efter, 1983, utbildades tolv ÖSK:are till ungdomstränare.

Östhammarsspelen 1959. Juniorerna Leif Lindgren, Sven Anér och Ove Borén

1987 är det hittills största året i ÖSK:s tennishistoria, då invigdes nämligen Forsmarkshallen, skänkt av Forsmarks Kraftgrupp AB, därav namnet, invid tennisbanorna vid IP. Efter tjugo månader eller 9. 650 arbetstimmar, under ledning av arbetsledarna Leif Eklöf och Lennart Andrén, var den äntligen klar.

Hasse Olsson klipper bandet och förklarar Forsmarkshallen invigd.

Officiell invigare av hallen, den 11 april, var förbundskaptenen Hans Olsson, som också representerade Svenska Tennisförbundet. Klas Norrstrand invigningstalade för ÖSK-Tennis.

Övrig uppvaktning kom från Östhammars kommun: Gunnar Lindberg, Upplands Tennisförbund: Gun Sundberg, Alunda TK: Lars-Olof Andersson samt från Öregrunds TS: Gunnar Sundberg. Själva banan invigdes med en dubbelmatch mellan Mats Hasselquist, f d förbundskapten och Hasse Olsson, mot ÖSK:s veteraner Owe Eklöf och Börge Naeslund.

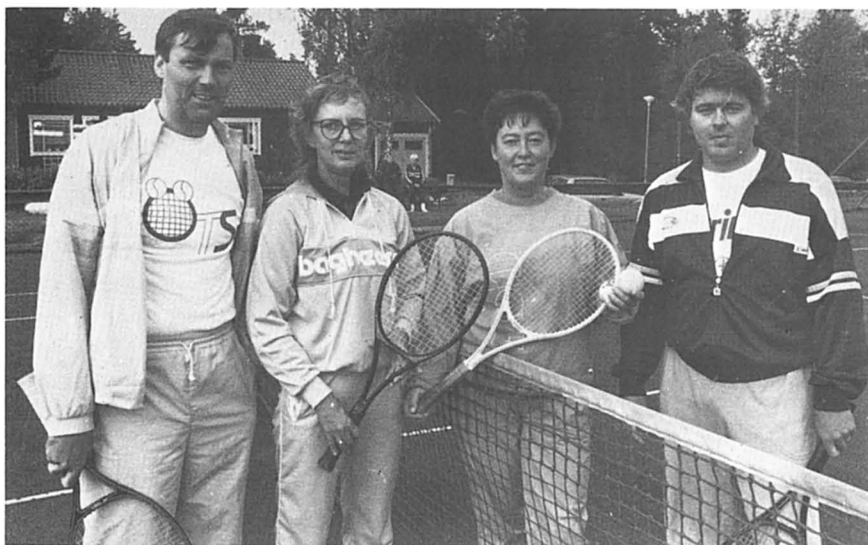
Invigningsspelade gjorde ÖSK:s Börge Naeslund och Owe Eklöf mot Mats Hasselquist och Hans Olsson.

Eva Johansson skriver in ungdomarna i 1983 års tennisskola.

I och med att inomhushallen blev klar för spel fick många juniorer och motionärer även tillgång till vinterträning, som endast ett fåtal hade fått tidigare.

herrar, damer, pojkar, flickor samt mixed, 26 spelare från varje förening deltar. Segraren får en inteckning i vandringspriset, skänkt av Marinteknik, Öregrund.

Initiativtagarna till stadsmatchen, Björn Nilsson och Per Johansson, med sina dubbelpartners, Kerstin Bohlin och Eva Strand.

Björn Nilsson och Per Johansson tog år 1987 initiativet till en stadsmatch mellan Öregrund och Östhammar, syftet var att få igång ett utbyte mellan de två livaktiga klubbarna ÖTS och ÖSK. Premiärmatchen spelades i Östhammar och har sedan dess avgjorts vartannat år i Öregrund respektive Östhammar. I matchen spelas 13 dubblar för

Trettondagscupen återkom i ny skepnad 1988, skälet var så klart tennishallen. Tidigare hade cupen spelats med ett antal speciellt inbjudna i Frösåkershallen, nu kunde alla som ville vara med. En herrklass och en damklass, där spelarna delades upp i två grupper, efter spelstyrka, därefter lottades paren ihop. Cupen spelas dygnet runt och det gäller att verkli-

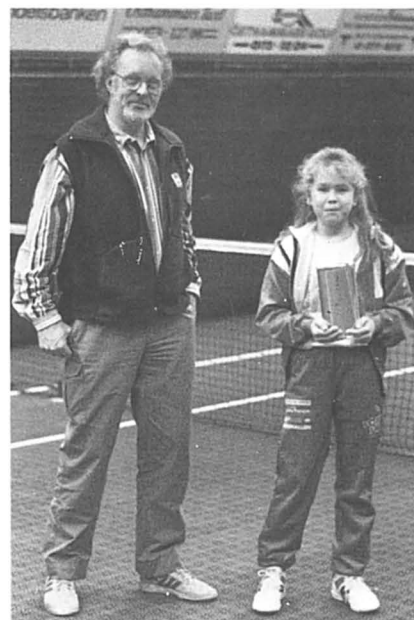

Bygglaget, en söndag i oktober 1985. Peter Naeslund, Elts Wiberg, Rolf Ohlsson, Börge Naeslund, Leif Eklöf och Owe Eklöf.

gen vara i god form, för det blir ett tufft spelprogram för de som går långt i turneringen.

Under åren 1989-1990 totalrenoverades båda banorna, det gamla ytlaget kördes bort och nya lager av makadam, stenmjöl och tennismassa tillfördes. Nya linjer spikades på samt ny träsarg runt banorna.

I Riksfinalen om Kalle Anka Cup, som spelas i tennismetropolen Båstad, har två flickor från ÖSK deltagit. Therese Johansson 1989 och 1990, Jeanette Mattsson 1990 och 1991. Båda har för sina tennisframgångar erhållit Mats Hasselquists Pris, Therese 1989 samt Jeanette 1991.

Therese Johansson erhåller Mats Hasselquists pris 1989, av ordföranden i tennissektionen, Lars Höjer.

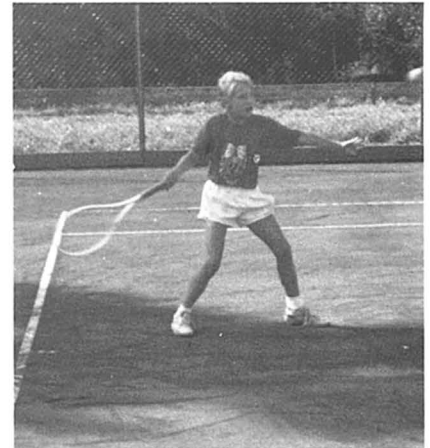
Några av deltagarna i 1988 års trettondagscup. Fr v: Berit Andersson, Lennart Isacson, Inger Hedrén, Rodhe Svensson, Barbro Jansson, Fred Bertilsson, Hjärdis Gotthardsson och Antero Karlsson.

Sektionens utbyte med vår tennisevänort Haapsalu i Estland inleddes våren 1990, då flög fem st ÖSK:are med ordföranden Lars Höjer i spetsen, övriga var Leif Eklöf, Rodhe Svensson, Peter Naeslund samt fotografen Börje Eriksson.

Det här var början till ett utbyte som ledde till att sex ledare och sju ungdomar besökte Östhammar och ÖSK sommaren 1990. Det digra programmet innehöll flera trevliga utflyktsmål och mycket tennis. Som avslutning på besöket spelades en turnering, där

Pelle och Anne segrade över Tiit och Rodhe.

I slutet på juli 1991 tog tretton ÖSK:are båten över till Estland för vidare befördran till Haapsalu, dit vi hade blivit inbjudna. Utflykterna gick till Pernu, Vormsö, Roosta Camping och Tallinn. Esterna är verkligen ett gästfritt folk, så veckan var helt perfekt, dessutom var vädret underbart.

Jeanette Mattsson, Mats Hasselquist-pristagare, 1991 samt tvåa i SM 1992, flickor 12 år, inomhus.

Ledare och tennisungdomar från Östhammars SK och Haapsalu KEK, vid Idrottsparken, Östhammar den 12 augusti 1990.

ÖSK Handboll

Det var på hösten 1979 då Kent Forsman och Stefan Marklund tyckte att det saknades ett handbollslag i Östhammar.

Tankarna blev till handling och de började samla ihop spelare till ett lag. En försöksverksamhet med träning började och våren 1980 blev handbollen en sektion inom ÖSK. Som tränare och lagledare fungerade Kent Forsman och Stefan Marklund. Kent Forsman spelade tidigare i Hallstas och Huddinges handbollslag i div. 3. Han spelade även i TV-Cupen för juniorlag under sin tid i Hallsta.

Stefan Marklund hade börjat sin karriär i HK 71 från Uppsala, spelade som högst i div. 3. Han har också spelat i Hallsta och Film.

Per Jonsson, lagledaren Kent Forsman och Mats Jonsson var några av premiärspelarna i ÖSK-Handboll år 1980.

Truppen bestod av 16 spelare, varav hälften hade lirat handboll förut. Serierpremiären i div. 5 skedde den 9:e november 1980 borta mot Rimbo's B-lag. ÖSK-seger med

21-16. Hemmapremiären, första seriematchen i handboll i Östhammar, ägde rum i Frösåkershallen den 16:e november med match mot Torstuna, förlust för ÖSK med 15-17.

ÖSK Handboll. Premiärlaget 1980: Främre raden fr v: Kenneth Tillberg, Peter Naeslund, Christer Jansson, Tomas Bendiksen och Per Jonsson. Bakre raden fr v: Magnus Nilsson, Richard Nilsson, Mats Jonsson, Kent Forsman, Peter Ericsson samt Ulf Karlsson. På bilden saknas Stefan Marklund.

ÖSK hamnade till slut på fjärde plats i serien av sex deltagande lag.

Div. 5, 1980 - 81

Rimbo B - ÖSK	16-21
ÖSK - Torstuna	15-17
HK 71 C - ÖSK	16-20
Enköping B - ÖSK	17-13
ÖSK - Södra Trögd B	20-15
Södra Trögd B - ÖSK	21-19
ÖSK - Enköping B	22-25
ÖSK - HK 71 C	23-29
Torstuna - ÖSK	20-15
ÖSK - Rimbo B	w.o. 10-0

Tabell 1980-81

EHF B	10	8	0	2	204-160	16
HK 71 C	10	7	0	3	241-200	14
S. Trögd B	10	5	0	5	218-213	10
ÖSK	10	4	0	6	178-176	8
Torstuna	10	4	0	6	186-205	8
Rimbo IF B	10	2	0	8	156-229	4

På hösten 1981 var det även seriepremiär för A-pojkar och A-flickor. Säsongen 1981-82 slutade ÖSK på fjärde plats av åtta deltagande lag i div. 5. Till säsongen 1982-83 lämnade Kent Forsman och Stefan Marklund över tränarjobbet

till Kjell Borg, som ledde laget till en sjätte plats i div. 4, av tio lag. ÖSK kom dock före lokalkonkurrenterna Film och Hallsta. P g a serieomläggning spelade ÖSK i div. 4, som den här säsongen var lägsta serien.

Säsongen 1983-84 blev den framgångsrikaste i ÖSK-Handbolls historia. Laget blev tvåa i div. 4, men flyttades upp till trean eftersom segraren HK 71 B inte tilläts avancera, p g a att HK 71 spelade i div. 2 och farmarlaget Uppsala HK i div. 3. Sista matchen i serien mot Nordia blev helt avgörande. Förutsättningarna var att ÖSK måste ta minst en poäng, annars kunde både Nordia och Hallsta gå förbi. Det lyckades också, resultatet blev 26-26, trots att Hallstas spelare, som satt på läktarna, försökte med alla medel att störa både ÖSK-spelarna och domarna. Stor del i uppflyttningen till trean hade målskytten Stefan Mark-

lund, försvarsbjässen Erik Tankanen samt målvakterna Christer Jansson och Niklas Axelsson.

Tabelltoppen Div. 4, 1983-84

HK 71 B	14	12	2	0	353-232	26
ÖSK	14	8	3	3	353-303	19
Hallsta	14	8	3	3	226-225	19
Nordia	14	8	1	5	339-295	17

Sejouren i trean blev bara ett-årig, motståndet var alldeles för bra för våra grabbar. Vi lyckades bara få ihop två poäng av 36. Vinsten kom mot bottenkollegan Trikadien. Damera spelade för första året seniorhandboll i div. 4. Laget kom på sjunde och sista plats med fyra poäng. Herrarnas B-lag utgick ur div. 4 efter halva serien, så sammantaget var 1984 ett mörkt handbollsår.

ÖSK Handboll upphörde 1985, men handbollen återuppstod i Östhammar, efter en säsongs uppehåll, under namnet Nordanviks HK.

ÖSK Handboll 1983-84. Tvåa i div. 4. Bakre raden fr v: Tränaren Kjell Borg, Per Jonsson, Kenneth Tillberg, Stefan Marklund, Mikael Jansson, Mikael Holmkvist, Pontus Orebrand. Främre raden fr v: Per Löfberg, Bo Petersson, Robert Karlsson, Christoffer Eriksson, Mats Johansson, Mattias Hedenskog, Peter Ericsson. Liggande målvakterna Christer Jansson och Niklas Axelsson.

ÖSK Cykel

Cykelns historia inom ÖSK är omväxlande. 1926 bildades en kommitté och samma år genomfördes den första cykeltävlingen, 5 mil, som vanns av Eliard Nilsson, ÖSK. Övriga placeringar för ÖSK-cyklister, Gustaf Lindholm på andra och Birger Joung på femte plats. Även lagtävlingen vanns av ÖSK-cyklister.

1927, samma år som sektionen bildades, var det premiär för klubbmästerskapet, Arne Blomgren vann både 50 och 10 km.

1928-1932 kördes, i samband med idrottsfesten, tävlingen om Ulrikshovsstatyetten, en "ringlinje" som kördes 6 varv, ca 45 km, runt Börstil och Ed.

Sektionen upphörde, tillfälligt, 1930.

ÖSK anordnade så att Östhammarsborna kunde ta ett cykelturistmärke. Året var 1941. Den kände cykeltränaren Martin Lundin besökte Östhammar, 1945, och gav instruktioner till de därvarande åkarna.

Cykeln återkom, Valle Petersson tog initiativet, i ÖSK 1948 med livlig aktivitet, såsom märkestagning och klubbmästerskap.

Lasse Mattsson och Lennart Österberg vid cykeltävling i Gävle 1953.

Tre av sektionens cyklister vid invigningen av Idrottsparken 1949. Fr v: Olle Lindqvist, Lars Mattsson och Sten Lindman.

Märkestagningen samlade många åskådare vid Pålkällan, där start och mål ägde rum. Som avslutning på säsongen kördes en bancykeltävling på Idrottsparken som blev väldigt uppskattad. Den vanns av årets bästa ÖSK-cyklist, Lasse Mattsson.

Rune Olsson

Även 1949 var ett givande år för ÖSK-cyklister, Svenska Cykelförbundet skänkte en cykel till sektionen, som alla fick använda i träning och tävling. Lasse Mattsson började säsongen i stor stil med fem raka segrar, men fick senare en stark konkurrent i Lennart Österberg som 1950 visade sig vara den bästa inom cykelsporten.

Sektionen var vilande under 1951, en del pedaltrampare hade flyttat från orten och andra måste skruda sig i kronans rock.

Bengt Engvall

Cyklingen återupptogs 1952, men intresset var svalt, så även året efter trots att sektionen fick disponera fyra stycken "fricyklar" från cykel fabriken Monark i Varberg, även reservdelar ingick. Lasse Mattsson hade återvänt till klubben och var återigen den tongivande cyklisten. Det kördes även ett pojk-6-dagars, med en etapp om ca 2 km, varje kväll. Ronald Söderqvist segrade i klassen 12-13 år, och Gunnar Olsson i 14-15 år. Endast 14 deltagare ställde upp.

Det dåliga intresset, med få aktiva, medförde att sektionen upphörde 1954.

ÖSK Bordtennis

Ping-Pong, som det hette på den tiden då sektionen bildades, 1926, existerade bara ett år vid det här tillfället.

Sektionen återkom 1951. Trots en lovande början med 40 medlemmar så existerade man bara ett år den här gången också. Orsaken var dåliga träningsmöjligheter, sektionen hade bord på tre olika ställen i staden. Ett klubbmästerskap hann man dock med.

1961 återuppstod bordtennisen med seriespel i Div. 5, Norduppland för A-laget, samt reservlagsserien för B- och C-lagen. Tyvärr var intresset inte det bästa, samtliga lag tvingades att utgå i respektive serie. A-laget var helt utan poäng efter tretton spelade matcher. Sektionen upphörde våren 1962.

ÖSK Gång

Sektionen existerade under 1941 och 1942. Man anordnade riksmarscher, höstmarscher samt märkestagning över 10 km för damer och 15 km för herrar.

I 1941 års "Folklandskamp" mot Finland stod ÖSK-Gång som arrangör under fyra dagar i maj månad. Söndagen den 26 oktober anordnades en höstmarsch, till hjälp för nödlidande finska och svenska barn.

Riksmarschen i maj 1942 blev den sista i ÖSK:s regi, där deltagarna kunde ta Svenska Gångförbundets brons-, silver- eller guldmärke.

1962 kom Kungastafetten till Östhammar. Bröderna Håkan och Björn Holmgren förde den vidare till Harg.

Både bröderna och ÖSK fick var sitt diplom av Svenska Gångförbundet.

Östhammarstravet

Travtävlingar på Östhammarsfjärden anordnade klubben i samråd med Hushållningssällskapet, Börstils östra S.L.U.-avdelning, under åren 1946-1948, 1950-1951 samt 1953-1954. Dålig is gjorde att tävlingarna fick ställas in 1949 och 1952. Tävlingarna blev mycket populära och samlade som mest 2.000 åskådare, 1947. Det kördes flera olika klasser, ardeners, nordsvenskar och varmblod bl a från Solvalla. 1954 ställs frågan i annonserna om "Stall Sjöblom" eller något stall från Solvalla skall ta hem segern i årets tävlingar, i referaten efter tävlingarna ser man att "Stall Sjöblom" avgick med segern. Banan mätte omkring 600 meter som "travades" i två varv. Huvudansvariga för arrangemanget var från ÖSK, Arne Rubertsson och från Börstils S.L.U, Gunnar Jansson. Som domare tjänstgjorde Sigvard Stom, Gunnar Jansson och Nils Svensson.

Östhammarstravet 1948. Ernst Sjöblom med Sessan.

Isbanetävling

Tillsammans med Östhammars Motorklubb arrangerade ÖSK, den 6 mars 1955, en isbanetävling som bestod av tre klasser för motorcyklar, 100-200 cc, över 200 cc, sidovagnar samt tre bilklasser, under 40 hkr, 40-60 hkr och över 60 hkr. I stora MC-klassen vann Stig "Tarzan" Svanberg efter en bejublad åkning. Algot "Snesslingefriskusen" Andersson var favorit, men fick emellertid motorstopp och hamnade på sjunde plats i mål. Prisutdelare var ÖMK:s ordförande Sigvard Stom samt som speaker godsägare Nils Svensson, som höll "låda" på sedvanligt sätt.

1956 års tävlingar blev inställda på grund av blidväder, så det blev endast ett samarrangemang med Östhammars Motorklubb.

Konståkning

ÖSK har även haft en distriktsmästare i konståkning. Arne Johnsson svarade för den bedriften 1950 och 1955. Konståkningen var ingen egen sektion, utan lydde under ishockeysektionen, några år på 50-talet.

ÖSK:s buss

Vintern 1951 förvärvades en Chevroletbuss av 1934 års modell. Initiativtagare till köpet var ÖSK:s Supporterklubb och bryggeriägaren Axel Ögren.

På Östhammars Bilcentral arbetade klubbens medlemmar under ledning av före bilmontören Wolfgang "Volvo" Holmgren med att få bussen i åkbart skick.

Det frivilliga arbetet rörde stort intresse, 540 arbetstimmar utfördes av 32 man.

Det var ett prydligt fordon med 19 sittplatser, mellan resårdynorna anbringades bord för olika spel, två värmeelement samt rymlig koffert bak till.

Bussen var var lackerad i klubbens egna färger, rött och vitt, försedd med klubbens emblem på långsidorna. Östhammars Sportklubb ovanför vindrutan och ÖSK:s vimplar invändigt.

Bussen såldes till en åkare i Skärplinge och dess öde är därefter okänt.

Wolfgang "Volvo" Holmgren och Sportklubbens buss.

Finlandshjälpen

Inga medaljer, pengarna istället till Finland. ÖSK beslöt på sitt årsmöte 1940, att inte dela ut några mästerskapsmedaljer i friidrott, skidor och orientering, utan i stället skänka det belopp som medaljerna kostade, oavkortat till Finland.

ÖSK:s buss, en Chevrolet av årsmodell 1934.

Radioreportage om idrottslivet i Östhammar.

Radiotjänsts inspelningsbuss besökte i december 1947 Östhammar i och för en del upptagningar och intervjuer i samband med stadens idrottsliv.

Ett samkväm hade ordnats i Kvarngårdens gillesal, där bolaget bjöd på kaffe under en paus i upptagningarna. Dessa bestod i en del avsnitt ur den nyligen framförda lokala kabaren Höstrusk, där de flesta medverkande var idrottspojkar, samt intervjuer med ÖSK:s nyligen avgångne ordf. Arne Rubertsson och några av de aktiva idrottsmännen inom olika sportgrenar. Av dessa svarade Olle Alm för vad som berörde friidrotten, Åke Söderman för fotbollen och Bengt Rudolfsson för ishockey. Tagningarna leddes av redaktör Lennart Hyland, Radiotjänst.

Reportaget sändes i den stående programpunkten Idrottens vardag. Dagens Nyheter hade i sina kommentarer, att det råde ett sunt sportintresse med allmän sammanhållning inom Östhammar.

Gunnar Nordahl och David Blomquist, som var ordförande i Sportklubben åren 1919-1922, "lirar med trasan" under Gunnars besök på Idrottsparken 1950.

ÖSTHAMMARS SPORTKLUBB

Tackar följande företag som gjort denna jubileumskrift möjlig

Gamla Idrottsplatsen, Barklandet. Målning av Arvid Andrén 1949.